ARTHUR RANSOME

TÉLI SZÜNIDŐ

FORDÍTOTTA BORBÁS MÁRIA

TARTALOM

IDEGENEK
JELADÁS A MARSBA
MÁR NEM IDEGENEK
AZ IGLU
KORCSOLYA ÉS ÁBÉCÉ
HAVAZIK
ÁTKELÉS A JEGES-TENGEREN
VEZÉR NÉLKÜL
VESZTEGZÁR
NANCY NÉLKÜL BOLDOGULNI
A SZIRTEN REKEDT BÁRÁNY
MUNKÁBAN A MENTŐOSZTAG
JÉG HÁTÁN A SPITZBERGÁKRA
NANCY KAPITÁNY PARANCSA
ÉLET A *FRAM* FEDÉLZETÉN
VITORLÁS SZÁN
NANCY KÉPESLAPJA
ÉJSZAKA A *FRAM*ON
A FEDÉLZETEN
NANCY KAPITÁNY HÍREKET KAP
FLINT KAPITÁNY HAZAÉRKEZIK
MÁSNAP REGGEL
MIRE JÓ EGY NAGYBÁCSI
ZÁSZLÓ BECKFOOTON
HADITANÁCS A FEDÉLZETEN
AZ ÉSZAKI-SARK
MENTŐEXPEDÍCIÓ
SARKI ÉJSZAKA
MÁSNAP

IDEGENEK

Léptek koppantak a falépcsőn, számlálás hallatszott: - Kettő, négy, hat, nyolc, tíz, kettő, kész a tucat: tizenkettő. - Dicksonné közeledett: fel akarta ébreszteni a Callum gyerekeket. Előző este érkeztek Dicksonék tanyájára. Dicksonné asszony az édesanyjuk dadája volt valamikor, és most Dorothea meg Dick a téli vakáció utolsó hetét tölti itt a tanyán.

Félálomban feküdtek már egy ideje, hallgatták az udvarról felhangzó ismeretlen zajokat; egészen más volt, mint odahaza a forgalom dübörgése az utcán. Hallották, amint disznók röfögnek, tyúkok kotyognak, aggodalmasan hápognak a kacsák, sziszeg a dühös gúnár, bőgnek a tehenek, és csurran a sajtárba a tej. Most, hogy Dicksonné szabályosan felébresztette őket, már ugrottak is ki az ágyból, futottak be egymás szobájába, és azt tapasztalták, hogy a két ablak szakasztott egyforma kilátásra nyílik: ott az udvar sarka, az alacsony kőkerítés, a kapu, azon túl meg dérlepte mező ereszkedik le a tóhoz; a tavon sziget, a szigeten fák, a tó túlsó partján meg erdős domboldal, s azon is túl a nagy hegyek hóborította orma villogva veri vissza a kora reggeli nap első sugarát.

- Reggelre befagyott a kancsóba a mosdóvíz - mondta Dicksonné -, felhoztam maguknak egy-egy kanna forró vizet. Nem jó a napot dideregve kezdeni.

Néhány perc múlva már futottak is le a lépcsőn.

- Csakugyan tizenkét lépcső van - állapította meg Dick. - Igaza volt a néninek.

Leértek a tanyaház nagy konyhájába; Dickson néni már reggelivel várta őket. Két tál forró zabkása gőzölgött a piros-fehér kockás abrosszal leterített konyhaasztalon, a serpenyőben meg, amit Dickson néni a tűz fölé tartott, szalonnaszeletek sisteregtek.

- Nem tekintem magukat vendégnek - mondta Dicksonné.

Dickson úr már rég megreggelizett, s most bekukkantott az ajtón, de amint a gyerekeket megpillantotta, ennyit mondott csak: - Jó reggelt mindenkinek - aztán félszegen odébbállt. Dicksonné nevetett.

- Nem valami bőbeszédű ember az én párom - mondta, aztán megkérdezte a gyerekeket, mit akarnak egész nap csinálni.

Dick magával hozta a távcsövét, a mikroszkópját meg egy csillagászati könyvet. Most letörölte szemüvegét, amely minden egyes korty teánál bepárásodott, és azt mondta:

- Helyet akarok keresni az obszervatóriumnak.

- Tessék?

- Ahonnan figyelni lehet a csillagokat.

- Meg még egymillió más dolgot is meg akarunk nézni - tette hozzá Dorothea. - *Mindent* meg akarunk nézni!

- Szakasztott az édesanyjuk - mondta Dicksonné. - No, hát nézelődjenek csak kedvükre, de fél egykor kész az ebéd, s ha nem akarnak éhen maradni, addigra jó lesz hazaérni.

Reggeli után kabátba bújtak, kimentek az udvarra, körüljárták, szemügyre vettek mindent, aminek az imént az ágyból még csak a hangját hallották. A teheneket már megfejték; Silas, az öreg béres, épp szembejött velük, nagy nyaláb vöröspáfrányt vitt be a tehénistállóba. Roy meg, a kutya, csaholva rontott rájuk, de nyomban meg is torpant, és nagy farkcsóválásba kezdett.

- Csak épp meg akarta mutatni, mit csinálna velünk, ha nem tartoznánk ide - magyarázta Dorothea.

- Szép hideg napunk van - mondta Silas. - Ha így marad, még korcsolyázhatnak is.

Dick kinézett a kapun, le a tóra.

- No, ahhoz még kell egy kis idő, míg a tó befagy. Ritkán esik meg, de idén szaporán termett a magyal, s az mindig fagyos telet ígér. Hanem odafent a pocsétán alighanem korcsolyázhatnak, ha még egy-két ilyen hideg éjszakánk lesz.

- Hol van az? - tudakolta Dick. - Hoztunk magunkkal korcsolyát.

Az öreg Silas a ház mögötti domboldalra mutatott.

- Menjünk le előbb a tóhoz - ajánlotta Dorothea.

Az udvar kapujától keskeny gyalogösvény vezetett a lejtős réten a tó partjáig. Dick és Dorothea most ment először végig rajta. Még azt sem tudták, hogy hívják a szigetet, a csupasz téli fákkal, az északi végén meg a sudár fenyővel a kis szirtfokon. Sötétben érkeztek, és most minden újdonság volt.

- Kár hogy nem kérdeztük meg, van-e csónakjuk - mondta Dick.

- Biztosan van - vélte Dorothea. - Mi az ott lenn a víznél?

Dick megállt. A távcsövével ugyan csillagot akart vizsgálni, de nem árt egy kis előgyakorlat.

- Felfordították - mondta.

- Mégiscsak csónak - vágta rá Dorothea.

Lent a rét végén nád nőtt, fele szárazon, fele már a vízben. Kis kikötőhelyhez érkeztek. Száraz nádtörek, gally, egyéb hordalék alkotott keskeny szegélyt, s jelezte, meddig ért fel a víz az őszi árvíz idején. Vagy öt méterrel feljebb öreg, barna evezős csónak hevert, felfordítva, vagy hatvan centi magas bakokon.

- Biztos télre rakták így ide - mondta Dick, míg körüljárta. - Hogy ne érje eső meg hó.

- Kár - ingatta a fejét Dorothea. Mint rendesen, most is elbeszélést fabrikált magában. Gondolta, egy-két mondatot kipróbál Dicken. - „Vízre bocsátották derék hajójukat, leeresztették az evezőket, s nagy csapásokkal haladtak a rejtelmes sziget felé. Emberi láb nem tapodta még…”

- Nézd csak! - szakította félbe Dick. - Ott jön valaki!

Evezős csónak közeledett feléjük a tavon; más nem is mozdult a víz felszínén, a fakó, téli mezők, sötét erdők, meg a távoli, hósipkás hegyek alatt. A csónak sebesen közeledett. Négyen eveztek, ketten-ketten egy padon, ki-ki egy evezővel.

- Hol a távcsöved? - kérdezte Dorothea.

Figyelte amint a csónak utat tör a hegyek tükörképén át. A tervezett elbeszélés szertefoszlott. Újabb magyarázattal kísérletezett: ez a magányos csónak, négy evezősével, farában a két utassal talán beteget visz orvoshoz? Bizonyára élet-halál forog kockán. Vagy talán versenyez egy másik, egyelőre még láthatatlan csónakkal.

Dick megint előhúzta távcsövét. A felfordított csónak gerincére támasztotta, és némi bajlódás után sikerült is a sebesen közeledő csónakra irányoznia.

- Hohó! - szólalt meg. - Dot! Nem felnőttek.

- Mutasd! - de mindjárt vissza is adta Dicknek a távcsövet. - Ördög bújjon ebbe a vacakba! Nélküle jobban látok.

- Most mit csinálnak?

A négy evező mintegy parancsszóra megállt, és a két utas, aki eddig a csónak farában ült, helyet cserélt a két evezőssel. A következő pillanatban előrelendült mind a négy evező, azután megállt. Megmerültek az evezőlapátok, és a négy evezős egy ütemre húzott, a csónak meg, amely eddig lassan siklott, újra sebességbe lendült.

- Aki nem evez, vegye fel a kabátját!

Tisztán, érthetően szállt feléjük a hang a víz fölött, és mindjárt meghallották a választ is:

- Igen, igen, uram.

Dick és Dorothea egy kisfiút látott a csónak farában, aki úgy próbált belebújni a kabátjába, hogy ne kelljen egészen felállnia, miközben az evezősök erős csapásai sebesen röpítették a csónakot. Négy lány ült a csónakban és két fiú. Két lánynak piros gyapjúsapkája volt - hasonló Dorothea zöld sapkájához -, kettejüknek fehér. A nagyobbik fiú meg az egyik piros sapkás lány a csónak közepén evezett, két lány pedig az előrészben. Egy kisebb lány, fehér gyapjú-sapkában, a csónak farában ült a kisfiúval, aki hirtelen lecsüccsent, pedig már úgy látszott, sikerül baj nélkül belebújnia a kabátjába.

A csónak nyílegyenesen a sziget felé tartott. A parti őrszemek látták, amint elhalad a kis szirt meg a sudár fenyő alatt, egészen közel a sziget partjához.

- Evezés állj! - szállt feléjük egy hang.

Az evezők felemelkedtek; a csónak siklott a tavon.

- Menjünk a régi kikötőbe! - hallatszott egy másik hang.

- Nyomás! - Ezt megint az előző, tiszta, magabiztos, csengő hang kiáltotta, és a lapátok megint vízbe merültek.

- Elmentek - állapította meg Dick, amikor a csónak megkerülte a sziget túlsó, déli végét, és eltűnt egy kiugró szikla mögött. Sokáig nézett utána, olyan sokáig, hogy zsebre kellett dugnia a kezét, mert egészen elgémberedett, míg a távcsövet tartotta.

- Az is lehet, hogy eleveztek a szigeten túl - vélte Dorothea.

- Bárcsak ez a csónak vízen volna! - sóhajtott Dick.

- Evezni akkor se tudnánk - mondta Dorothea.

- Nem látszik nehéznek. Egész biztos boldogulnánk vele.

- Hiába törjük rajta a fejünket - mondta Dorothea. - Nézd csak, ott az egyik! Kikötöttek…

Aztán már három vagy négy gyereket is láttak, amint a sziget csupasz fái alatt sürgölődnek. És ekkor a sziget északi vége mögül megint előbukkant a csónak. Ketten ültek csak benne, a nagyobbik fiú meg a kisebbik piros sapkás lány. A tó közepe felé eveztek. A szigeten nagy volt a sürgés-forgás, és egyszer csak vékony, kék füstcsík emelkedett a fák fölé, lent a mélyben láng pislákolt, aztán még több füst, még több láng, ahogy meggyulladt a rőzse, és erőre kapott a tűz. Egy lány üstöt vitt le a partra, és vizet merített a tóból.

- Biztosan teát főznek - mondta Dorothea, és egyik lábáról a másikra ugrált, mert majd lefagyott a lába ujja.

- Tudományos expedíció - hümmögött Dick. - Partra szálltak, és ebédet főznek. Igen, de… Hohó! Hát most meg mit csinálnak?

Csak egy gyerek maradt a tűznél. A nagyobbik piros sapkás lány, azzal a két gyerekkel, aki a kikötésnél a csónak farában ült, most előbukkant a sudár fenyő meg a szirt alól. Botra tűzött, apró zászlót lengetett.

- Ez nekünk szól? - kérdezte reménykedve Dorothea.

- Nem - mondta Dick. - Nézd csak!

A csónakban, messze kint a tavon, a fiú nem evezett; az evezőkre könyökölt. Társa, a piros sapkás lány felállt. Zászló volt nála is, és hevesen integetett vele.

Nevetés harsant a szigeten.

- Peggy, te vadszamár! Pont fordítva csinálod! Próbáld újra! - Az elsőnek hallott csengő hang szállt a víz fölött.

A csónakban újabb zászlólengetés, a szigetről a válasz. Azután szünet, s a következő pillanatban újrakezdődött a jelzés, csak ezúttal mindkét jeladónak két-két zászlója volt, és nem lengették, hanem kinyújtott karral tartották, sorra más-más szögben.

- Borzasztó hideg van itt álldogálni - mondta Dorothea. Boldogan ébredt ezen az új helyen, de valahogy azok a gyerekek a csónakban elrontották a kedvét. Milyen jó is nekik, hatan vannak együtt! Gondolataiban új elbeszélés alakult; aki csak olvassa, meg nem állja könnyhullatás nélkül… „*A kitaszítottak,* írta Dorothea Callum. Első fejezet. - A két testvér megosztozott az utolsó morzsákon, aztán fel-alá tekingettek az elhagyatott parton. Vajon közeleg már a vég?…”

- Na jó - bólintott Dick. - Mit tehetünk, ha egyszer nincs csónakunk? Menjünk, keressünk jó helyet az obszervatóriumnak.

Gyorsabban telt az idő, mint gondolták volna, míg megszemlélték a disznókat, teheneket, és sóváran figyelték a gyerekeket a szigeten. Dickson néni már hívta is őket ebédelni, pedig épp akkor kérdezték meg Dickson bácsit, felmehetnek-e a szekérúton, amely az országút túlsó oldalán szemmel láthatólag felvisz a kaputól egészen a dombtetőre. Dickson néni sietősen megebédeltette őket, ugyanis húspástétomot sütött, márpedig Dicksonné húspástétomának csodájára járt az egész környék. Nem is figyelt másra, csak a tűzhelyre, és amikor Dick és Dorothea a délelőtti gyerekek felől kérdezősködtek, csak kusza, bizonytalan válaszokat kaptak.

- Igen. A tanyán vannak, az út túloldalán. Hogy hatan? Tán a Blackett lányok is… Dickson, csukod-e már be azt az ajtót? Itt a pástétom a sütőben, s még megfújja a szél! Aztán dobhatom szemétre az egészet! - Ebéd után meg, kötényével fogva a sütő ajtaján a gombot, azt mondta a gyerekeknek: - Négy órára jöjjenek haza, jólesik majd egy csésze forró tea. A csillagnézdegéléshez sötétség kell, majd később kapnak vacsorát.

Az országút, amelyen előző este az állomásról végigjöttek Dickson nénivel, a ház előtt haladt el. Elöl keskeny kis kert volt, de az elülső kaput jóformán sosem nyitották ki, mert Dicksonék meg aki csak jött hozzájuk, mind az udvaron át mentek a konyhába nyíló ajtóhoz. Dick és Dorothea megkerülte a házat, s a kert meg az irdatlan csűr között kiment az útra. Körülnéztek, de nem láttak messzire, mert jobbra élesen kanyarodott az út, a tó felé, balra meg elnyelte az erdő. Átmentek a túloldalra, a tanyával éppen szemben beléptek egy kapun, azután balra, fel a

domboldalra, száraz páfrány és hatalmas sziklakövek között, amelyek imitt-amott kikandikáltak a lelegelt fű közül.

- Ez nem mészkő - állapította meg Dick. Felvett egy követ, és zsebre vágta.

Dorothea mosolyogva nézte. A kő persze kilyukasztja majd Dick zsebét, de hát amikor az öccse geológián töri a fejét, kár is ilyesmire figyelmeztetni.

Másztak, másztak, s minden lépésnél többet láttak az erdőn túl a tóból, míg a túlsó partján a hósipkás hegyek mintha egyre magasabbra, magasabbra emelkednének. A szekérút egyszer csak egy kis gerincre ért, s az elébük táruló domboldalon öreg, szürke istállót pillantottak meg.

- Ez lesz az obszervatórium! - kiáltott fel Dick. Abban a szempillantásban elfelejtette a geológiát, és már futott is az ösvényen.

Dorothea lassabban követte. Nézte az istállót, és azon törte a fejét, miféle elbeszélést kerekíthetne köréje. Az istálló hatalmas, szürke kövekből épült, jókora ajtónyílás tátongott rajta, és a fal tövéből kőlépcső vezetett fel egy kisebb ajtónyíláshoz. Ajtó nem volt egyikben sem. Valamikor biztos használták ezt az épületet, de most már düledező rom volt csupán.

Az istálló a dombvidéktől a tó felé lejtő gerinc tetején állt. Dick elkiáltotta magát. A távcsővel intett Dorotheának, megállt az istálló mellett, és lenézett a gerinc túlsó oldalán elterülő tájra. Néhány pillanat múlva Dorothea is odaért. Most látták csak meg a tó felső végét körülölelő hatalmas hegykaréjt. Előttük terült el a tó, mint holmi széles folyam. Rajta szigetcsoport; a falu fölött füstfelhő lebegett. Azután, egy kicsit közelebb, épp az istálló alatt, a domboldal egy sekély horpadásában befagyott tavacska. Azon túl, jobbra, erdő kúszott fel a domboldalra. Alattuk is erdő, lehúzódott egészen a tóig, az erdőn át meg elő-elővillant a földek között az országút. És lent az út meg a tó között fehér tanyaház meg néhány melléképület, egészen közel egy keskenynek látszó öbölhöz.

- Dot - szólalt meg Dick. - Fogadjunk, hogy ez az a tanya, ahol azok a gyerekek laknak!

- Kit érdekelnek! - mondta Dorothea. Szeretett volna másra gondolni, de ha Dicknek is eszébe jutnak, amikor pedig tele van a feje kövekkel meg csillagokkal, hát hogyan feledkezhetne meg róluk ő?

- Innen aztán rengeteg ég látszik - mondta Dick. - És az istállóban gyertyát gyújthatunk, ha meg akarjuk nézni a csillagtérképet.

- Jó hideg lesz - vélte Dorothea.

A vaskos kőlépcső meg a fal szögletében tűzrakás nyomaira bukkantak: elszenesedett rőzsemaradványra meg egypár nagyobb kőre, amivel a tüzet bekerítették. Valaki már előttük is fázott idefent.

- Hát ehhez mit szólsz? - kérdezte Dick.

Az istálló üres volt. Úgy vélték, nyugodtan tarthatnak odabent tűzifát. Felmásztak a padlásra. Az egykori csapóajtóból nem maradt meg más, csak a rozsdás sarokvasak.

Óvatosan kitapogattak lábukkal minden talpalatnyi helyet, mielőtt oda léptek volna. A padló csupa lyuk volt, lábuk alatt recsegett a korhadt deszka. A túlsó falban tátongó nyílás felé tartottak; az leért egészen a padlóig, biztosan azon át hányták be a lent álló szekérről a páfrányt meg a szénát valamikor.

- Micsoda kilátó! - mondta Dick. - Ami meg az északi csillagokat illeti… Te, figyelj! Azt a tanyát innen még jobban lehet látni!

- Talán csalódnánk bennük, ha megismernénk őket - mondta Dorothea.

- Gyerünk, gyűjtsünk fát estére - indítványozta Dick. - Azt is nézzük meg, elbír-e a jég.

Lementek a meredek domboldalon a kis pocsétához. Dick fél lábbal, óvatosan rálépett a jégre. Besüppedt a lába alatt, oldalt víz szivárgott. Követ dobott a közepébe, az áttört a jégen, és a vízbe hullott.

- Még nem jó. De nemsokára befagy majd rendesen.

Megkerülték a tavacskát, két nagy köteg rőzsét gyűjtöttek a túloldalán, az erdőszélen, aztán felvitték az istállóba, és jó sok időt eltöltöttek azzal, hogy a faágakat apró, alkalmas darabokra tördelték, majd az ajtónyílás belső oldalán takaros halomba rakták.

- Ezzel kész volnánk - mondta Dick. - Essünk túl azon a teán.

Épp indultak volna lefelé a szekérúton a Dickson-tanyára, amikor megint csak eszükbe jutott a hat idegen.

- Ott a csónak - mondta Dick, és búcsúpillantást vetett a tóra a távcsövén. - Nézd csak, befordul az öbölbe!

Néhány percig nézték, de a fehér tanyaház alatt az öblöt majdnem egészen eltakarták egy kis sziklás kiszögellés fenyői. Aztán Dick egyszer csak megszólalt: - Felfelé mennek a réten… - A hangját szinte suttogóra fogta. - Ott, épp a ház alatt. Integetnek valakinek… Nézd csak, a csónak most fut ki az öbölből. Ketten ülnek csak benne. A két piros sapkás…

Dorothea egy pillanatra megfogta a távcsövet, de aztán eszébe jutott, hogy úgysem lát rajta.

- Most hol vannak?

- Eltűntek a ház mögött. Menjünk fel az obszervatóriumba. Csak egy percre.

Felszaladtak a lépcsőn a szénapadlásra. Dick lekuporodott a nagy nyílás mellett a padlóra, és a falnak támasztotta a távcsövet.

- Dot! - kiáltott fel hirtelen. - Tényleg abból a házból jönnek! Nézd csak: ezen az oldalon két ablak van egymás fölött. Ketten kihajolnak a felső ablakon!

- Minek kell folyton rajtuk törni a fejünket? - kérdezte Dorothea. Hiszen felőlünk akár egy másik bolygón is lehetnek.

Dick úgy összerezzent, hogy kis híján elejtette a távcsövet.

- Tényleg! Miért ne? Várj csak, míg besötétedik, akkor majd küldhetünk fényjeleket a Marsba!

- A Marsba? - Dorothea arca valóságos kérdőjel volt.

- Persze lehet, hogy nem látják meg. És még ha meglátják is, akkor se biztos, hogy értik. Más bolygó… Persze, mindenképpen jeleket kell küldenünk nekik!

- Dickson néni már vár a teával - mondta Dorothea. És a következő pillanatban már futottak is le a kőlépcsőn, és igyekeztek hazafelé. Dorothea, ahogy ott szaladt az öccse mellett a szekérúton, azt gondolta: Dickkel sosem tudja az ember, hányadán áll. Mindig madarak, csillagok, mozdonyok járnak az eszében meg kőzetek meg effélék. Sose tudott semmiféle történetet kitalálni, neki pedig úgy magától jön az ilyesmi, és mégis, néha az ő fura módján Dick egyszer csak ráhibáz valamire, amitől a való élet is majdnem olyan, mint egy kitalált mese.

- Meg kellene próbálni - pihegte, épp amikor a kapun át az országútra értek.

- Mit? - kérdezte Dick, mert neki már egészen más csillagokon járt az esze. Milyen csillagképet lehetne megfigyelni? Bárcsak agyába véshetné a csillagtérképet! Tehát a könyvet mindenképp magukkal viszik, a zseblámpát is, ha a gyertya pisla fényénél nem boldogulnának.

- Jelt adni a Marsnak - mondta Dorothea.

JELADÁS A MARSBA

Egy óra múlva megint a szekérúton tartottak felfelé. Dick magával hozta a csillagászkönyvet, meg a távcsövet. Dorothea a lámpást vitte.

Dicksonné első szóra hajlandó volt lámpást adni nekik, csak azt nem tudta elképzelni, mi a csudát keresnek napnyugta után az ócska istállóban. Hogy csillagokat néznek? Hisz a csillagokat épp olyan jól, ha ugyan nem jobban láthatják az udvarról, vagy ha úgy tetszik, a mosókonyha ablakából, s ráadásul ott még csak nem is kell fagyoskodni!

- Obszervatórium csak hegytetőn állhat - magyarázta Dick -, onnan tágabb a látóhatár.

- Eredjenek már azzal a látóhatárral - nevetett Dicksonné, és a tűzbe rázta le az abroszról a morzsákat. Az öreg Silastől kaptak egy lámpást, még meg is töltötte olajjal. Aztán Dick és Dorothea, a csillagász meg a regényíró, nekivágott a téli éjszakának.

Hamarosan meg is gyújtották a lámpást. Az ég alja ugyan világos volt még egy kicsit, de a lámpás fényénél valahogy minden sötétebbnek tetszett. A csillagok is előbukkantak már.

- Ott a Cassiopeia - magyarázta Dick. - Az meg ott állítólag a széke, bár igazán nem látszik széknek. Egyik csillagkép sem olyan, amilyennek lennie kéne. Még a Göncölszekeret is lehet ekének vagy akár medvének nézni.

Dorotheának azonban nem volt beszélgethetnékje, mikor ilyen iramban vágtattak felfele a hegyre.

Odaértek az istállóhoz, megálltak előtte, fönt a dombtetőn. Dick az eget fürkészte, Dorothea lefele kémlelt a sötét völgybe.

- Mi lesz a Marssal? - emlékeztette végül öccsét. - Gondolod, hogy vacsoráztak már?

- Ja, azok? - kérdezte Dick, és egy pillanatra hagyta, hogy megfigyeletlenül forogjanak a csillagképek. - Oda nézz! Azok ott a tanyaház ablakai! Tegyük be a lámpást az istállóba, jobban fogunk látni.

Dorothea betette jó mélyen az ajtónyíláson a lámpást, és kisietett megint a sötétbe. Dick addigra már az alant pislákoló fényekre irányozta távcsövét.

- Igen - mondta -, az egyik fény ott lent, a ház innenső végén, a földszinti ablak. Épp látom a túlsó falat, fehér az egész. Biztosan van még egy lámpa a közelben. Bizony. Már meg is van. Valaki lámpással járkál.

- Talán még nem feküsznek le. Ha ugyan ők azok. De a legkisebbik biztosan korán fekszik.

Fura érzés volt odafent lenni, mindennél magasabban, és találgatni, milyen lehet azoknak az élete ott messze, messze lent.

- Mindegy - szólt Dick. - Hiába találgatjuk, mit csinálnak, amíg világosság van fönt a szobában, ahonnan kidugták a fejüket. Nézzük addig az igazi csillagokat. Meg tüzet is kell rakni. Ott a lépcső mögött, a sarokban jó lesz. Akkor te a tűz mellett maradhatsz, és megnézheted, mi van a könyvben, én meg idejövök erre az oldalra, hogy ne zavarjon a fény.

Nem bizonyultak valami ügyesnek a tűzrakásban. A rendje-módja az lett volna, hogy egy marék száraz fűvel vagy a legapróbb gallyakkal gyújtsanak alá, ehelyett azonban Dick utolsó, bánatos pillantást vetett a lámpás fényénél a Szaturnusz gyűrűinek képére, azután levette a csillagkönyv borítóját, és odaadta Dorotheának.

- Ezért nem kár - bizonygatta -, mert ugyanez a kép megvan bent a könyvben is.

- Nem olyan, mintha kandallóba akarnánk begyújtani - mondta Dorothea. - De a papírral sokkal könnyebb lesz.

Úgy is volt; néhány perc múlva már égett a tűz a lépcső mögötti zugban. Dőlt a füst, csípte a szemüket, lehetetlenség volt olvasni. De hamarosan már tisztábban lángolt a tűz, és Dorothea melléje kuporodott melegedni, és a tűz meg a lámpás együttes fényénél tanulmányozta a csillagkönyvet.

- Keresd meg a januári égboltról szóló fejezetet - utasította a csillagász, aki úgy helyezkedett el, hogy a kőlépcső takarja előle az izzó fényt.

Dorothea sietősen lapozott.

- Itt van!

Dick a csillagokkal teliszórt égre bámult.

- Nahát akkor - mondta. - A Göncölszekér megvan. Majdnem pontosan ott a tanya fölött. Megvan a sarkcsillag is, meg a másik oldalán a Cassiopeia, majdnem szemben a Göncölszekérrel. Mit mond a könyv, mit kell még keresnünk? A verseket hagyd ki.

- A Taurust - felelte Dorothea. Ujjával követte a szöveget; csípte a szemét a füst, alig tudott olvasni. - A Bikát. Nagyobb csillagok Aldebaran. Első nagyság. A Bika szeme.

- Csudába a Bikával! - dörmögte Dick. Gyorsan megkerülte a sarkot, és lekuporodott ő is a könyv fölé. - Egyáltalán nem olyan. Nézzük csak a képet… Olyan mint egy ék, a keskenyebbik végén van az Aldebaran, aztán még három kis háromszög, és távolabb, egymagában a Fiastyúk.

Jól megnézte a képet, azután visszasietett a sötétségbe.

- Megvan - jelentette. - Épp itt a hegytető fölött. Gyere, nézd meg. - Dorothea odament hozzá. Dick megmutatta a fényes Aldebarant meg a Bika csillagkép többi csillagát, és felajánlotta a távcsövet Dorotheának.

- Nélküle sokkal jobban látok - mondta Dorothea.

- Hány csibéjét látod a Fiastyúknak?

- Hatot.

- Sokkal több van - magyarázta Dick. - De szörnyű nehéz megnézni, ha a távcső nem tökéletesen mozdulatlan. Mi van a könyvben, milyen messze van a Fiastyúk?

Dorothea visszament a tűzhöz, és megkereste a megfelelő helyet a könyvben.

- „A Fiastyúk néven ismeretes csoport, mint Tennyson írja *Locksley Hall* című költeményében…”

- Hagyd a csudába Tennysont!

- „A Fiastyúk néven ismeretes csoport fénye bolygónkat valamivel több mint háromszáz évvel azután éri el, hogy a csillagképet elhagyta.”

- A fény sebessége másodpercenként háromszázezer kilométer - szólt a sötétségből a csillagász hangja.

Közben Dorothea is számolt magában.

- Shakespeare 1616-ban halt meg.

- Hát ez meg hogy jön ide?

- Ha a fénynek több mint háromszáz év kell ahhoz, hogy ideérjen, akkor talán még Shakespeare életében indult el, valószínűleg Erzsébet királynő uralma alatt. Talán Sir Walter Raleigh látta is, amikor elindult…

- Hogy láthatta volna! - csattant fel méltatlankodva a csillagász. - Az a fény, amit ő látott, háromszáz évvel korábban indult el…

- Vagyis a bannockburni csata idején, 1314-ben, amikor…

Dorotheát, ha egyszer nekilendült, nehéz volt megfékezni. Csakhogy Dick már nem figyelt rá. Másodpercenként háromszázezer kilométer. Percenként ennek a hatvanszorosa. Óránként a hatvanszor hatvanszorosa. Huszonnégy óra egy nap. Háromszázhatvanöt nap egy év. Nem is számítva a szökőéveket. És akkor háromszáz év! A nem is olyan szörnyen távolinak tetsző kék mennyezeten elszórt kis csillagok olyan messze vannak, hogy el sem tudja képzelni, akárhogy próbálja is. Azok a kis csillagok biztosan irdatlan nagyok. Hozzájuk képest a Föld csak kicsiny kavics. Pörgő kavics. És ő, a csillagász a Földről nézi azokat a lángoló, óriás világokat, amelyek olyan messzire vannak, hogy csak csillogó porszemnek látszanak. Egy pillanatra úgy érezte, hogy ő még a semminél is kevesebb, aztán egyszerre már nem is számított, mi mekkora. Távoliak és hatalmasak a csillagok, de ő, aki itt áll dideregve a sötét hegyoldalon, látja a csillagokat, tudja a nevüket, még azt is meg tudja jósolni, mit csinálnak ezután. „A januári égbolt.” És íme, a Bika csillagkép, az Aldebaran, a Fiastyúk: csupa-csupa engedelmes rabszolga… Dicket fura vágy fogta el: diadalmasan oda szeretett volna kurjantani a csillagoknak - de idejében eszébe jutott, hogy ez nem lenne tudományos magatartás.

Nem is hallotta, amint Dorothea előbukkant az istálló sarka mögül.

Dorothea egy darabig nézegette a csillagok képét a könyvben, és a tűzzel is foglalatoskodott. De amikor már jó ideje nem hallott egy szót sem a csillagásztól, kiment megnézni, mit csinál. Ott állt, mellette, feketén a feketeségben. De Dorothea mást is látott.

- Dick! Odanézz! A Mars-lakók lefeküdni mennek!

Dick megrezzent.

- Mi az? Te vagy az, Dot? Egészen megijesztettél.

- Máskor akaszd ki a táblát, hogy nem vagy itthon, ne zavarjanak. Hát nem arra várunk, hogy lefeküdjenek? Oda nézz! Világos az emeleti ablak!

Dick nyomban magához tért. Igen. A fehér tanyaház végén, ahol az imént még csak egy szilárd fénypont volt, most kettő látszott, pontosan egymás fölött.

- Már kezdhetjük is a jeladást - mondta Dick. - Nemrég mehettek fel.

- Gondolod, hogy kinéznek?

- Miért ne néznének ki? Lehet, hogy épp úgy figyelnek, mint mi, és ők meg a Földnek szeretnének jelzéseket leadni. Mi is mindig kinézünk, mielőtt lefeküdnénk. Különben is úgy igazi, ha nem tudjuk, mit csinálnak. Itt van a zseblámpád?

- Itt.

- Lehet, hogy szükség lesz rá, de előbb a lámpással próbálkozunk. Nem tudom, látnak-e valamit a tűz fényéből. Nem hiszem. Felmegyünk, onnan adunk jeleket. Gyerünk, Dot!

Dorothea visszaszaladt a lámpásért az istálló ajtajához.

- Vigyázz, le ne ess a lépcsőről a sötétben! - kiáltott ki.

- A fal mellett megyek. Gyere már!

Dorothea Dick után sietett. Az istálló fala mentén felfele vezető lépcső napvilágnál kellően széles volt, de sötétben, még lámpással is - Dorothea úgy vélte - elkelne holmi korlátféleség. De ha Dick megbirkózik a lépcsővel, őrajta sem fog ki - és hamarosan ott is álltak mind a ketten a sötét szénapadláson, és kinéztek a nagy, szegletes nyíláson.

- Vigyázz, ne menj a szélére!

- Vigyázok - suttogta Dick.

- Mit csinálsz?

- Megnézem, honnan nem látják a lámpást. Ez a sarok megfelel. Na most! Tartsd a lámpást az ablak közepére. Úgy. Most lendítsd át ebbe a sarokba. Most tedd megint középre. Elég. A sarokba. Háromszor.

Dorothea engedelmesen felmutatta a lámpást az istálló végében tátongó nyílás közepén, azután elejtette a sarokban, a fal mellett, ahonnan egy icipici fénysugár sem szűrődhetett ki, nem láthatták a Mars-lakók lentről a völgyből. Háromszor mutatta fel a lámpást, és háromszor rejtette el. Dick óvatosan beállította a távcsövet a tanyaház fényeire, és figyelte: vajon észrevették-e a Mars-lakók, hogy a Földről valaki kapcsolatot szeretne teremteni velük?

Nem történt semmi.

- Próbáld újra.

Dorothea megismételte az iménti eljárást. Ilyen dolgokban, bár ő volt az idősebb kettejük közül, mindig úgy érezte, Dick tudja jobban, mi a teendő. Dick ugyan nem tud történeteket kitalálni, de ilyesmiben felülmúlhatatlan.

Most sem történt semmi.

- Most próbáld meg te - mondta Dorothea.

- Jó. Fogd a távcsövet, és figyeld a bolygót. A Mars-lakók bármelyik percben válaszolhatnak.

Még most sem történt semmi.

- Talán nem az ő szobájuk - vélte Dorothea. - Talán a világosságnak nincs is hozzájuk semmi köze. Lehet, hogy a gazdasszony vitte fel a lámpást, mert meg akarta nézni, mennyi sarat hordtak be, ugyanis nem törölték meg a lábukat, amikor hazamentek. És most ott térdel, és sikálja a padlót, és nagyon haragszik rájuk, és persze egyáltalán nem is néz errefelé.

- Idehallgass, Dot - mondta Dick. - Ne mondd, hogy ezt mind a távcsövön látod!

- Dehogyis mondom - felelte Dorothea. - Hisz a távcsövön sose látok semmit.

- Akkor is folytatom a jeladást. Lehet, hogy két-három éjszaka is beletelik, mire észreveszik.

És Dick újra meg újra odatartotta a lámpást a nyílás közepére. Aztán újra meg újra elrejtette. Aki felnézett a hegytetőn álló öreg istállóra, azt hihette volna, világítótorony. Fény… fény… fény… aztán sokáig sötét, aztán megint három villanás és így tovább.

- Irtózatosan hideg van - jegyezte meg nagy sokára Dorothea. - És különben is haza kell mennünk Dicksonékhoz.

- Csak még egyszer! - buzgólkodott Dick. És amikor a harmadik villanás után elrejtette a lámpást, Dorothea megszólalt:

- A felső ablakban kialudt a fény. Talán mégis az ő szobájuk. Valaki rászólt a legkisebbre, hogy tessék már elaludni.

- Na jó - hagyta rá Dick. - Majd holnap megint megpróbáljuk. Hohó! Figyelj! Már megint. Dot! Dot! Valami történik!

A felső ablakban megint kigyulladt a fény, egy kis szikra a másik fölött, messze mélyen alattuk. Aztán kialudt. Figyelték a fekete foltot, ahol a szikra kialudt, az egyenletesen világos másik ablak fölött. És ahogy figyelték, a felső ablak megint kivilágosodott.

- Ha most is elalszik… - mondta Dick, de az izgalomtól alig tudott beszélni. - Kialudt! Dot! Feleltek!

- Most mit csinálunk? - kérdezte Dorothea.

- Megint jelezzünk. Aztán majd meglátjuk.

A lámpást gyorsan felmutatták a nyílás közepén, elrejtették, felmutatták, elrejtették, felmutatták, aztán elrakták a sarokba.

És a két gyerek lélegzet-visszafojtva figyelt.

És már válaszolt is a fény; felvillant a tanyaházban, messze lent a völgyben. És kialudt. Aztán meggyulladt újra. Egy, két, három villanás, aztán sötétség.

- Észrevettek! Észrevettek!

- Vigyázz, ki ne ess. Vajon mit gondolnak? Tudják, hogy mi vagyunk?

- Hol a zseblámpád? Próbálkozzunk új jelzéssel. Gyújtsd meg, és írj le vele nagy köröket!

Dorothea a nyílásba állt, néhány lépéssel hátrább a szélétől, meggyújtotta zseblámpáját, és forgatta.

- Remek.

- Hagyjam abba?

- Igen. - Dick már nézett is a távcsövén; az alsó ablak világossága volt a tájékoztató pont. Persze lehet, hogy nem is sejtik…

- Oda nézz, csinálják! - kiáltott Dorothea.

Lent a mélyben félreérthetetlenül körbejárt egy apró, halvány szikra.

- Kimerülőben van az elemük - mondta Dick. - Újat kéne szerezniük.

Lehet, hogy a Mars-lakók is rájöttek, hogy nemigen számíthatnak az elemükre. A szikra már nem forgott, hanem egy sor gyors, kurta villanás tűnt fel az ablakban, azután megint, némelyik hosszú, más rövidebb, közben-közben pedig sötétség.

- Valamit mondani akarnak - mondta Dorothea.

- Morzeábécé, csak mi nem ismerjük - sóhajtott mélységes búbánattal Dick. De nyomban felderült. - Persze, hát hogyne! Morse, Mors, Mars. Hogy is tudhatnánk a nyelvükön!

A Mars-lakók pont, pont-vonás jeladását félbeszakította: megismételte az első jelzést.

A Mars-lakók ugyanúgy válaszoltak.

- Ma már mást nem tehetünk - mondta Dick. - Mindenesetre sikerült kapcsolatot teremtenünk a Mars-lakókkal.

- Holnap feljönnek megnézni, mi volt az - mondta Dorothea. - Egész biztosan. Nincs más teendőnk, mint hogy korán ideérjünk. Menjünk.

Tétova, bizonytalan léptekkel tapogatóztak le a kőlépcsőn. Dorothea eltaposta a tűz maradványait, Dick meg elrejtette a lámpást az istállóban, de egyre szemmel tartotta a Marsot.

Egy darabig semmi sem történt. Aztán, amikor Dorothea épp előbukkant a lépcső mögül, két hosszú villanást láttak.

- Jó éjszakát kívánnak.

Dick is kétszer, hosszan felvillantotta a lámpást, azután visszavitte, és elrejtette megint. És ezzel vége is volt.

A következő percben még meggyőződtek arról, hogy nem hagytak ott semmit. Dicknél volt a könyv meg a távcső, Dorothea vitte a zseblámpát és a lámpást. Maguk mögött hagyták az obszervatóriumot, és amilyen gyorsan csak tudtak, a lámpás fényénél lebotorkáltak a szekérúton. Siettek vacsorázni.

- Dickson néninek nem szólunk egy szót sem a jeladásról, amíg meg nem győződünk róla, hogy valóban ők voltak azok - mondta Dorothea.

- Neki úgyis hiába beszélnénk csillagászatról - vélte Dick, mert emlékezett, hogy mulatott Dickson néni, amikor ő a széles látóhatárt emlegette.

Dicksonné már a konyhaajtóban várta őket.

- Nem fagytak még meg? - kérdezte. - Aztán láttak-e csillagokat?

- Láttuk a Bikát meg a Fiastyúkot - felelte Dick.

De a Marsról nem szóltak egy árva szót sem.

MÁR NEM IDEGENEK

Dorothea és Dick sebtében bekapta a reggelit, aztán már kaptattak is felfelé a hegyoldalon az öreg istállóhoz, olyan sebesen, ahogy csak a lábuk bírta, mert egy kicsit tartottak tőle, hogy a Mars-lakók megelőzik őket. Odaérve azonban mindent úgy találtak, ahogy az este hagyták. Dorothea a megmaradt gallyakra ledobta a gyújtósnak szánt hatalmas csomó újságpapírt. Felmentek a kőlépcsőn a szénapadlásra, hogy jobban lássanak. A Marson semmi életjel nem látszott. Lent a tó meg az országút között a fehér tanyaház akár lakatlan is lehetett volna. El sem hitte volna senki, hogy ilyen elhagyatott bolygó lakói elfogták a Földről érkező jeladást, és még válaszoltak is rá.

Ám egyszer csak Dick, aki távcsövön figyelt, csónakot pillantott meg: épp behúzott a kis öbölbe, amelyből előző délután a szemük láttára eveztek ki a piros sapkások. Az öböl közelebbi partján szinte azonnal eltakarta a fenyőerdő.

Néhány perc elteltével mozgó alakokat pillantottak meg a ház tövében. Talán a többiek lementek a piros sapkások elé, és együtt jönnek fel a tópartról.

Az emeleti ablak, ahonnan a sötétségben a fényjelek válaszoltak, egyszer csak teli lett fejekkel.

- Ott egy piros sapkás! - kiáltott fel Dick. - Ott van mind a kettő! És valaki ide mutat.

- És most hol vannak? - kérdezte Dorothea, mert az ablak egyszer csak üres lett.

- Ott ni! - kiáltott Dick. - Jönnek! Mind a hatan!

- Hol? - tudakolta izgatottan Dorothea.

- Ott a mezőn, a ház fölött… Átmásznak a falon… Vajon mért nem a kapun át jönnek?… Most átvágnak az úton… Át a másik kerítésen… már a szomszéd mezőn vannak… Jönnek… Jönnek! Mindjárt átmásznak azon a falon is…

- Dick, Dick! - mondta Dorothea, mert már el is felejtette, milyen régóta várnak. - Egyenesen idejönnek! De jó, hogy idejében ideértünk!

- Eltűntek - jelentette Dick.

- Eltakarja őket a hegy - mondta Dorothea.

Teltek-múltak a percek. A megfigyelőket már-már aggodalom fogta el: hátha a Mars-lakók elkanyarodtak, és bementek az erdőbe. Aztán, a kis tavacska túloldalán, egyszerre csak sorra előbukkantak a gerinc mögül, és a páfrányoson át a jégtakaró felé törtettek. Dick rájuk irányozta távcsövét.

- Az, aki legelöl jön, nem néz a lába elé. A markában tart valamit, azt figyeli. Bizonyára iránytű. Te, csak nem akarnak egyenesen átvágni a jégen? Nem bírja meg őket! Tegnap legalábbis még beszakadt.

A következő pillanatban Dorothea és Dick együtt kiáltott fel:

- Belelépett! A másik is!

A nagyobbik piros sapkás lány az istálló felé integetett, s ahogy átugrált a száraz páfrányon, elrohant a menetet vezető fiú mellett. A másik piros sapkás ott volt a sarkában. Szinte ugyan-

abban a pillanatban léptek mind a ketten a jégre - pendülés, hasadás, csobbanás hallatszott, és a két lány bokáig a sekély vízben igyekezett kikecmeregni a pocsétából.

- Jaj, jaj! - siránkozott Dorothea. - Vizes lett a lábuk, most mehetnek haza!

De semmiféle jelét nem mutatták, hogy vissza akarnának fordulni. Lehúzták a cipőjüket, kiöntötték belőle a vizet, aztán felhúzták megint. A többiek vártak, majd jobbra kanyarodtak a tavacska mentén, átléptek a belőle csordogáló kis csermelyen, és nekivágtak az obszervatóriumhoz vezető kaptatónak.

- Figyelj! - mondta Dorothea. - Mi adtunk jeleket elsőnek. Illenék elébük menni.

- De te beszélsz - jelentette ki Dick.

Mert szép dolog éjszaka jeleket adni a Marsnak, és lámpásvillantással kapcsolatba lépni távoli Mars-lakókkal - hanem egészen más, ha az ember fényes napvilágnál szemtől szembe találkozik velük. Mit mondjon az ember más bolygóról származó idegeneknek? Dorothea biztos tudja. Dick elrakta távcsövét, és Dorothea nyomában lement a lépcsőn.

A Mars-lakók vezetője hátranézett, azután felpillantott az istállóra, majd le a markában tartott holmira. Azt aztán zsebre vágta, odaszólt követőinek, és tovább vezette őket. Dorothea és Dick lesietett a szénapadlásról, és a Mars-lakók üdvözlésére indult.

Egyszer csak a legkisebbik nőnemű Mars-lakó meglengette botra kötözött fehér zsebkendőjét.

- Ez békés szándékra vall - mondta Dorothea. - Mi is gondolhattunk volna rá. Nem tudnál rákötni egy zsebkendőt a távcsőre?

- Elég, ha meglobogtatod a zsebkendődet - vélte Dick. - Abból is látják majd, hogy megértettük őket.

Dorothea előhúzta zsebkendőjét, és meglobogtatta.

A Mars-lakók elszántan közeledtek.

Ez már komolyabb volt, mint ahogyan Dorothea elképzelte. Legalább szólnának valamit a Mars-lakók! Vagy ha mást nem, csak mosolyognának!

Úgy egyharmad úton lefele menet találkoztak. Egy percig szörnyű csönd honolt a tájon.

A hallgatást a legkisebbik Mars-lakó lány törte meg.

- Nem hiszem, hogy bajban vannak! - mondta.

- Hát nem azt akarták, hogy mentsük meg őket? - kérdezte csalódottan a kisebbik fiú.

- Mi a Marsba küldtünk jelzést - szólalt meg Dick. Úgy érezte, mégiscsak rá tartozik a magyarázat.

- A Marsba? - csodálkozott a nagyobbik fiú.

- Nem nekünk? - kérdezte a legkisebb lány. - Tévedés volt az egész?

- Nem, dehogy - magyarázta Dorothea. - Azt akartuk, hogy válaszoljatok. Dick ötlete volt, hogy küldjünk jelzést a Marsba. Titeket nem is ismertünk.

- A mindenit! - szólt közbe a nagyobbik piros sapkás. - Ez ám a pompás ötlet!

- És persze amikor marsul válaszoltatok, nem értettük meg az üzenetet.

- Morzeábécé - magyarázta a nagyobbik fiú. - Megkérdeztük, mi baj, és kik vagytok. Amikor pedig nem válaszoltatok, gondoltuk, hogy nem tudjátok, hogyan kell. Úgyhogy az iránytűm segítségével igazodtunk el.

- Az iránytű volt az előbb a kezedben? - kérdezte Dick.

- Igen.

- Láttunk titeket tegnap a szigeten - közölte Dorothea.

- *Mi* láttunk *titeket!* - mondta erre a kisebbik fiú.

Az idősebbik piros sapkás, aki hol lábujjhegyre állt, hol megint talpra ereszkedett, hogy vizes cipője csak úgy szörcsögött, most türelmetlenül közbevágott:

- Mindegy, itt vagyunk - mondta. - De kik vagytok ti?

- Callum a nevünk. Ő Dick, én Dorothea vagyok.

- Jó, jó - bólogatott a piros sapkás. - Dick és Dorothea, eddig rendben van, de *mik* vagytok igazában? Mi ugyanis felfedezők és kalózok vagyunk.

- Dick csillagász - vágta rá habozás nélkül Dorothea.

- Dorothea pedig történeteket ír - jelentette ki Dick.

- Én meg Nancy Blackett vagyok, a *Fruska* kapitánya. Ez itt Peggy, a *Fruska* kormányosa. - A többiek felé intett. - Ez itt John Walker kapitány, a *Fecske* parancsnoka. Ő Susan Walker, a *Fecske* kormányosa. Titty a matrózuk, Roger a hajósinasuk.

- Az a csónak a *Fruska*? - érdeklődött Dick. - Amiben láttunk benneteket?

- Az?! - horkant fel Nancy kapitány. - Az evezős csónak. Anyánké, lent Beckfootban. Csak épp azon evezünk át naponta Holly Howe-ba vagy Rióba.

- Rióba?! - csodálkozott Dorothea.

- Úgy hívjuk a falut. Van másik neve is.

- Tudom - bólintott Dorothea.

- Persze csak bennszülöttek használatára - magyarázta Nancy.

- Ti itt laktok? - tudakolta Titty, a legkisebbik lány.

- Most itt vagyunk Dicksonéknál, a szünet végéig - magyarázta Dorothea. - Apa és Anya Egyiptomba utazott, mindenféle maradványokat ásnak.

A négy Fecske összenézett.

- Szakasztott a mi esetünk - szólalt meg Titty.

Aztán Susan elmesélte, hogy anyjuk előző reggel elutazott Máltára, ahol apjuk hajója állomásozik, és anya magával vitte Bridgetet, a kistestvérüket.

- Apa még nem is látta Bridgetet, amióta rendesen gyerek - szólt közbe Titty. Nem szerette volna, ha bárki azt hiszi: anyjuk kellő ok nélkül csak úgy itt hagyta őket. Susan pedig elmondta, hogy karácsonykor jöttek Holly Howe-ba, és hogy a vakáció után ők is visszamennek az iskolába.

- Bizonyára a napfogyatkozást tanulmányozzátok a sarkvidéken - szólalt meg Nancy kapitány.

- De hiszen nem is lesz napfogyatkozás! - értetlenkedett Dick.

- Ugyan, ne légy már olyan szőrszálhasogató! Ha jól meggondoljuk, Holly Howe sem a Mars.

- Nem - ismerte el Dick. - De miért éppen sarkvidék?

Nancy a többiekre nézett. Titty Dorotheára pillantott. Roger nevetett.

- Akár el is mondhatjuk - szólalt meg John.

- Beleegyeztek? - kérdezte Nancy a többieket. - Megérdemlik, hogy elmondjuk. Az a Mars-dolog igazán pompás ötlet.

- Mondd el - biztatta Titty.

- Nos - szólalt meg Nancy -, tudjátok, hogy van az ilyenkor. Uzsonnára már vaksötét van, az ember bent alszik a házban, téli vakációban sohasem történik semmi. Ki kellett valamit találni, hogy mit csinálhatnánk a hajóink nélkül. A *Fecske* is, a *Fruska* is parton telel át. Olyasmit akartunk kitalálni, hogy ne zavarjon, amiért a bennszülöttek házában alszunk, nem a saját sátrunkban. Úgyhogy északi-sarki expedícióra indultunk. Éjszaka eszkimó településen alszunk, épp úgy, mint ti, és támaszpontul építettünk magunknak egy iglut. Majd meglátjátok.

- Az a tervünk, hogy amint át lehet kelni a jégen, elmegyünk az Északi-sarkra - közölte Peggy, a másik piros sapkás. - Remek Északi-sarkunk van.

- Csak az az utálatos Sarki-tenger nem akar befagyni - mondta Nancy -, és a vakációnak pillanatokon belül vége. Ha el nem ered a hó, sose fagy be. Olyan jó mély a tó.

- Van még egy hetünk - bizakodott Peggy.

Erre aztán valamennyiüknek megeredt a nyelve. Egyszerre beszéltek valamennyien, és Dick és Dorothea végre megtudta, hogy a négy Fecske a Holly Howe-i eszkimó településen lakik, a két Fruska pedig a beckfooti eszkimó településen, az Amazon-folyó torkolatánál, és naponta áteveznek. Megtudták, hogy előző nap leeveztek egészen a Vadmacska-szigetig, hogy jelzéseket adjanak, mert aznap, amikor Mrs. Walker és Bridget elutazott, senkinek sem volt kedve folytatni az iglu avagy hókunyhó építését. Értesültek arról is, hogy a felfedezők mindennap várták, mikor fagy be végre a pocséta, hogy rendszeresen korcsolyázhatnának. Abban már alig-alig reménykedtek, hogy a nagy tó befagyjon, és az Északi-sarkig az egész utat a jég hátán tehessék meg. De még havazhat, és a Sark megrohamozását a vakáció utolsó napjára halasztják, hogy a sarkvidéknek módjában legyen igazolni a hírét.

- Most már mindent tudtok - fejezte be Nancy kapitány. - Lássuk most a jelzőállomásotokat.

- Az obszervatóriumunkat - helyesbített Dick.

- Nem bánom - jelentette ki Nancy. - Az áldóját, de fázik a lábam! Hát a tied, Peggy?

- Jégcsap.

- Fafejű szárazföldi patkányok vagyunk, hogy így belemásztunk a jégbe. - Nancy fél lábon ugrált.

- Nem lenne okosabb, ha hazamennétek, és minél előbb levennétek és megszárítanátok a holmitokat? - kérdezte Susan.

- Muszáj előbb megnézni, honnan adtátok le a jelzéseket.

Valamennyien felmentek az öreg istállóba, felmásztak a lépcsőn, és kinéztek a szénapadlásról. Dick megmutatta, hogyan kezelték Dorotheával a lámpást, Titty pedig elmesélte Dorotheának, hogyan pillantotta meg a hegytetőről érkező fényjeleket.

- P-p-p-pompásan lehet innen f-f-f-f-fényjeleket küldeni egyik t-t-t-t-településről a másikra. - Nancynek már vacogott a foga, úgy didergett.

- Gyújtsunk tüzet? - kérdezte Dorothea. - Van egypár gally meg egy halom újságpapír.

- Újságpapír? - Susan és Peggy tátott szájjal bámult rá. - Újságpapír?! Tűzrakáshoz?

Lerohantak a lépcsőn, és szemügyre vették az előző esti tűzrakás üszkös maradványait meg a gallyakat és Dorothea újságpapírkötegét.

- Legjobb lesz, ha ti is velünk jöttök - mondta Nancy -, és megnézitek, hogy kell tüzet gyújtani egy szál gyufával, minden papír nélkül. Huh! Mindjárt lefagy a lábam.

- Nagyon szívesen elmennénk - mondta Dorothea.

- Ebédre vár benneteket Dicksonné? - kérdezte Susan.

- Hát igen - vallotta be Dorothea.

- Akkor jobb lesz, ha megmondjátok, hogy el akartok jönni. Nincs messze. Elmegyünk veletek valamennyien. Mozgás, Roger, mert mindjárt te is fázni fogsz!

- M-m-menjünk - vacogta Nancy. - A sarkköri expedíció f-f-f-f-felkeresi a b-b-b-b-barátságos eszkimókat.

- Nem akartok egyenesen az igluba menni és tüzet gyújtani? - nézett rá Susan.

- Nincs semmi b-b-b-b-baj, csak mozogni k-k-k-k-kell -, mondta Nancy kapitány, aztán Peggyvel a nyomában ügetésbe csapott át a Dickson-tanyára vezető szekérúton.

AZ IGLU

Dicksonné a legcsekélyebb meglepetést sem mutatta, amikor Dick és Dorothea, holott ketten indultak el, nyolcadmagukkal tértek vissza a tanyára.

- No, maguk se vesztegették az időt - mondta. - Gondoltam, hogy valahol majd csak összeszaladnak. Ruth kisasszony, Peggy kisasszony, hogy van az édesanyjuk, és mi hír Jim bácsikájuk felől? Maguknak meg mintha csak tegnap lett volna, hogy karamellát főztem a nyáron, mikor reggelente tejért jöttek! Hogy repül az idő!

- Nem baj, ha nem jövünk haza ebédre? - kérdezte Dorothea.

- Csak örülök, ha nem lábatlankodnak körülöttem - mondta Dicksonné. - Ma nagymosás van. Épp jókor jöttek, Ruth kisasszony; vagy Nancynek hívják? Mindig összekeverem. Épp át akartam küldeni Mrs. Blackettnek egy húspástétomot, megköszönöm, ha elviszik, és maguk ketten is kapnak egyet ebédre. Ihol meg egy zacskó karamella, az elég lesz valamennyiőjüknek. Ej, Dickson, hát miért nem kerülsz beljebb? Csupa régi barát van itt.

Dickson úr az ajtóban állt.

- Jó napot, Dickson úr, hogy van? - kérdezte Titty.

- Hogy van? - csatlakoztak a többiek is.

- Köszönöm kérdésüket, pompásan - felelte Dickson úr, de már fordult is ki a konyhából.

- Hát maguk, nagylányok, mit csináltak a cipőjükkel? - tudakolta Dicksonné, amikor két vadonatfriss húspástétommal visszajött a kamrából.

Nancy és Peggy a tűzhöz tartották a lábukat, hogy csak úgy gőzölgött a cipőjük.

- A pocséta - magyarázta Peggy.

- Sose hittem volna, hogy nem bír el - magyarázta Nancy -, és nem is volt sok híja, csak hát ketten léptünk rá egyszerre. Mint a legostobább szárazföldi patkányok. Legalábbis én.

- Két szamár: egy pár - nevetett Dicksonné. - Legokosabb, ha leveszik a cipőjüket, én meg megszárítom a harisnyájukat.

Hanem a két piros sapkásnak már ugyancsak mehetnékje volt.

- Még halálra fáznak.

- Két perc alatt megszárad - mondta Nancy. - Na gyerünk, halljátok-e! Van hátizsákotok? - fordult Dickhez és Dorotheához.

- Fent van az útiládánkban - felelte Dorothea. - Mindjárt lehozom.

- Hagyd most - mondta Nancy. - Anya húspástétomát elteszem én, Peggy meg elteheti a tieteket.

- Mit fognak inni? - kérdezte Dicksonné.

- Teát - felelt Susan. - Van hozzá elég tejünk, jut nekik is.

- Adok két bögrét - ajánlotta Dicksonné.

- Egy elég lesz kettejüknek - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Nancy. - Fő a könnyű útipoggyász.

- És ha eltörik, nem lesz egy se - vágta rá Dicksonné, és a kezükbe nyomott két bögrét. Az egyik Peggy hátizsákjába került, a másik Nancyébe.

Azzal az egész társaság kitódult a tanyaház meleg konyhájából a hideg levegőre, az udvarra, át az úton, a kapun, s fel a szekérúton az istálló felé.

Dorothea olyasféleképpen érezte magát, mint aki folyóba esett, s most elsodorja a sebes ár. Tegnap Dickkel kettesben voltak, mint rendesen, nézegettek, tervezgettek, mesélgettek, most pedig itt vannak egy nyolctagú társaság kellős közepén, csörtetnek felfele a domboldalon a téli napsütésben, ebédjük húspástétom, ami egy lány hátizsákjában rejtőzik, akit fél órája sem ismernek; azt sem tudják, merre tartanak, azt még kevésbé, hogy mi célból. Nyolcasban! Ahány történetet kitalált, mindegyikben ketten szerepeltek, legfeljebb négyen és mondjuk, még egy gonosz személy. Arcról arcra nézett. Nem, a hat idegen között szemmel láthatólag nem akad gonosz. Mellette Titty lépkedett, és nagyon barátságosan mosolygott rá.

Dick ott ment előttük; épp Roger bombázta kérdéseivel.

- Tényleg tudsz mindent a csillagokról?

- Csak ismerek egynéhányat.

- Én ismerem a Serpenyőt meg a sarkcsillagot - mondta Roger.

- Mi az a Serpenyő?

- Amelyikről meg lehet találni a Sarkcsillagot.

- Csakugyan jobban hasonlít serpenyőhöz, mint sok máshoz, aminek nevezik - bólintott Dick. - Nekem van egy könyvem, abban mind benne van, legalábbis valamennyi csillagkép. Minden este figyelni fogjuk a csillagokat. Míg haza nem utazunk.

- Hova jártok iskolába?

A nyomukban csörtetett a többi négy, akiket Dorothea magában „nagyok”-nak nevezett, bár úgy gondolta, Peggy nem lehet sokkal idősebb nála. Akaratlanul is meghallotta, miről beszélgetnek.

- Ördög és pokol, de hát miért nem?

- Csillagászra még szükségünk lehet.

- De mit csinál a lány?

- Nemsokára kiderül, hasznukat vehetjük-e.

Szörnyű volt. Dorothea rohanvást igyekezett kikerülni a hallótávolságból, a fagyos szekérnyomon, magával sodorta Tittyt, úgy lépdelt Dick és Roger után. Azok épp ügetésbe csaptak, hogy megnézhessék az obszervatóriumot, ha netán a többiek nem akarnának ott megállni.

- Egész jó hely - jelentette ki Nancy, amikor a nagyok is felértek az istállóhoz, Susan pedig odakiáltott Rogernek, hogy sürgősen jöjjön le a szénapadlásról, ahonnan épp Holly Howe-t tanulmányozta Dick távcsövén. - Egész jó hely, de csak várjatok, amíg meglátjátok a miénket.

Sietősen megkerülték a jeges pocsétát.

- Senki át ne menjen a jégen! - kiabált Susan. - John azt mondja, holnap már lehet korcsolyázni rajta, ne rontsuk el.

A tavacska túlsó partján Titty és Roger nekiiramodott, magukkal vitték Dorotheát és Dicket is. Hamarosan bekanyarodtak a domboldalon egy ősöreg erdőbe. Sok vörösfenyőtörzs hevert a

földön - kidöntötte őket a szél. Az alacsony, sűrű mogyoróbokroknak, füzeknek sok-sok ágát levágták már a rőzsegyűjtők, szénégetők. A rengeteg kis csökött tölgyfa, berkenye, nyírfa mind csupasz volt, néhány tölgy őrzött csak száraz, tavalyi leveleket, amelyek úgy susogtak, mint a szélfútta víz. Itt már eltűnt a szekérút; az ösvény, amelyet követtek, Dorothea szerint bizonyára még az ősidőkből származott. És ez az ösvény hirtelen tisztásfélébe torkollt a kis fák között, és a tisztás végén a domboldalba fészkelve ablaktalan, alacsony kunyhó állt, majdnem olyan, mint egy kőrakás.

- Ez az iglu - jelentette ki Titty.

Dorothea még sosem látott ilyet, Dick azonban emlékezett rá, miket mutatott apja az ásatásokon, és nyomban megszólalt:

- Nagyon régi. A nagy kövekből meg a lekopott élekből lehet megállapítani.

- Csak részben öreg - mondta Roger.

- Időtlen idők óta dolgozunk rajta - mondta Titty. - Tegnapig mindennap.

Alacsony, durva fala volt az építménynek. Az alsó réteg csupa nagy kő; könnyen felismerhető volt, hol folytatták az új építők a munkát; ők ugyanis kisebb köveket használtak. A köveket habarcs nélkül rakták egymásra, pontosan illesztve. A falak tetején pedig vörösfenyőágakat fektettek keresztbe, egy vastagot, egy vékonyat - váltakozva. A végük kiállt. A fenyőágakat holmi bádoglemezzel borították le - csak a sarkai látszottak, a tetejére nagy köveket raktak nyomatékul, az egésznek a tetejébe pedig földet halmoztak. Hanem a legfurább az egészben az a rozsdás kályhacső volt, amely a kunyhó hátsó végében szökkent ki a durva kőfalból.

- A kémény volt a legnehezebb - magyarázta Titty. Le nem vette a szemét Dorotheáról, nagyon kíváncsi volt, vajon mit szól a művükhöz. - A régi kémény maradványa nagyon nagy volt, és amikor megpróbáltunk hozzáépíteni, a kövek mindig lepotyogtak odabent. Aztán Johnnak támadt az az ötlete, hogy a sarkokon hosszú, lapos köveket kell keresztbe rakni, úgyhogy a közepén ezáltal egyre kisebb lett a lyuk, és végül bele tudtuk ékelni a kályhacsövet. Egyre jobb a huzata, mert a legnagyobb lyukakat sikerült betömnünk földdel.

- Miért hívjátok iglunak? - kérdezte Dick.

- Az iglu eszkimó kunyhó - magyarázta Titty.

- Azt hittem, az hóból épül.

- Láttátok volna a múlt héten - mondta Titty -, amikor még nem olvadt el a hó! Olyan erősen havazott, hogy beborította az egészet, és szakasztott olyan lett, mint egy valódi iglu.

- Csak akkor még nem volt ilyen jó teteje - mondta Roger -, és valamennyien bőrig áztunk.

- Akkor még csak a fenyőágak voltak rajta - magyarázta Peggy. Épp az imént csatlakozott a többi három gyerekhez. - Csak az ágak meg egy darab ponyva, és amikor tüzet gyújtottunk, és már kezdtük egész jól érezni magunkat, a hó elolvadt, és a nyakunk közé szakadt.

- Amikor pedig elolvadt a hó - vette át a szót Titty -, John Holly Howe-ban a színben talált egy darab ócska tetőfedő bádogot, és kutyaszánnal idevontattuk.

- Titty meg én voltunk a kutyák - dicsekedett Roger. - De John és Susan és Nancy kapitány is befogta magát, és úgy húztak, hogy öröm volt nézni!

- A kémény volt a legkomiszabb - mesélte Susan. - Rengeteg hó esett bele, és eloltotta a tüzet.

- Még Susan fazekába is jutott belőle - tódította Roger.

- Még egyszer nem fordulhat elő - vélte Nancy -, most, hogy már rendes kályhacsövünk van. Árbocok és orrvitorlák! Az ember a maga kárán tanul. Most pedig rajta: folytassuk a hézagolást! Holnap megint havazhat, és még egy csomó helyen bekukucskál a napvilág.

- Először meg kell szárítani a holmitokat - mondta Susan.

- Rendben, kormányos úr - mondta Nancy. - Nahát akkor. Első a vendég. - Elhúzta a bejárat előtt függő zsákdarabot. - Bizony. Négykézláb. Tudom, hogy nem valami magas. De hát ilyennek is kell lennie. Az igazi iglunak alagút a bejárata.

Dorothea egy futó pillanatig habozott, ahogy ott lekuporodott, és a napvilágról benézett a szurokfekete lyukon.

- Másszak be előbb én? - Dick már alig várta, hogy belülről is lássa az iglut.

- Nem - felelte Dorothea.

Beletelt egy-két másodpercbe, míg végre láttak valamit a kövek résein meg a kéményen át beszűrődő fényben. És a nyomukban már tódultak be a többiek.

- Egy pillanat, mindjárt meggyújtjuk a lámpást - tüsténkedett John.

- Balra tarts - szólt Nancy -, ott nem kell görnyedni. A másik oldal kicsit alacsony.

- Siess, Peggy! Fogj egypár gallyat! Onnan a rakásból. Ott van melletted.

Dorotheát és Dicket ide-oda taszigálták a többiek nagy buzgalmukban, hogy tüzet gyújtsanak, és helyére akasszák a lámpást a tető alatt.

- Ez aztán a pompás tűzhely! - kiáltott fel Dick, amikor Susan ráfújt a gallyakra, és fellángolt a tűz.

Meg kell hagyni, a tűzhely volt az iglu fénypontja. Az ódon rom, amelynek alapjaira a kunyhó épült, nagy, durva kövekből összerótt, hatalmas, nyitott tűzhelyet rejtett. A tűzhely fölé boruló boltozat meg a kémény egy része megmaradt, és John, Nancy meg a többiek afölé kezdtek építkezni. Sikerült egy vasrudat ékelniük a kövek közé, keresztbe, arra meg kettős drót-hurokkal fekete üstöt függesztettek. Soha még grönlandi jégkunyhónak ilyen kandallója nem volt!

- Karácsonyra kaptam egy zsebkést, amiben reszelő is van - mesélte Nancy kapitány. Letelepedett a tűz mellé, az egyik kurta, zömök tuskóra, amely szemmel láthatólag zsámolyul szolgált. - Kész szerencse. De majdnem egészen elkoptattuk, mire átreszeltünk egy ócska rácsot, ugyanis onnan szedtük ezt a keresztrudat. Éktelenül sokáig tartott, több műszakban dolgoztunk. Üljetek már le, akárhova. Két pillanat, olyan hőség lesz itt, hogy még.

Égett a lámpás, és a fényénél megpillantották a kis kunyhó fala mentén sorakozó durva lócákat: rövid fahasábokra szögelt deszkából készültek. Dick a fűrészt is észrevette, amellyel feldarabolták a deszkát: ott lógott a kövek közé ékelt fapecekről, a falon. Mellette serpenyő függött. Az egyik sarokban tűzifa halmozódott, csaknem a tetőig.

- Ha történetesen behavazódunk - magyarázta Titty.

- B-b-b-b-bár már látnám - mondta Nancy.

- Behavazódunk vagy sem, itt az ideje, hogy jól megrakjuk a tüzet - jelentette ki Susan. - Gyerünk. Te már megint vacogsz. Még egypár darab aprófa, és kész. Nem, Roger! Karamellát csak ebéd után!

Peggy aprófát adogatott a rakásról Susannak, aki kalitkát épített belőlük a tűzhelyen lángoló gallyak fölé.

- Mozgás, hozzatok teavizet - rendelkezett Susan, és Roger már ragadta is fülön az üstöt, és Tittyvel a nyomában kimászott.

- Menjünk velük - szólt Dick Dorotheához.

- Mehetünk? - kérdezte Dorothea.

- Miért ne? - mondta Nancy.

- Lehet még valamiben vizet hozni? - tudakolta Dick.

- Derék legény - bólintott John.

- Elviheted a fazekat - mondta Susan.

Kimásztak hát négyen az igluból, odakint felegyenesedtek, azután Roger nyomában elindultak a gyér, kusza aljnövényzet között, a tavalyi gyűszűvirág fagyos levelein át a csörgedező kis csermelyhez, amely a magas domboldalról tapogatózva kereste útját a tó felé. Olyan keskeny volt, hogy bátran átléphették; ahol kis tócsákba gyűlt a víz, ott már jégkéreg nőtt a szélén, mintha a kis ér kibújt volna jégruhájából, és ott hagyta volna a parton. A lecsüggő ágakat a felfröcskölő víz jégrúddá változtatta, belsejükben jól látszott a belefagyott gally. Dick megmerítette a fazekat.

- Várj egy kicsit - szólt rá Roger. Nagy buzgón jégdarabkákat tördelt, aztán belerakosgatta a fazékba, míg ott nem lebegtek a víz színén, mint megannyi parányi jéghegy. - Ez is jobb a semminél - mondta. - Nancy kapitány meg lesz elégedve.

Titty egy apró vízesésnél megtöltötte az üstöt.

- Majd én viszem - ajánlkozott Dorothea. Roppantul szeretett volna végre ő is valami hasznosat csinálni.

- Inkább ne. Az igluban hagytad a kesztyűdet. Odafagy a kezed az üst fogójához.

Visszafelé találkoztak Johnnal: mohát gyűjtött, hogy azzal tömje el az iglu kövei közt tátongó hézagokat.

- Miért nem inkább földdel? - érdeklődött Dick.

- Mert nagyon fagyos - magyarázta John. - Még a mohát is ki kell előbb olvasztani.

Felemelte a dobozt, amelybe mohát gyűjtött, és valamennyien visszamentek a kunyhóhoz.

- Rengeteg a hézag - magyarázta John, és már látták is, hogy a füst nemcsak a kéményből száll fel nagy kedélyesen, hanem bizony utat talál mindenféle apró lyukon át is, a kövek között.

- Gyönyörű! - jelentette ki Dorothea, amint elnézte a durván összerótt kis kunyhót, amely ezer helyen okádta a füstöt.

- Nem rossz - bólintott John. - Persze egy kis hó nem ártana.

Bemásztak. Hatalmasan lobogott a tűz a tűzhelyen, s akármilyen hézagos volt is a fal, akárhogy fagyott is odakünn, az igluban finom meleg volt. Nancy és Peggy a két tuskó-zsámolyon ült, meztelen lábujjaikat mozgatták a lángok előtt. Harisnyájukat felakasztották a tűzhely fölé, a kövek közé illesztett fapeckekre feszített madzagra. Cipőjüket úgy szárították, hogy forgatták a lángnál, mint a pirítóst. A tetőről függő lámpás és a tűzhely magasra szökő lángja vidáman beragyogta a kis kunyhót. John kiöntötte a dobozból a mohát egy rakás tetejére, amely

már felengedett. Peggy szétteregette, hogy lehetőleg minél több melegedjen fel egyszerre. Susan várva várta az üstöt, és nyomban fel is akasztotta a kémény keresztrúdjára, hogy a tűz szíve fölött lóbálózott.

- Valódi jeget hoztunk a fazékban - jelentette Roger, és Dick, akinek hideg szemüvegét a meleg kunyhóban belepte a pára, Nancynek nyújtotta a fazekat.

- Az üstben is? - kérdezte örvendezve Nancy.

- Abban nem.

- Anélkül sokkal gyorsabban felforr - közölte Susan.

- No mindegy, ha nincs, hát nincs - törődött bele Nancy a megváltoztathatatlanba.

- Miért kellett volna az üstben is jeget hoznunk? - kérdezte kíváncsian Dick.

A kérdésre Titty felelt:

- Ha jeget kellene olvasztanunk a teafőzéshez, bárki láthatná, hogy valódi sarkkutatók vagyunk.

Dick és Dorothea, amint ott ültek a lócán, és testvériesen megosztották a húspástétomot a felfedezőkkel, ők meg cserében a Holly Howe-i süteményből kapták meg a részüket, úgy érezték, így is minden a lehető legnagyobb rendben van. Lehet, hogy a sarkvidék szűkölködik jégben, hanem az iglu belsejében a lámpás meg a tűz fényénél kit érdekel, vajon csupasz-e a külvilág, avagy méteres hó borítja? Elköltötték ebédjüket, aztán buzgón segédkeztek a mosogatásban (a jéghegyek addigra már felolvadtak a fazékban); a rövid téli délutánon buzgón segédkeztek a tűzifagyűjtésben; amikor erre engedélyt kaptak, buzgón tömködték a mohát a falak kövei közé, míg valaki odabent el nem kurjantotta magát, hogy ha máshol nem, de ezen a szent helyen már egy szikra napvilág nem sok, annyi sem szűrődik be! Aztán buzgón gyömöszölték a mohát a kéményt kerítő kövek közé, ahol még utat tört imitt-amott a füst. Arról nem esett szó, hogy ők is csatlakoznak a sarkvidéki expedícióhoz. Hanem végezetül, amikor már ideje lett volna hazamenni, és Dorothea felemelte Dicksonné bögréit, Nancy megállította.

- Akár itt is hagyhatjátok a mieinkkel, ugye, Susan? Hisz holnap úgyis megint feljövünk.

Dorotheának több se kellett. És amikor lementek Dickkel a szekérúton a tanyára, egyikük sem szólt egy árva szót sem. Dick esze már az esti csillagokon járt meg az obszervatóriumon, Dorothea pedig ezúttal nem fabrikált semmiféle történetet. Hisz eleven mese kellős közepébe pottyant! Az a két bögre, amely az igluban maradt, felért minden ígérettel, hogy a történetnek még folytatása lesz.

Amint Dick és Dorothea eltűnt a szemük elől, megkezdődött a felfedezők tanácskozása.

- Persze nem kalózok - állapította meg John -, de az a Mars-dolog nagyon jó gondolat.

- Ki kell sütniük valami tisztességesebb jelzést - mondta Nancy. - Jó az ötlet, de két szót sem tudnak összehozni, ha a túlsó oldalról válasz érkezik!

- Copfja van - állapította meg röviden, de velősen Peggy.

- Végtére is a copfban még semmi kivetnivaló sincs - mondta nagylelkűen Nancy.

- Valamikor régen a matrózok is copfot hordtak - jelentette ki Titty.

- De nem kétoldalt! - szögezte le Roger.

Végül döntés nem született, de amikor már vagy két órája leszállt a sötétség, és Susan a lefekvést emlegette Rogernek, Titty megszólalt:

- Azért egy-két fényjelet küldhetnénk nekik.

A csillagász meg a segédje, ha többel nem is, fél szemmel bízvást a Marsot figyelte, mert az emeleti ablakban felvillanó fényre azon nyomban villanás válaszolt a hegytetőről.

- Figyelnek - mondta Titty.

- Ronda dolog lenne kihagyni őket - jelentette ki Susan.

KORCSOLYA ÉS ÁBÉCÉ

Dickson bácsi már reggeli előtt fent volt az erdőirtáson, és azzal az újsággal tért haza, hogy a pocséta jege végre megbírja az embert. Dicksonné haladéktalanul továbbadta a hírt.

- No, nem lesz semmi bajuk - mondta -, csak menjenek mindig Susan kisasszony után.

Kinyitották az útiládákat, előkerültek a korcsolyák, fűzős cipők, hátizsákok. Dicksonné szendvicseket csomagolt a gyerekeknek, ki-ki kapott két narancsot, és Dorothea hátizsákjában elfért még egy nagy üveg tej is. - Amazok bizonyára Jacksonéktól hordják a tejet, de hát miért szűkölködnének?

Újságpapírba csavarták a korcsolyákat és ügyesen berakták a hátizsákba, hogy járás közben ne nyomja a hátukat.

Az éjszakai kemény fagy után tiszta, hideg nap köszöntött rájuk. Egy árva felhő sem látszott az égen, s ahogy Dick és Dorothea felkapaszkodott a szekérúton, a fákon túl jól láthatták a távoli hegyek valamennyi hasadékát, vízmosását. Fele olyan hosszúnak tetszett most az istállóig vezető út, mint amikor először másztak fel odáig. Dorotheának inkább táncolni, mint járni lett volna kedve. Dick meg minduntalan neki-nekiiramodott a szekérutat szegélyező rövid szálú, fakó füvön, s fickándozásából Dorothea jól láthatta, hogy öccse csakolyan fényes kedvében van, mint ő maga.

- Vajon ott lesznek-e már az igluban? - tűnődött.

- Nem lehetnek még ott - vélte Dick. - Ne feledd, hogy a piros sapkásoknak előbb át kell evezniük a tavon.

Hanem ahogy felértek az istállóhoz, és megpillantották Holly Howe-t, egyszeriben láthatták, hogy ott már javában folyik a napi foglalatosság. Látták a fák között az öreg tanyaház meszelt falát. Látták az emeleti ablakot, amely nemrégen még a Mars volt. De ezen kívül láttak még valami újat is.

- Mi az ott a falon? - kérdezte Dorothea. - Ott, az ablak fölött.

Dick elővette távcsövét.

- Jókora fekete négyzet - mondta -, a csúcsára állítva. Mint a kártyában a káró.

- Jeladás! - kiáltott fel Dorothea.

- De honnan tudhatnánk, mit jelent?

A távolból kiáltást hallottak, és megpillantották Johnt, amint egymagában vág át a pocséta túlsó partján, a gerincen, a száraz páfrány között. Bárki láthatta, hogy nagyon igyekszik. Ahogy a jéghez ért, egyszer-kétszer dobbantott, azután nekivágott, lépkedve, csúszkálva. Hátizsák volt rajta, kezében jókora, idomtalan, fehér csomag. Dick és Dorothea elébe ment.

- Látszik a jelzésünk a pajtából? - kérdezte lihegve John. - Tudjátok, mit jelent?

Megfordult, és Holly Howe felé nézett.

- Nem rossz - állapította meg.

- De hát mi ez voltaképpen? - kérdezte Dick.

- Még nem tudjuk biztosan - mondta John. - Nézzük előbb, hogy lehet innen jelezni. Befestettem ezeket itt, hogy jól lehessen látni a sötét kövön. Felmehetek?

- Persze.

- Gyerünk.

Felmentek a lépcsőn, be a szénapadlásra, ahol két napja este Dorothea és Dick úgy vacogott, amikor fényjelekkel igyekeztek felkelteni a Mars-lakók figyelmét. John a falhoz támasztotta csomagját, Dick pedig alaposan szemügyre vette. Két nagy, lapos fadarab volt benne, az egyik háromszög, a másik négyzet alakú.

- Vigyázz! - szólt John. - Még nem egészen száraz a festék.

- Elvesztettél valamit? - kérdezte Dorothea, amikor John ide-oda nézelődött a szénapadláson.

- Kalapácsnak keresek valamit - mondta John. Leszaladt a lépcsőn, aztán hamarosan felbukkant egy nagyobbacska kővel.

- Ez jó lesz. - Méregette a kezében, azután odalépett a nagy nyíláshoz. Megállt a párkányon, jobb kézzel a falba kapaszkodott, baljával pedig kinyúlt, olyan magasra, ahogy csak tudott. Talált is egy megfelelő rést a kövek között, a zsebéből előhalászott jókora szöget benyomta, aztán a kőkalapáccsal beütötte, hogy szilárdan álljon, és utoljára még alulról is ütött rá egyet, hogy felfele nézzen.

- Én nem érek fel ilyen magasra - mondta Dick. Már sejtette, hogy John miben mesterkedik.

- Egy pillanat - mondta John. - Nem is kell.

Zsebéből előszedett egy gombolyag spárgát meg egy nagy szöget, néhány dupla kampót vastag kerítéshuzalból meg egy jókora réz függönykarikát.

Dick és Dorothea tátott szájjal bámulta.

John átfűzte a madzagot a függönykarikán, azután kinyúlt, felakasztotta az imént bevert szögre, s addig húzta át rajta a madzagot, míg le nem ért kint a földig, akkor utánadobta a gombolyagot, felvette a madzag másik végét, a kampókat meg a fatáblákat, aztán kisietett, le a lépcsőn. A két gyerek persze a nyomában.

John elvágta a madzagot, és a gombolyagot zsebre tette. Azután az egyik kampót a madzaghoz erősítette, és összecsomózta a két végét, hogy ki ne csúszhasson az istálló falán magasan függő karikán.

- Ha leesik - mondta John -, nehogy bármelyikőtök is megpróbáljon kinyúlni a nyíláson, és helyre rakni! Majd Nancy vagy én megcsináljuk.

A háromszöget az egyik sarkába fúrt lyuknál fogva a kampóra akasztotta, azután óvatosan, lassan felvonta, míg el nem ért a falba vert szögig, s ott tündöklött patyolatfehéren az istálló viharvert, fekete kőfalán.

- Kétféleképpen lehet fölakasztani - magyarázta John. - Mutathat felfelé is, lefelé is. A szemközti oldalon is van egy lyuk. A másik tábla meg lóghat egyenesen vagy sarkára állítva. És a kettős kampókon egymás fölé is lehet akasztani kettőt. Na, majd mindjárt meglátjuk, mire megyünk vele. Figyeljétek Holly Howe-t.

- Valaki van az ablakban - jelentette Dick. A távcsöve már rég a Marsra szegeződött. - Piros sapkások.

- Nancy és Peggy.

- Eltűnik a fekete négyszög! - kiáltott fel Dorothea.

- Levonják - magyarázta John. - Tehát meglátták a jelzésünket. Igen. Gondoltam. Ni, már ott is a háromszög!

Fekete háromszög kúszott fel lassan a tanyaház emeleti ablaka fölé, a fehér falra.

- Most megpróbáljuk fordítva. - John levonta a fehér háromszöget, leakasztotta a kampóról, azután az egyik oldalába fúrt lyuknál fogva visszaakasztotta úgy, hogy a csúcsa most lefelé mutatott.

- Déli jelző - mondta John. - Ha ezt húzzák fel a kikötőben, azt jelenti, hogy dél felől vihar közeledik.

- Felhúzhatom? - kérdezte Dick.

- Rajta! - biztatta John. - Hisz a ti jelzőállomásotok.

- Obszervatórium - helyesbített Dick, de azért nekiveselkedett. Alig ért fel a fehér háromszög a falba vert szögig, Holly Howe falán már suhant is lefelé a fekete. A következő pillanatban felbukkant, kúszott felfelé, de ezúttal az is a csúcsára állítva.

- Derék! - mondta John. - Hahó, nézzétek csak! Már megy is le. Korcsolyázni akarnak. No, mára elég is. Most már nincs más dolgunk, csak kódot kell kidolgozni. Egy pillanat! Beverek itt lent is egy szöget, akkor megerősíthetitek a felhúzókötelet…

- Mármint a madzagot - szólt közbe Dorothea.

- …és fent marad magától is a jelzés, nem kell ott állni és szorongatni.

Jó helyet kerestek a szögnek, hogy könnyen fölérjenek odáig. John beverte, azután megmutatta Dicknek és Dorotheának, hogyan kell megerősíteni a felhúzókötelet. Gyakorlat kedvéért kétszer-háromszor felhúzták a négyzetet, a háromszöget, azután együtt a kettőt. Holly Howe-ból nem érkezett válasz, de tudták, hogy ennek igen egyszerű a magyarázata: a többiek már javában kaptatnak felfelé a domboldalon.

John elmesélte, hogyan támadt az ötletük előző este, a fényjelzés közben.

- Így ugyanis jeladás útján közölhetjük a napi terveket, még ha nem tudjátok is a morzeábécét. Nancy azt mondta az este, meg kell tanulnotok.

- De mit jelentenek a jelzések? - kérdezte Dick.

- Ide figyelj - kezdte John. - Négy különféle jelünk van. Az északi jelző: amikor a háromszög csúcsa felfelé mutat; a déli, amikor lefelé mutat, a négyzet, a lapján vagy mint káró, a sarkára állítva. Ha meg kettőt együtt függesztünk fel, egymás fölé, még egy csomó más jelet is összeállíthatunk. Az a legfontosabb, hogy közölni tudjuk, mi az aznapi terv. Ki kell találni a megfelelő jelzést arra, hogy „Gyertek az igluba” vagy „Gyertek Holly Howe-ba”.

- Vagy „Gyertek a Dickson-tanyára” - tette hozzá Dorothea. Épp tervezgetni kezdték volna a kódot, amikor felbukkant két piros sapkás felfedező: a tavacska túloldalán közeledtek öles léptekkel a száraz páfrány között.

- Jönnek! - kiáltott Dorothea.

Gyorsan megerősítették a felhúzókötelet, a fatáblákat meg kampóstul berakták a szénapadlásra. Aztán felkapták hátizsákjukat, és lerohantak a lépcsőn. Felbukkant már Susan, Titty és Roger is. Távoli üdvrivalgás hallatszott, és a napfény megvillant Roger magasba emelt korcsolyáján.

- A jelekben az a legjobb - magyarázta John, míg hármasban átvágtak a jégen -, hogy ha egyszer felhúzzuk valamelyiket, nem kell válaszra várni. Mindjárt elindulhatunk az úticélunk felé, és ti tudjátok, hova gyertek. Reggel, amint Nancy átjön, már felhúzhatjuk a jelet, és bátran ott hagyhatjuk, míg haza nem érünk. Rajtunk kívül úgysem tudja elolvasni senki.

Ez bizony nagyon is úgy hangzott, hogy Dorotheát és Dicket az expedíció tagjainak tekintik. Végül a korcsolyázás döntötte el a kérdést.

- Árbocok és orrvitorlák! - kurjantotta el magát Nancy Blackett, és vadul birkózott egyik korcsolyája csavarjával. - Ezeket a jelzéseket aztán le nem pipálja senki! Tisztán, világosan láttuk, távcső nélkül is.

- Mikor dolgozzuk ki a kódot? - érdeklődött John.

- Majd az igluban - mondta Nancy -, míg ott fövünk az ebéddel. De most jégre, emberek!

Dorothea szorongva várta, milyen lesz a korcsolyázás ezekkel a sarkkutatókkal, akik mindent tudnak a hajókról, és tízféleképpen is tudnak jelezni. Valószínűleg korcsolyában is lepipálják őt meg Dicket, csakúgy, mint minden másban.

A tavacska szélén letelepedtek a hangára Dickkel, felcsatolták korcsolyájukat, és megerősítették a szíjakat. Dorothea körülnézett. Még mindenki a csavarokkal bajlódott. Dorothea szöszmötölt a szíjjal; nem akart elsőnek nekivágni. Dick azonban nem is gondolt rá, hogy a többiek esetleg figyelik. Amint rajta volt a korcsolya, már ellökte magát, siklás közben egyenesedett fel, és már repült is. A szünidő minden áldott napján elmentek Dottal a fedett korcsolyapályára odahaza, az egyetem mellett, és ezt a mozgást tökéletesen begyakorolta, s most már játszi könnyedséggel indult ülő helyzetből, nem kellett előbb esetlenül lépegetnie.

A sarkkutatók tátott szájjal bámulták.

- De hiszen ez tud korcsolyázni! - mondta Titty.

- De még hogy! - tódította Roger.

- Miért nem mondtad? - kérdezte Nancy. - Hát persze hogy bent lesztek a sarki expedícióban! Így egyikünk se korcsolyázik.

- A mindenit! - mondta Peggy. - Visszafelé is tudja!

Dorothea már-már félt: még azt hiszik, hogy Dick hencegni akar a tudományával. Pedig mindenki láthatta, hogy Dick megfeledkezett mindannyiukról, és egyszerűen csak a maga kedvére korcsolyázik. Repült a kis tó jegén, aztán hirtelen megperdült, és szállt is már visszafelé, fordult megint, és suhant Dorotheához.

- Gyere már, Dot! - szólította. - Itt sokkal jobb, mint a fedett pályán!

Titty és Roger lábán életében először volt korcsolya. John és Susan előző télen az iskolában korcsolyázott egy kicsit. De Walkerék délebbre éltek, és sokszor évek is elteltek, és egyetlen zsebkendő nagyságú jégfelület sem akadt, ahol korcsolyázhattak volna.

Nancy és Peggy kitartóan, célratörően korcsolyázott. Ők északon éltek, nagy hegyek tövében, és amióta az eszüket tudták, minden télen korcsolyáztak, ha a nagy tó csak egyszer-kétszer fagyott is be. A kisebb tavak, pocsétáik hátán azonban minden esztendőben jégkéreg támadt. És az iskolában is volt minden évben jó néhány nap, amikor az unalmas labdajátékok helyébe a korcsolyázás lépett. Tudtak korcsolyázni, de tudták azt is, hogy Dick szakasztott úgy siklik a jégen, olyan természetesen, magától értetődőn, mint ahogy ők vitorláznak kis *Fruskájukkal*.

- Te is? - kérdezte Nancy Dorotheát. Dorothea azonban nem is hallotta. Már siklott Dick felé, aki kinyújtott kézzel várta. Keresztbe összekapaszkodtak, és siklottak kettesben. Bal, jobb, bal, jobb. Dick szokásos módszerességével hangosan diktálta a lépést.

- Bevesznek minket is - mondta Dorothea. - A korizásod miatt. Nancy most mondta.

- Mibe vesznek be? - kérdezte Dick.

De most épp a tavacska végéhez értek, ahol egy kis csermely csordogált, és óvatosan távol maradtak tőle, mert attól tartottak, hogy a folyó víz közelében gyengébb a jég. Nancy elébük korcsolyázott. Jó iramban siklott, néha meg-megrándult, hogy megőrizze az egyensúlyát, de hát idén először volt jégen, és mindenki láthatta, hogy minden erejével igyekszik tartani az iramot. Ő bizony nem úgy siklott, mint a fent szálló madarak. És ezt ő is nagyon jól tudta.

- Hahó! - kiáltott. - Taníts meg, hogy kell megfordulni és háttal siklani, én pedig megtanítlak a jelzésrendszerre! Azt úgyis meg kell tanulnotok.

- Helyezd a súlyodat az egyik lábadra, és lendülj hátra a másikon - mondta Dick. - Legalábbis így valahogy.

- Így - mondta Nancy, és daliásan körbelendült, méghozzá teljes sebességgel, aztán akkora puffanással ült le a jégre, hogy ha az egy kicsit is vékonyabb, már beszakadt volna alatta. De Nancy nevetve szedelőzködött fel. - Nem egészen így - mondta. - Na nézzük, megy-e lassabban.

Már John és Susan is kint volt a jégen, óvatosan, megfontoltan mozogtak, úgy, mint akik tudják, milyen könnyen kicsúszik az ember lába alól a jég. Roger szerette volna utánozni Dick indulását, és fél percen belül háromszor csücsült le, vergődött lábra, leült megint, megint fel, aztán végül jobbnak látta, ha ülve marad. Titty vitézül állt, de csak a karját mozdította olykor-olykor, valahányszor eszébe juttatta valami, hogy jégen még állni is meglehetősen veszedelmes vállalkozás.

- Mit rontottam el? - érdeklődött Roger, amúgy ültében. - Lefogadom, hogy Susan ferdén csavarta föl a korcsolyámat.

- Segíthetek? - kérdezte Dorothea Tittyt.

- Nem, nem, nem! Ne is érj hozzám! - tiltakozott Titty. - Én egyedül megyek.

Kis idő elteltével, amint John és Susan megfontoltan elkorcsolyáztak arra, a tavacska jegén jóformán fele úton találkoztak Tittyvel; fél lábon siklott, a másikkal lassan hajtotta magát. Rogert Dick húzta. Peggy és Dorothea együtt korcsolyázott a pálya túlsó végén, Nancy kapitány meg idegesen hátra-hátrapillantgatva és nem nagyon elegáns stílusban hátrafelé igyekezett, arcán megkövült mosollyal.

Dick és Dorothea kivételével, akik már edzésben voltak, hamarosan valamennyien megkívántak egy kis pihenőt. A korcsolyázás olyan izmokat mozgat meg, amelyek máskor vakációznak. Sajogtak a bokák, a sípcsontok, és nagy volt a tolongás a part mentén, ahol egy-két pillanatra meg lehetett pihenni egy-egy hangacsomón.

Ültükben sem vesztegették azonban az időt. Dick és Dorothea, akik az imént még korcsolyázni tanították a sarkkutatókat, most egyszeriben tanulóvá vedlettek. Holly Howe-ból hoztak a felfedezők néhány, botra szerelt kis zászlót, és a pocséta egyik végéből a másikra üzeneteket lengettek, míg végre Roger, amikor rá került a sor, ezt az üzenetet küldte:

M-I-K-O-R-E-B-É-D-E-L-Ü-N-K?

amire Susan kijelentette, legfőbb ideje elindulni, és tüzet rakni az igluban. Dick és Dorothea megkapta az első zászlólobogtatási leckét Nancytől, aki megmutatta, hogy a gyors lebbentés pontot, a hosszú lendítés oldalvást, vonást jelent.

- Persze amíg nem ismeritek a morzeábécét, nem mentek vele semmire - mondta. - Egyszerűen be kell magolni.

- Meglesz - ígérte Dorothea.

Leszerelték a korcsolyát, és elvonultak az erdőn át az igluba, ebédelni. Amíg Susan és Peggy tűzrakással, vízforralással foglalatoskodott, Nancy két példányban leírta Dicknek és Dorotheának a morzeábécét, egyszer az egyik parányi jegyzetfüzet utolsó lapjára, amelyekbe Dorothea regényes történeteit írta, egyszer pedig Dick titkos, tudományos jegyzőkönyvébe. John közben egy boríték hátát rótta tele, és kiszámította, hogy a négyzettel és a háromszöggel, azáltal, hogy mindkettőt kétféleképpen lehet felfüggeszteni, külön-külön és együttvéve, tizenkét különféle üzenetet küldhetnek.

- Több nem is kell - mondta John -, de ha akarjuk, könnyen csinálhatunk más alakú táblát is.

Valamennyien egyetértettek abban, hogy a leggyakoribb két üzenet: „Gyertek az igluba” és „Gyertek a jégre”. Ezekre ott van a négyzet meg a káró. Aztán valaki azt javasolta, hogy legyen „Igen” és „Nem” jelzés is, és úgy határoztak, hogy ezeket legjobban az északi jelzővel, azaz a felfele néző, jókedvű háromszöggel, illetve a déli jelzővel, avagy a búbánatos, lefele néző háromszöggel lehet a legalkalmasabban kifejezni. A jókedvű háromszög tetejébe függesztett káró azt jelenti: „Holly Howe”, a búbánatos háromszög fölött a káró pedig: „Beckfoot”.

- Ami különben gyakorlatilag ugyanazt jelenti, mint Holly Howe - vélte Nancy -, mert előbb úgyis át kell evezni értetek Holly Howe-ba.

- Csakhogy akkor esetleg más poggyászt kell hozni - mondta Susan.

- Felszerelést - helyesbített Titty.

Egyhangúan megszavazták, hogy a káró tetejébe illesztett északi viharjelző lesz az „Északisark” jelzése.

- De honnan tudjuk, hol van? - kérdezte Dick.

- Nem tudjuk - mondta John -, annyit tudunk csak, hogy a tó végében. Nancy és Peggy persze tudják, de hát erről nem tehetünk. Mi még nem voltunk ott soha. Meg kell találnunk.

Káró fölött déli jelző és négyzet fölött déli jelző látszott a legmegfelelőbb jelzésnek a sziget, illetve a Dickson-tanya jelölésére, mert mind a kettő a tó déli vége felé volt.

- Reggel első dolgunk, hogy felbocsátjuk az aznapi jelzést - mondta John -, és aki meglátja, válaszul felbocsátja ugyanazt, hogy ne legyen félreértés.

- Három jelzésben még nem állapodtunk meg - szólalt meg Dick. Ő is kidolgozta a négyzetek, károk, északi és déli jelzők lehetséges kombinációit.

- Majd azoknak is találunk valamit - mondta Nancy. - Egyelőre ezek nagyon jók lesznek, mert rögtön le lehet mindet olvasni.

- Mielőtt még megtanultuk volna a házi feladatunkat - sóhajtott Dorothea.

Kétkedő pillantást vetett a morzeábécé rengeteg pontjára, vonására, és azon töprengett, vajon mennyi idő alatt tudja bevágni.

Ebéd után megint kimentek korcsolyázni, majd késő délután Nancy újabb jelzésgyakorlatot rendelt el. Dick és Nancy felment az obszervatóriumba, John pedig Dorotheával felmászott a tavacska túlsó partján a páfrányos gerincre. A többiek sípcsontjukat, bokájukat pihentették, de nem tágítottak a jégről.

Hatalmas keresgéléssel, „tanáraik" segítségével, akik néha maguk vették el a zászlókat, és ügyes lobogtatással oszlatták el a zavart, Dorothea és Dick elküldték egymásnak az első lassú üzeneteket: „Ülj le", és „Állj fel", így ugyanis mindjárt kiderült, megértette-e az üzenetet a másik fél.

John végül átvette a zászlót, és azt jelezte: „Elég", Nancy meg már épp korcsolyát ragadott, és száguldott volna le a szénapadlásról, vissza a jégre, amikor Dick végre kimondott egy régóta fontolgatott kérdést.

- Miféle jeleket küldtetek a szigeten? - kérdezte. - Ott nem volt semmiféle lobogtatás.

- Madárijesztő-jelzés - felelte Nancy. - Szemafor. Kilométerekkel jobb, sok tekintetben, de a morzét többen ismerik. Hol az a jegyzetfüzet? Legjobb, ha mindjárt leírod. Az ördögbe is, otthagytam a ceruzámat az igluban!

- Van töltőtollam.

- Ide vele!

Dick átnyújtotta a jegyzőkönyvet meg a tollat. Nancy lezöttyent a szénapadlás padlójára, lefirkálta az ábécét, és mindegyik betű fölé rajzolt egy kis figurát, amelyen látszott, hogyan kell az illető betűt zászlóval jelezni.

- Az elsőnek arcot is rajzoltam, hogy tudd, merre kell nézni jeladásnál. Ha ezt eltéveszted, pocsékba megy az egész.

Dick érdeklődve figyelte.

- Mi a fontosabb? - kérdezte. - Ez vagy a morze?

- Mind a kettőt ismerni kell - mondta Nancy. - Nem lehet összekeverni, mert az egyik csak pontokból és vonásokból áll, és közben folyton mozog az ember, a másikban meg mindegyik betű mozdulatlanul áll, legalábbis az ember áll mozdulatlanul, amíg jelzi a betűt.

- Megtanuljuk - ígérte Dick -, de persze kell hozzá egy kis idő. Két teljes kód meg a jelző-táblák…

- A táblák nem számítanak - jelentette ki Nancy. - Azok csak lógnak, és olyan lassan kereshe-ted ki, melyik mit jelent, ahogy kedved tartja.

- No és nektek hogyan lehet jelzést adni?

Nancy kinézett a szénapadlásról, át a tavon, még a szigeteken is túl.

- Nagyon messze vagyunk - mondta. - Legfeljebb fényjelet lehet adni. Lámpással meg lehet csinálni. Majd arra is sort kerítünk, ha már megtanultátok a morzézést. Különben nem is fontos, mert úgyis átjövünk minden nap Holly Howe-ba, és majd onnan jelzünk. De mondok én neked valamit - folytatta. - Aznap, amikor valamennyien elmegyünk az Északi-sarkra, fel-húzok egy zászlót a beckfooti hegyfokra, hogy mindenki láthassa… Ott messze, a szigeteken túl, a tó túlsó végénél… Nem… Még messzebb… Mögötte erdő van, aztán már csak hanga és szikla. Láthatod a csúcs közelében a régi zászlórudunkat.

Dick a távcsövén át fürkészte.

- Nem valami nagy - állapította meg.

- Arra elég nagy, hogy zászlót aggassunk rá. Igen, majd felhúzok egy zászlót, ami azt jelenti: „Indulás az Északi-sarkra”. Azt Holly Howe mögül is látni, meg innen is.

- Inkább leírom ezt is - mondta Dick, azzal a jobbára tudományos jellegű feljegyzések alá odabiggyesztette: *Zászló Beckfooton = indulás az Északi-sarkra.*

- Csak havazna már! - sóhajtott Nancy. - Addig nem is Sarkvidék a Sarkvidék. Ha gyorsan jönne a hó, még egy kis jég is képződne a tó szélén. Egyáltalán: ha havazik, lehet szánkót használni. Rohadt dolog füvön át megközelíteni az Északi-sarkot. Hohó, hát az a kölyök meg mit jelezget?

Mindenki ott volt már a jégen, az obszervatórium felé bámultak, és vadul integettek Nancynek és Dicknek: jöjjenek már le ők is. Roger megkaparintotta az egyik zászlót, és a jégen állva buzgón lobogtatta. Nancy kibetűzte az üzenetet:

L-U-S-T-A-S-Á-G-O-K!

- Ezer kartács és ágyúgolyó! - mondta. - Micsoda pimaszság! Ezt ránk érti. Na jó, gyerünk. Korizzunk még egy jót, mielőtt hazamegyünk.

És Nancy már száguldott is le a kőlépcsőn, el a tavacskához, már csatolta is fel a korcsolyát, Roger meg csépelő karral, akár a szélmalom, hogy így segítsen a lábának, olyan messzire igyekezett kerülni a közeléből, amennyire a jég csak engedte. Dick követte Nancyt. De aznap már nem esett több szó a jelzésekről. Susan úgy vélte, Titty és Roger eleget korcsolyázott aznapra. Ideje hazamenni. És aznap este nem szállt fel fényjelzés sem Holly Howe-ból, sem az obszervatóriumból. Felhős volt az ég, és a csillagász meg a segédje a tanyaház konyhájában ült, és úgy igyekezett megtanulni a morzeábécét, hogy egymásnak küldözgettek papírra rótt pontokat, vonásokat. És azután lassan, mintha maga sem gondolná komolyan, eleredt a hó.

HAVAZIK

Dorothea rémülten ébredt: elaludt! Csupa fény a szoba. Fehéren ragyog a mennyezet. A tapéta kék virágmintája (ha akarta, ferdén fut, ha akarta, felülről lefelé vagy akár jobbról balra, ahogy épp kedve tartotta nézni) mintha színesebb lenne, mint bármelyik más reggel. Olyan rég felkelt volna a nap? Aztán az ablakra nézett, és egyszer csak megpillantotta a párkányon a vastag, fehér havat. Kiugrott az ágyból, és az ablakhoz futott. Új világ tárult a szeme elé. Csupa fehérség minden, és csupa-csupa csönd. Mintha visszafojtaná lélegzetét a világ. A tóig nyújtózó rét akár a patyolatfehér, frissen vasalt dunnahuzat. A tanyaház mellett a tiszafák valósággal roskadoztak a hó alatt. Az öreg fenyő alsó ágai a földig hajoltak hóterhükkel. A sziget is fehér volt, csak a sziklák meredeztek feketén a nyugodt vízből. Mintha a hegytetőről omlott volna alá a hótakaró, míg mindent be nem borított. Akár a cukormáz, úgy vonta be a kert kőfalát. Vastag fehér teteje volt a szürke melléképületeknek is. No és az a varázslatos ragyogás a levegőben! Odahaza, a városban Dorothea sokszor látott havat, de akkor csak néhány óra hosszat borította az utcát, aztán egyre szürkébb lett a füsttől, míg végül mocskos kupacokba söpörték az út szélére. Ilyen ragyogó, hófehér világot nem látott még soha.

Dorothea fülelt. Nem lehet késő, hisz Dickson néni felébresztette volna, ha Dick elaludt is. Hallga! Már hallani is a forróvizes kancsó zörgését meg Dickson néni számlálását: - Kettő, négy, hat, nyolc, tíz, kettő, kész a tucat: tizenkettő - ahogy felért az emeletre.

- No, ehhez mit szólnak? - kérdezte Dickson néni. - Fél éjszaka havazott.

Dorothea nem tudta szavakba foglalni gondolatait. Arra gondolt, hogy a többiek is kinéznek az ablakon Holly Howe-ban, Nancy és Peggy meg a tó egyik fehér partjáról átevez a másikra. Épp erre vágytak mindannyian.

Dick berobbant az ajtón.

- Ma aztán valódi hókunyhó lesz az iglu! - kiáltotta. - Csak azt nem tudom, nem olvad-e el a hó, ha odabent tüzet rakunk. Figyelj! Nyomokat látok a hóban. Madár hagyta, talán rigó; az ott az udvaron Roy lába nyoma, a réten meg nyúlnyomok.

- Kár, hogy olyan hamar hazamennek - csóválta a fejét Dicksonné. - Ha így havazik, s a szél nem fúj, még utóbb a tó is befagy.

- Bár maradhatnánk! - sóhajtott Dorothea. - Hol van Dickson bácsi? - kérdezte azután, amikor lement, és odalent csak Dickson nénit találta.

- Az irtáson. Kimentek Silasszel, megnézni a juhokat. Hiszen elkél a hó a földnek, de ha a nyáj kint van az irtáson, az bizony bajos, aztán nekünk jócskán van ám juhunk.

Reggeli után Dorothea és Dick bepakolt a hátizsákba (korcsolyát, tejesüveget, süteményt, szendvicseket), és nekivágott az obszervatóriumhoz vezető útnak. A hó még a bakancsuk szárába is belement, ahogy átvágtak az úton, a szekérútból majd semmi se látszott, de Silas és Dickson bácsi nyájnézőbe arra ment, úgyhogy Dorothea és Dick nagy óvatosan az ő nyomukban lépkedett, hisz a férfiak csizmája jóval nagyobb nyomot hagyott, mint az ő lábuk. Az istálló közelében a hatalmas, mély lábnyomok jobbra kanyarodtak, egyenesen fel a hegyoldalba, az irtás felé.

- Gondoltam! - kiáltott fel Dick, amint lenézett Holly Howe oromtetejére. A ház fehér fala alig látszott a hóborította fák meg körös-körül a fehér földek között. - Gondoltam! Egy káró, egymagában. A mai nap csakugyan az iglunak való. Gyerünk, Dot! - És már mászott is fel a

lépcsőn a szénapadlásra, mély lábnyomot hagyott minden lépcsőfokon, aztán hozta is mindjárt John művét, a fehérre festett, négyszögletes fatáblát.

- Én is felhúzom, hadd lássák, hogy vettük az üzenetet. De már biztosan elindultak.

A négyzetet a sarkába fúrt lyukon át felakasztotta a kötélre, és felhúzta az istálló oldalára. Csak úgy fehérlett a fekete kőfalon.

- Gyerünk! - mondta Dick. Alig várta, hogy megnézhesse egy kicsit messzebbről a jelzést.

Dorothea azonban sehogy sem tudott sietni. A hó egyszeriben mindent megváltoztatott. Ebben a villogó világban, úgy érezte, lábujjhegyen szabad csak járni. Zűrzavaros gondolatok kavarogtak az agyában, a derék Vencel király, a Hókirálynő, Kai és Gerda, meg a kislány, aki a téli erdőben üldögélt a kelengyésládáján, s várta, hogy eljöjjön érte a Fagy. Ilyesmivel kár is volna Dicknek előhozakodnia; neki egészen máson jár az esze. Reggel, amikor belegázoltak a ragyogó hóba, első dolga volt, hogy egy marék havat rárakott egy üveglapra, és mikroszkóppal tanulmányozta a kristályokat. Aztán egy botot beleszúrt a hóba, késsel megjelölte, majd bevitte, elkérte Dicksonné mérőszalagját, és pontosan lemérte, milyen vastag a hótakaró. Most meg már láthatólag alig várja, hogy az igluhoz érjenek, hadd lássák, vajon a hótakaró állja-e a belső tűz melegét. No, most megjött a hó, amire Nancy kapitány annyira vágyott, gondolta Dorothea. Még oda sem értek az igluhoz, Dorothea szinte már a levegőben érezte Nancy kalandéhes izgatottságát.

- Ekkora hóban nemigen lehet korcsolyázni - mondta Dick, ahogy a tavacska jegét borító puha, fehér hótakaróba léptek.

- De sokkal jobban hasonlít a sarkvidékhez - vélte Dorothea. Csúszott a hó alatt a jég, de a túlsó oldalon már könnyebb volt a járás. Átgázoltak a hófödte páfrányoson, és nagy sokára bekanyarodtak az erdőbe vezető ösvényre.

- Szánkójuk van! - kiáltott fel Dick. - Nézd csak a nyomokat! - Hamarosan olyan zajt hallottak, mintha valaki krikettütővel verné a földet. Beszélgetés is hallatszott, aztán felcsendült Nancy vidám hangja:

- Rajta, kapitány! Üsd, vágd, nem apád!

- Szakasztott mintha eszkimó településre érkeznénk - mondta Dorothea.

- Oda nézz! - kiáltott Dick.

Volt mit nézni. A nyers kövekből összerótt kunyhó az ócska bádogtetővel, amelyet nagy kövek rögzítettek, a hó varázsleple alatt egyszeriben eltűnt, ahogy estéről reggelre az egész világ is megváltozott. Fehér hódomb tornyosult előttük, valóságos iglu, bármelyik eszkimó szívesen eléldegélne benne. Az ócska kályhacső kibukkant a havon, és egyenletesen szállt fel belőle a füst. Még a durván összerótt ajtónyílás is szakasztott olyan volt, mint a hóalagút bejárata. Hosszú szánkó állt mellette magas talpon, rajta még az utolsó rakomány hó. John és Nancy pedig keményen dolgozott az ásókkal, rakták a havat a halomra, aztán keményen ledöngölték.

- Gyertek csak ti is! - kurjantotta el magát Nancy, amint megpillantotta őket. - Ez az igazi! Mondtam én, hogy más se kell, csak egy tisztességes havazás!

- Belül milyen? - kérdezte Dick.

- Jó meleg - nyugtatta meg Nancy. - Mint afféle iglu.

Bemásztak, Dorothea elsőnek. Odabent lámpafény fogadta őket; Susan és Peggy hatalmas vasfazék körül szorgoskodott, nagy kosár krumpli meg sárgarépa állt kettejük között, Roger és Titty pedig a tűz előtt ült, és épp bakancsot húzott.

- Átkeltetek a jégen? - kérdezte Dorothea.

- Csak a havon - mondta Roger. - Szánnal. Már megszáradtunk.

- Nem is áztatok volna át, ha idejében leveritek a havat, és nem olvad a harisnyátokba - háborgott Susan.

Dick levette szemüvegét, és pislogott, míg a rátelepedett párát törölgette. Feltette és körülnézett. Sokkal jobb volt, mint gondolta. Elfelejtette, hogy az iglut bádoglemez borítja. Azt hitte, mindenhol csöpög majd a tető, mert az olvadt hó utat talál a fenyőgerendák között. Hanem az iglu teteje csontszáraz volt. Persze a tűzhelyen szüntelen sistergés hallatszott, ahogy a kéményül szolgáló kályhacső körül megolvadt a hó, és utat talált a tűzbe. Olykor-olykor a füstnek mintha nem akarózott volna egyenesen felszállnia a kéménybe. De a fa füstjének finom szaga van, és Dick egészen bizonyos volt benne, hogy egy valóságos grönlandi igluban pontosan így csípné a szemét.

- Fel fogjuk söpörni a jégpályát - jelentette Titty. - Nancy kapitány azt mondja, nincs értelme korcsolyázni, míg el nem takarítottuk a havat.

- Elvisszük a szánkót - mondta Roger. - Lesz ott más is, nemcsak takarítás.

- Mivel akartok söpörni? - érdeklődött Susan. - Ki megy le Holly Howe-ba söprűkért?

- Én nem - jelentette ki Roger. - És más se. Olyan söprűt csinálunk, mint te meg John Fecskevölgyben.

A négy legfiatalabb kilódult az igluból a hóba, Peggyt meg Susant ott hagyták a főzéssel.

- Seprűkészítésre készen állunk - jelentette Roger. John és Nancy otthagyta az ásót, és Rogerrel meg Tittyvel felkerekedett; gallyakat tördeltek a csupasz fákról, lerázták a havat, a gallyakat feldarabolták, és vastagabb botok végére jó erősen csomóba kötözték. Közben Dick és Dorothea vette át az ásót, és fellapátoltak egy kis havat, hadd vastagodjék a tömör fal.

- Ördög és pokol! - háborgott Nancy, amikor visszatért a tisztásra, és megpillantotta a fák között az iglu csillogó-villogó, hatalmas tömegét. - Ronda érzés lesz olyan hamar elmenni, és itt hagyni ezt a juhok prédájának!

- Nem rossz - állapította meg John, aki segített az új söprűket a szánkóra kötözni.

- Csak épp későn jött - mondta Nancy. Elvette az ásót Dorotheától, a tisztás szélére ment, az ásót mérgesen belevágta a hóba, irdatlan csomót fellapátolt, visszajött, és odavágta az iglu tetejére. - Gondolni is rossz rá - folytatta. - A tó csak erre a havazásra várt, már kezd is bőrösödni. Azt mondja mindenki, hogy egészen befagy, mi meg ahelyett, hogy mehetnénk az Északi-sarkra, mászhatunk vissza a nyamvadt iskolába…

John nem szólt semmit; némán vette az ásót, és dolgozott tovább.

- Gyerünk - szólalt meg Roger. - Van itt kötél valamennyi kutyának, és ha lefele visz az út, felugorhatunk a szánra.

Dorothea megragadta a kötelét. Már mentek is négyen, húzták a szánkót, taszigálták egymást, ahogy befurakodtak a bokrok közé, sarkukban a szánkóval, és oldalvást rátelepedtek, ha a lankán azzal fenyegette őket, hogy megszökik előlük; amikor meg kaptatón tartottak felfelé, vállukra vetették a kötelet, úgy húzták.

- Nagyon jó szánkó - állapította meg Dick. - Szakasztott úgy építették, mint a hidakat.

- Beckfootból való - magyarázta Titty. - Nekünk nincs szánkónk. Nancy meg Peggy hozta át, amikor leesett az első hó.

- Kerestek nekünk is, de nem találtak - zihált Roger.

Leszáguldottak a páfrányoson, ki a sima, hófödte jégre. Megkezdődött a hótakarítás, de nem tartott sokáig. Túlságosan is jó lejtő kínálkozott az obszervatórium meg a tavacska partja között. Hamarosan felfedezték, hogy ha a szánkót az obszervatórium tövében indítják, csak úgy repül a lejtőn, kiszáguld a jégre, kis híján át a túlsó partra. A hótakarítók betűzték söprűjüket a hangába, hogy el ne veszítsék, aztán a négy lógó nyelvű kutya újra meg újra felvonszolta a kutyaszánt az öreg istállóhoz, a négy emberi lény meg újra és újra megülte a szánkót, és száguldott le a domboldalon.

- Kell ez a kis edzés - vélte Roger.

- Azt nem tudjuk kivárni, míg a tó befagy - magyarázta Titty -, de ha a hó kitart, az út java részét szánon tehetjük meg.

Az istálló mellett álltak; megpihentek vagy a századik hegymászás után. Csak úgy száguldott az idő, mint a szünidő vége felé mindig, és valamennyien megrettentek, amikor Peggy piros sapkája felbukkant a gerinc mögül. Zászlót is hozott magával, és jelzéseket adott.

Dorothea és Dick keserves igyekezettel próbálta felidézni az előző este tanultakat.

- Egy rövid. E. Ezt tudom - mondta Dick.

- Egy hosszú, három rövid - tette hozzá Dorothea.

- B - segített Titty.

- E-B - mondta Roger. - Nem is kell befejeznie az üzenetet, értem már. Ebéd.

- Máris? Hisz az lehetetlen! - kiáltott fel Dorothea.

- Ugyan miért? - tudakolta Roger.

És neki volt igaza; elkészült az ebéd.

Peggy válaszra sem várva eltűnt. Ők négyen pedig még egyszer utoljára leszáguldottak a domboldalon, át a jégen, felszedték a seprűket, rákötözték a szánra, és visszaügettek az iglu-hoz. A négy nagyobb épp megpihent a kinti-benti munkálkodás után. John és Nancy már egy szemernyi havat sem rakhatott az iglura - tökéletes kupola volt, az ajtajához kitaposott ösvény vezetett. Susan és Peggy fölséges egytálételt készített, krumpliból, hagymából, sárgarépából meg egy egész doboz konzervhúsból (amelyet a Fecskék és a Fruskák pemmikánnak neveztek). A fazekat kitették az iglu elé a hóra, mert az étel olyan meleg volt, hogy nem lehetett enni, és Susan hatalmas gőzfelhők közepette villával böködte a krumplit, bár még mielőtt bevette volna a fazekat a tűzről, meggyőződött felőle, hogy az étel megfőtt.

- Most már biztosan jó lesz, Susan - mondta Nancy. - Essünk neki.

Visszavitték a fölséges eledelt az igluba, a felfedezők lócákon, tuskókon körülülték a tető rúdjáról függő lámpás fényében. Nem jutott mindenkinek kanál vagy villa, de mint Roger rámutatott, ha valaki benyúl az ételért a fazékba villával, azontúl már az ujjak is megteszik. Dicket és Dorotheát természetesen meginvitálták ebédre. - Végtére is - mondta Peggy - az efféle meleg étel mégiscsak meleg étel, a szendvics meg csak…

Megállt, de Roger kisegítette:

- …csak szendvics. - Megérezte magán Susan tekintetét, és bátran hozzátette: - Hát nem? Az bizony.

A szendvics is nagyon hasznos szolgálatot tett, mert tányérnak használták, amit aztán meg is lehetett enni, amikor már magába szívta a szaftot.

Épp nekiláttak az ebédnek, amikor kintről lépteket hallottak.

- Jegesmedve - vélte Roger. - Megszimatolta az eleséget.

De ha jegesmedve volt, túlságosan kifulladt, hogysem sok kárt tehetett volna a sarkkutatókban.

- Anya! - kiáltott fel Nancy, mikor kinézett. - Gyere beljebb! Egy eszkimó még épp elfér, kivált, ha te vagy az.

- Nagyon köszönöm - szólalt meg egy hang, és az alacsony ajtónyíláson Mrs. Blackett bemászott az igluba. Nagyon kicsi volt és meglehetősen dundi; vidám, tiszta hangja szakasztott, mint Nancyé. - Meg kell hagyni, jó kis kunyhót eszkábáltatok - mondta. - Hanem phű de meleg van itt! Élet a szabadban, no hiszen! Melegebb van, mint a kemencében. És amíg az ember felmászik Holly Howe-ból! Ha tudtam volna, hogy ilyen messze vagytok, inkább… üzentem volna, hogy gyertek le értem, és húzzatok fel szánkón.

- Pompás kutyaszánod lett volna - mondta Nancy. - Hatosfogat, illetve Dorotheával meg Dickkel nyolcas… Tessék, itt van hely a lócán… nem szakad le, ha nem nagyon mocorogsz… ennivaló meg van rengeteg.

- Dorotheát és Dicket akartam megismerni - mondta Mrs. Blackett, és körülnézett a lámpás fényében. - Az eszkimóknál vagytok, a Dickson-tanyán, ugye?… Mellesleg, Nancy, ne hagyd elfelejteni, hogy megköszönjem Mrs. Dicksonnak a húspástétomot… Nos, azon törtem a fejem, nem jönnétek-e át a fjordon a túloldali eszkimó településre. Holnap reggeli után átmehetnétek a többiekhez Holly Howe-ba, Nancy és Peggy pedig átevezhetnek, és áthozhatnak valamennyiőtöket.

- Nagyon szívesen átmegyünk - bólintott Dorothea.

Dick még idejében elkapta nővére pillantását, úgyhogy hozzátette:

- Köszönjük szépen.

- Nagyon rövidek a napok - folytatta Mrs. Blackett. - Mindjárt reggel gyertek át, hogy sötétedésre hazaérhessetek. Felszaladhattok a Matterhornra, illetve a Kangcsendzöngára, vagy valami ilyesmi.

- Nagyon jó lesz - mondta Nancy. - Az Északi-sarkra úgyis csak utolsó nap megyünk.

- Akkor jó - mosolygott Mrs. Blackett. - Tehát ezt megbeszéltük. Reggel találkozó Holly Howe-ban, és ebédet ne hozzatok. Jó lesz még este szólni Dicksonnénak, különben telirakja a hátizsákotokat kora hajnalban. Ó, köszönöm, Peggy. Mi ez? Zöldséges hús? Finom szaga van. Remélem, nem akarjátok kivinni a fazekat a pocsétára…

- A pocsétára? - nézett rá kérdőn Susan.

- Valamikor régen, fiatalkoromban - mesélte Mrs. Blackett - a tó egészen befagyott…

- Most sem ártana, ha kicsit rákapcsolna - mondta Nancy.

- …és egy csomóan kint töltöttük az egész napot a jégen. A házbál leküldtek nekünk egy fazék zöldséges húst meg egy kosár mindenféle egyebet, és utánunk hozták a jégre, ahol nagyban

írtuk le a nyolcasokat. A fazekat a jégre állították, míg a kosárból kipakolták a tányérokat, evőeszközt. Mi persze a sok korcsolyázásban ugyancsak megéheztünk, hanem amikor odaértünk; volt fazék, nincs fazék. Csak egy kis gőzfelhő szállt, finom illat, a jégen meg egy szép kerek lyuk tátongott, ahol épp egy pillanattal azelőtt süllyedt le a fazék mindenestül a tó fenekére.

- És mit csináltak? - tudakolta Roger.

- Éhen maradtunk - válaszolta Mrs. Blackett.

- Ez is olyan forró volt, hogy a hóban kellett lehűteni - mondta Peggy.

- Szerencsére messze innen a pocséta - vélte Roger. Azt gondolta, ha a jég csak egy kicsit is közelebb volna, talán ez a fazék is a másiknak a sorsára jut.

Ebéd után Mrs. Blackett megcsodálta kívül-belül az iglut, de aztán azt mondta, most már mennie kell, és magával viszi Nancyt és Peggyt is.

- Meglehetősen későn ebédeltetek, egy óra múlva besötétedik, úgyhogy voltaképpen majdnem mindegy. Sajnálom, hogy el kell vinnem őket, de idefelé elhozott valaki autón a tó körül, és visszafelé csak csónakkal mehetek.

- De most befogjuk a kutyaszánt - jelentette ki Nancy. Mrs. Blackettet felültették a szánkóra, és a teljes expedíció húzta-tolta végig az ösvényen, át az erdőn, míg ki nem bukkantak a fák közül. A hótakaró fehéren nyúlt el egészen az útig, csak a kőfal keresztezte, azon meg széles nyílás tátongott. Az aznapi szánkózásról tucatnyi szántalpnyom tanúskodott.

Peggy, Nancy és John is felült Mrs. Blackett mögé a szánkóra.

- Nem megy kárba a holnapi nap sem - biztosította Nancy Dorotheát. - A Kangcsendzöngán mindig történik valami. Rendben, anya? Húzd fel jól a lábad. John majd visszahozza a szánkót a többieknek. No, toljátok meg. Indulj!

Mrs. Blackett halkan elsikkantotta magát, és a szán már futott is a havon, gyorsan, egyre gyorsabban, mint a kilőtt nyíl, száguldott lefelé a meredek domboldalon, át a fal nyílásán, ki az országútra.

- Gyertek - mondta Susan -, rendet kell csinálnunk az igluban. Kivált mert holnap nem jövünk fel.

Visszanyargaltak az ösvényen a fák között, és ahogy Susan és Titty mondta, tökéletes rendet raktak a fedélzeten. Már vissza is értek az erdő szélére, mire John nagy nehezen felkaptatott a dombtetőre a szánnal.

Aztán hatosban röpültek le megint a domboldalon.

- Mi lesz a holnapi jelzéssel? - kérdezte a búcsúzásnál Dick.

- Nincs értelme holnap felmászni - mondta John. - Amilyen korán tudtok, gyertek át Holly Howe-ba.

- Bárcsak ne volna vége olyan hamar! - sóhajtott Dorothea, míg Dickkel hazafelé baktatott a hóterhük alatt görnyedező fák között az úton. - Már csak három nap…

Dicknek azonban egészen máson járt az esze.

- Emlékszel, mi volt első nap, Dot? - kérdezte. - Végül mégis csónakba ülünk!

ÁTKELÉS A JEGES-TENGEREN

Aznap este minden eddiginél keményebben fagyott, és reggelre kelve Dick és Dorothea azzal az örömteljes újsággal indult Holly Howe-ba, hogy a tó partja mentén vékony jégkéreg képződik. Dorothea megkérdezte Dicksonnét, mit gondol, öltözzenek-e ünneplőbe.

- No, vethetik is a keresztet arra az ünneplőre, ha a Blackett lányokkal töltik a napot - vélte Dicksonné. - Én bizony amondó vagyok, menjenek csak úgy, köznapiban, mint rendesen.

- De ha egyszer vendégségbe megyünk!

- Finom kis vendégség lesz, ha amazok ketten is ott vannak!

Elindultak hát köznapi, sarkvidéki szerelésben, gyapjúkesztyűt is húztak, sálat is tekertek a nyakuk köré, mert ugyancsak hidegnek ígérkezett a nap - hát még ha kimerészkednek a nyílt vizekre!

A jég híre már előttük elért Holly Howe-ba. Egy helybéli eszkimó (a postás) azzal biztatta a gyerekeket, hogy a kikötő estére úgy befagy, hogy korcsolyázhatnak, John pedig épp jött fel a csónakházból, és tudatta, hogy a Holly Howe-i öbölben jócskán van jég.

- Ez már mást is megbír, nemcsak macskát - közölte Roger. - John azt mondja, jókora kandúr is nyugodtan rámehet, de még vadmacska is vagy akár egy kisebbfajta puma.

- Nehéz dolguk lesz, míg átvergődnek a csónakkal - vélte John. Jókora tekercs vastag kötelet hozott elő; jó lesz majd a Kangcsendzöngára. - Vajon odaát milyen lehet a jég?

Titty rohanvást közeledett a ház túloldaláról. A rét legmagasabb pontján végzett megfigyelést.

- Jön már a csónak! - kiáltotta. - De csak egy ember ül benne!

- Gyerünk, Susan! - szólt be az ablakon John, s már siettek is ki valamennyien a kertkapun. Titty már rohant lefelé a réten, a csónakház felé. Roger üldözőbe vette. Akármit mondott Dicksonné, Dorothea titokban mégis úgy érezte, vendégségbe készülnek, habár meg kell hagyni, a többiek szakasztott olyanok voltak most is, mint máskor. Ő nem futott. Dick sem, de őt a távcső akadályozta a rohanásban. Előhúzta, rászegezte a beckfooti csónakra, amely már az öbölben közeledett.

- Peggy az - állapította meg.

- Nagy ívben kanyarodott be az öbölbe - mondta John. - Biztos szélesebb ott a part mentén a jég.

A következő pillanatban már látták, amint Peggy a válla fölött hátrasandít, és irányt változtat.

- Gyerünk - szólította őket John. - Menjünk le a partra. Lehet, hogy nem tudja kihozni a csónakot a móló ig. A Darien-szirtfok alatt mélyebb a víz, ott talán kevesebb a jég.

Susan utolérte őket, és most már - vendégség ide, vendégség oda - inuk szakadtából rohantak valamennyien, át a rét aljában a kis kapun, ki a kőmólóra, a Holly Howe-i csónakház mellett. Roger és Titty előző délelőtt szépen eltakarította a havat a mólóról, amikor lementek a Fruskák elé, és most a kövön topogva igyekeztek bakancsukról leverni a rátapadt havat.

- Oda nézzetek! - kurjantotta el magát Roger. - Jéghegynek ütközött!

És valóban: Peggy felemelte az egyik evezőt, és hatalmas csobbanással döfte át egy vékony, lebegő jégdarabon.

John óvatosan, fürkészve közeledett a parton a magas, sudár fenyőkkel benőtt déli kiszögellés felé, amelyet Darien-szirtfoknak kereszteltek el. Akárki láthatta, hogy Peggy ügyet sem vet a jégre, hanem a szokásos helyen akar kikötni. Dorothea megborzongott a gondolatra, hogy egy-két perc múlva már ő meg Dick is ott lebegnek a jeges vízen, habár a világ minden kincséért sem lett volna hajlandó kimaradni a Jeges-tenger kínálta kalandból. Dick le nem vette szemét a csónakról; izgatottan figyelte, mi lesz, ha eléri a mólót jó néhány méter szélességben övező vékony jégtakarót. Vajon a csónak egyszerűen átsiklik a jégen, vagy felemelt orral, önnön súlyánál fogva áttör rajta?

- Hahó! - kiáltott Peggy még az öbölből, azután egyenesen a mólónak irányozta a csónakot, és belefeküdt az evezőkbe.

- Áttöri! - kiáltotta Titty.

- Most, most, most! - kiabált Roger. - Benne van!

Dick valósággal ráragadt a távcsőre, úgy nézte, amint a csónak orra belehasít a jégbe.

Valamennyien visszafojtották lélegzetüket.

Fura hang hallatszott: valami elrepedt, és az egész öböl visszhangzott tőle, amint a csónak makacsul tört előre, és ferdén eltolt maga elől egy jókora jéglemezt, azután még egyet, még egyet, míg Peggy evezői már kétoldalt jégbe ütköztek.

- Megrekedt! - süvöltötte Roger.

- Ne hagyd magad, Peggy! - kiabált Titty.

- Darien alatt könnyebb! - kurjantott oda John.

Peggy jóformán oda sem nézett. Felállt a csónakban, az evezőlapátot magasan a feje fölé emelte, azután az élével újra meg újra rásújtott a csónak orrát körülvevő jégre. Ameddig csak elért, összetörte a jeget, majd közelebb taszította a csónakot; úgy evezett, mintha kenuban ülne. Aztán megint elakadt. Újra felállt a csónak orrában, és csákánynak használta az evezőt.

- Bele ne ess! - kiáltotta Titty.

- Tanítsd a nénikédet! - hallatszott a válasz a csónak felől, de Peggy közben még csak fel sem pillantott. Fürgén hátrament a tatba, és mélyen lenyúlt az evezővel: a feneket akarta kitapogatni. Megtalálta - megtolta a csónakot. A csónak nehézkesen előrelendült. Peggy megint lenyúlt az evezővel; most már nem volt olyan mély a víz. Megint lódult egyet a csónak a csilingelő jégtörmelék között. Most már egészen közel volt.

- Nyújtsd ide az egyik evezőt! - szólt át John. Kirohant a móló végébe, amikor észrevette, hogy Peggy ott akar kikötni, sehol máshol.

Peggy végre-valahára felpillantott, megint előrejött a csónak orrába, és amennyire csak tudta, kinyújtotta a csöpögő evezőt. John megragadta a végét, és a következő percben Peggy már meg is kapaszkodott a móló szélében.

- Nancy bánja majd, hogy kimaradt ebből! - kiáltotta széles vigyorral.

- Hol van Nancy? - kérdezték kórusban a többiek.

- Fáj az állkapcája - magyarázta Peggy. - Épp a tűznél melengette, mikor már indulni kellett, és azt mondta, jobban elférünk úgyis, ha ő nem jön, és hogy csak induljak egyedül, de nyomban. Fogalma se volt, hogy micsoda utam lesz!

- Előbb én szállok be - intézkedett John, és bedobta a kötéltekercset a csónak aljába -, aztán te, Susan. Minél több súly legyen a csónakban, hogy ne sokat mozogjon, amikor a többiek beszállnak. Nem tudjuk egészen a móló mellé húzni. Szoktatok csónakázni?

- Nem - vallotta be Dorothea.

- Ti majd Susan után szálltok be. Amint bent vagytok a csónakban, rögtön üljetek le. Majd aztán elhelyezkedtek rendesen. Az a legfontosabb, hogy azonnal leüljetek. Irtó könnyű felfordulni, ha az ember az orrba száll be.

- Kicsit hideg ma a fürdő - bólogatott Roger.

Dorotheának a vártnál jobban sikerült a beszállás. Leült a móló szélére, és becsúszott a csónakba, majd nyomban térdre ereszkedett, és kétoldalt keményen markolta a szegélydeszkát. Szerencsére nem vitt magával semmit. Dick zsebre tette a távcsövet, és Dorothea után bevergődött a csónakba, aztán, mihelyt a vendégek biztonságban behajóztak, Titty és Roger, a matróz meg a hajósinas, egy árva szó nélkül megmutatta, hogy száll vízre a tengerész.

- Eltaszítsam, kapitány úr? - kérdezte Roger.

- Peggy a kapitány - helyesbített John.

- Elnézést - mondta Peggy. - Elfelejtettem, hogy Nancy nincs itt. Taszítsd meg!

- Igen, igen, uram - harsogta Roger, és a hajó farral előre nekivágott megint a jégtörmeléknek.

- Fejeket el az útból! - parancsolta Peggy, miközben előrelendítette az egyik evezőt, a végével a mólónak, és még egy jót lökött a csónakon. - Ide figyelj, John, nem tudunk még evezni. Lennél szíves a túlsó oldalon padlizni?

- Ha tovább tart a fagy, estére megint beáll, és hazafelé Dariennél kell hogy letegyetek.

- Szakács néni azt mondja, egy hónapig fagyni fog - közölte Peggy. - Ha tíz napja eleredt volna a hó, jég hátán juthatnánk el az Északi-sarkig.

- A hó is jobb a semminél - vélte John.

- Nem mehetnénk csónakon az Északi-sarkra? - tudakolta Dick.

A többiek, Dorothea kivételével, ugyancsak meglepett pillantást vetettek rá.

- Evezős csónakban nem - jelentette ki Peggy.

- A *Fecske* és a *Fruska* a parton telel, különben esetleg vitorlázhattunk volna - tette hozzá Titty. - Evezős csónak nem számít.

- Túlságosan könnyű volna - magyarázta John. - No meg nagyon is nyárias. Szán való ide. Szán meg korcsolya. Ha csak egy kicsit hamarabb fagyott volna…

Amint John és Peggy átvergődött a csónakkal a vékony jégen, ki a nyílt vízre, óvatosan helyet cserélgettek. Négy evező került elő. John és Susan középen ült, Titty és Roger az orrban, ki-ki egy-egy evezővel. Peggy, az alkalmi kapitány, a tatban foglalt helyet Dorotheával és Dickkel. Örült, hogy kifújhatja magát a hosszú, fárasztó evezés után Beckfoot és Holly Howe között.

- Balra húzni; balra húzz! - kiáltotta, és már azt is látták, hogy miért: az öböl északi oldalán túljutottak azon a ponton, ahol sekély a víz és a parttól vagy tíz-tizenkét méterre beállt a tó.

- Figyelj! - bökte oldalba Dorotheát Dick. - Mi még sose eveztünk.

Dorothea észrevette, hogy Peggy tekintete rájuk szegeződik.

- Borzasztóan szeretnénk megpróbálni - mondta.

- Nem bánom - bólintott Peggy. - Mihelyt kijutunk a Riói-öbölből, átvehettek egy-egy evezőt.

- Nagyon szépen köszönjük - mondta Dick. Le nem vette szemét az evezősökről, figyelte minden mozdulatukat.

Húzni. Lapát ki a vízből. Előrelendíteni. Megmeríteni. Húzni. Lapát ki. Előre. Meríteni. Mind a négy evezős egy ütemre dolgozott, óramű pontossággal. Semmi fröcskölés. Kicsit csöpögött csak a víz, ahogy egy-egy hosszú húzás után előrelendült a lapát. És a csónak halkan, simán suhant a vízen. Vajon meg tudja ő is csinálni? Könnyűnek látszik, de hát…

Keskeny jégcsík húzódott a hegyfok körül, végig a csónakházak, barakkok mentén, be egészen a Riói-öbölbe. Ahogy átnéztek a csatornán Long Island felé, láthatták, hogy azon is jégszegély képződött. Az öbölben, a hajókikötő körül csődület támadt.

- Azt hiszik, hogy embert is elbír a jég - mondta izgatottan Peggy. - Nézzétek csak, ott van Sammy, a rendőr! Épp most próbál a jégre lépni a szálloda alatt. Ha őt megbírja, mindenkit megbír. Ezért böködi azzal a rúddal, és marad a kikötőpalló közelében.

- Odabent biztosan jóval vastagabb.

- A Riói-öböl fagy be mindig leghamarabb. Hó, hó! Jobbra húzz! Jobbra húzz! Nem figyeltem oda. Én vagyok az oka. Majdnem beleszaladtunk a Csirkébe.

- Mi az a Csirke? - kérdezte Dorothea, és körülnézett, hol fuldoklik az a szerencsétlen szárnyas.

- Az a zátony - mutatta Peggy, ahogy elsuhantak mellette, olyan közel, hogy a körülötte képződött jégpáncélt súrolta a lapátjuk. - Ott a gőzhajó jelzőbójája, utána a Csirke, aztán a Tyúk, aztán meg már többé-kevésbé tiszta, csak persze jó nagy szigetek vannak.

Suhantak tovább, el a Tyúk mellett, át az öblön, és kifelé, Long Islanden is túl. Még két-három apróbb szigetet láttak, de egyetlenegy csónakot sem a hatalmas víztükrön, amely oly simán terült elébük, mintha máris befagyott volna a hóborította partok meg a fölibük emelkedő nagy hegyek között, ahol a napsütötte havon mintha tintával húztak volna ki minden egyes hasadékot, vízmosást.

- Nem sokra mennénk a *Fecské*vel meg a *Fruská*val - mondta John. - Annyi szél sincs, hogy a gyertya lángját elfújná.

- Ezért fagy be olyan hamar - magyarázta Peggy.

- Az egész tó befagy? - kérdezte Dorothea. Messze előre nézett, ahol mintha a hegyek elnyelték volna a vizet.

- Néha. Idén biztosan. Mindenki mondja, pedig az eszkimók nem fogják megbecsülni, mi meg mehetünk vissza az iskolába.

- És az Északi-sark ott van a tó végében?

- Olyan messze, ameddig a szem ellát… Evezést beszüntetni! - kiáltotta el magát Peggy, és az evezők megpihentek, az evezősök pedig megfordultak, és észak felé néztek, mint előttük annyi sarkkutató.

- No, legalább a hó idejében megérkezett - mondta John. - Ronda dolog lett volna szárazföldön átvágni az Északi-sarkig.

- Nem akartok ti ketten is evezni? - kérdezte Susan.

A tapasztalt tengerészek útmutatásával Dorothea és Dick óvatosan, egyenként helyet cserélt Johnnal és Susannal, és ki-ki átvett egy evezőt.

- Na most - mondta Peggy - az a legfontosabb, hogy ne essetek ki az ütemből.

- Ti ketten meg ne hajtsátok őket - tette hozzá John. - Ne felejtsétek, hogy először van evező a kezükben.

- Igen, igen, uram - hangzott a válasz az evezőspadról, ahol Titty és Roger felemelt evezővel várakozott.

- Nyomás! - mondta Peggy.

- Ez azt jelenti, hogy evezzetek - magyarázta a két kezdőnek Titty.

Erre maguk is rájöttek, és jóformán ugyanabban a pillanatban nyúltak előre, merítették meg az evezőt, aztán húztak.

- Ne olyan mélyen! Most már jobb. Maradjatok együtt. Visszafele ne emeljétek olyan magasra!… Egyenesen menjen vissza… Előre, ahogy csak bírtok! Ne hajlítsátok be a karotokat az utolsó pillanatban! Hátatokkal, lábatokkal húzzatok! - Röpködtek a parancsok; valamelyik mindig eltalálta az embert, amikor épp az előzőt próbálta teljesíteni.

Dorothea lélekszakadva igyekezett. Dick hasonlóképpen; ő már rá is talált a maga egyéni stílusára. - Egy és kettő. Egy és kettő. - Dorothea hallotta a számlálást, és igyekezett tartani az ütemet. Megint felharsant a tatból a kiáltás: - Elsőre nem is rossz!

Dorothea agya lassan kitisztult, figyelte az evezőlapátot, ahogy előrelendült.

- Jól csinálják.

- Nem kell olyan gyorsan! Nem versenyzünk! Na tessék!

Hatalmas puffanás; a csónak beleremegett. Dick egyszer csak eltűnt Dorothea mellől. Lába a levegőben kalimpált. Evezője kihagyott egy húzást, és a víz felszínét súrolta.

- Mi történt? - kérdezte riadtan Dick.

Nevetés csattant fel a tapasztalt tengerészek soraiban.

- Rákot fogtál. Nem a vizet fogta meg az evező. Velünk is megesett. Amikor például Roger…

- Tavaly egyetlen árva szál rákot nem fogtam! - tiltakozott méltatlankodva Roger.

- De amikor evezni tanultál, kosárszámra fogtad. Mint mindenki. Nem nagy eset, föl se vedd.

Dick megint a helyére vergődött, és tovább eveztek. Illetve elsőre nem sikerült együtt kezdeniük.

- Próbáljátok újra - mondta Peggy. - Na most. Nyomás.

Dick és Dorothea már nem kapkodott annyira; óvatosan felhúztak a tavon; Roger és Titty figyelte őket és még a szokásosnál is óvatosabban evezett, hogy újabb baleset ne tarkítsa az utat.

- Na, mára elég lesz - jelentette ki Peggy. - Amikor felhúzunk a torkolatba, jobb lesz, ha John és Susan veszi át az evezőt.

Újabb helycsere következett; Dick és Dorothea felhevülve, rogyadozó térddel visszakecmergett a tatba, és leült a kapitány mellé. Peggy háta mögött összenéztek, bágyadtan elmosolyodtak, de szólni egyikük sem szólott.

Most, hogy megint békében letelepedtek, és más húzta az evezőt, mintha egészen új tóra esett volna a pillantásuk. Közvetlenül előttük emelkedett a hangás sziklafok, amelyet Nancy kapitány mutatott előző nap Dicknek. Mintha cukorból mintázták volna; a hóból csak a zászlórúd emelkedett ki. Dick hátranézett, pillantása végigsiklott a tavon. Innen biztosan látni az obszervatóriumot. Ott van valahol a domboldalon, a szigeteken túl.

- Előre nézz! - csattant a kapitány parancsa. Aztán mindjárt meg is magyarázta: - Ha nincs egyensúlyban a hajó, nehéz az evezősök dolga.

Megkerülték a napfényben csillogó-villogó beckfooti hegyfokot; a folyótorkolatot száraz, barna náddal borított partok jelezték.

- Itt vagyunk - jelentette a vendégeknek Peggy. - Ez itt az Amazon-folyó. Ballal húzz! Ballal húzz! Jobbra evezést szüntess! Balra húzz! Jobbal hátra! Ballal húzz!

A csónak kanyarodott, és a nádas felé fordult. A nád egyszer csak kettévált, és meglátták a folyóra nyíló folyosót, a parton pedig, egy kicsit feljebb, egy szürke házat.

- Itt rejtettük el Nancyvel a *Fruskát* azon az éjszakán, amikor a Fecskék megrohamozták a csónakházunkat. Ott bújtunk a nád között.

- Na és mi történt? - tudakolta Roger nagy vidáman az orrból.

- Valaki polipot fogott - mondta Peggy.

- És aztán? - kérdezte Roger. - Ki veszítette el a hajóját?

Peggyről azonban lepergett a gúnyolódás.

- Jobbal húzz! - mondta. - Evezést szüntess! Egy kicsit balra!

A csónak a nádas partok között siklott a folyón. Halkan zörgött a nád, ahogy a csónak nyomdokvize odacsapott, és megtörte a víz színén képződött vékony jégréteget.

- Ott a csónakházunk.

- Mi az a címer? - tudakolta Dorothea. - Mit jelent? Hiszen az egy koponya meg lábszárcsontok!

- Ja, az? - mondta Peggy. - Az csak tartozék. A *Fruska* kalózainak jelvénye. Nyárra. A sarkkutatókhoz semmi köze… Hahó! Hol van Nancy? Megígérte, hogy eljön és segít kikötni.

Az evezősök már nem húztak.

- Nem viszed be a hajót a csónakházba? - tudakolta John.

- Csupa jég - felelte Peggy. - Nem éri az áramlat, és nem is mély a víz. Alig tudtam reggel kihozni. Majd feltoljuk az orrát ott a parton a nád közé. Jól meglesz délutánig, akkor úgyis kell majd. De hol a pokolban van Nancy? Óvatosan. Ballal. Ballal. Szüntess. Evezőt bevonni! Kész, Roger? Roger mindig kiugrik a kikötőkötéllel - magyarázta Dorotheának. - Az ő hajójukban mindig úgy szokta.

Roger bevonta evezőjét, és már a kezében is volt a kötél. A csónak egy-két méteren nád között siklott. Amint az orra a partot érintette, Roger már kint is volt.

De Nancy kapitánynak még akkor sem volt se híre, se hamva.

VEZÉR NÉLKÜL

Dorothea partraszállásuk első pillanatában tudta, hogy itt nincs rájuk szükség. Valami történt. Mintha a háznak magának is máson járna az esze. Nem ilyen fogadtatásban részesülnek, ha minden úgy marad, mint tegnap volt, amikor Mrs. Blackett mosolygósan, vidáman invitálta meg őket a fjord túlsó partján fekvő eszkimó településre. S hogy Nancy kapitány nem várja őket a csónakháznál… Fura volt már az is, hogy hagyta Peggyt egyedül nekivágni a befagyott Sarki-tengernek, de ez még sokkal-sokkal furább.

- Nancy biztos itt lappang valahol - mondta John, de maga sem hitte igazán.

- Biztosan még most is az állkapcáját babusgatja - mondta Peggy. - Azt mondta, rohadtul meg van merevedve. Na, majd mindjárt megtudjuk.

Elvette Rogertől a kikötőkötelet, és a parton egy póznára hurkolta. Vastag hótakaró fedte a tájat. Peggyvel az élen a világosan látható lábnyomokat követték, át a réten, a ház oldalán nyíló kis kertajtóig.

Hanem még a közelébe sem értek, már nyílt is az ajtó, és Mrs. Blackett elébük ment a lépcsőre.

- Jaj, Peggy - mondta -, bárcsak még egy-két percig vártál volna!

Bárki láthatta, hogy Mrs. Blackettet aggasztja valami. De már folytatta is.

- Ne higgyétek, gyerekek, hogy nem örülök nektek, csakhogy azt hiszem, nemigen engedhetlek be benneteket a házba…

- De hiszen meghívtad őket! - kiáltott fel Peggy.

- Mit is mond neked mindig szegény Nancy? Fafejű szárazföldi patkány, ugye? Persze, hogy meghívtam őket. És nagyon örülök is nekik. Csak éppen arra kérlek benneteket, az egész társaságot, hogy fussatok le a hídig, és csípjétek el a doktort. Még épp odaértek. Most telefonáltam, de azt mondták, már elindult. Épp erre tart, felfele a völgyben, a Nook-tanyára, ahol valaki eltörte a lábát. Ha jól kiléptek, még eléritek, amikor visszafelé jön. A házba egyelőre úgysem engedlek be. Nem mintha sokat számítana, hisz napok óta ott pácolódtok Nancyvel abban a ti iglutokban…

- Nancy beteg? - kérdezte Peggy.

- Hát persze - mondta Mrs. Blackett. - Most pedig, ha segíteni akartok, fussatok le a hídhoz, tartóztassátok fel a doktort, és kérjétek meg, hogy jöjjön el, és nézze meg.

Derűsen, kedvesen rámosolygott a gyerekekre, de ők tudták, hogy ez csak díszlet-mosoly, mert mögötte valójában Mrs. Blackett nagyon aggódik.

- Vajon Nancy igazán beteg? - kérdezte Susan, ahogy a beckfooti kapun kiléptek az útra.

- Soha nincs semmi baja - mondta Peggy. - És különben is irtó gyorsan jött az egész. Hisz csak az állkapcája fájt, mikor elindultam értetek.

- Mrs. Blackett meg van róla győződve, hogy Nancy beteg - mondta Dorothea.

- Ó, az olyan anyaféle dolog - legyintett Peggy. - Na, mindegy, a doktorra mindenesetre alaposan ráijesztünk.

- Hisz biztosan hozzászokott a betegséghez - vélte Dorothea.

- Mármint a feltartóztatással - magyarázta Peggy.

Végigcsörtettek az úton. Közben elmesélték Dicknek meg Dorotheának a Kangcsendzönga-expedíció történetét meg a nyári dédnagynéni-kalamajkát.

- Egész éjjel kint táboroztunk a hegy derekán - mesélte Titty.

- És vadkecskéket láttunk! - tódította Roger. - És aztán én a szénégetők kunyhójában aludtam.

„Ezek a gyerekek a szerencse kegyeltjei - gondolta Dorothea. - Micsoda kalandok! Miért nem történik velem meg Dickkel soha ilyesmi, csak a könyvekben, amiket még meg sem írtam?”

- Tényleg ilyenek történtek veletek? - kérdezte.

- Kalóz-becsszóra! - kiáltotta Peggy. Egészen elfelejtette, hogy pillanatnyilag éppen sarkkutatók. - Ott az erdő, ahol John huhogott, mint a bagoly.

- Ha felmásztok arra a kapura, épp láthatjátok a lagúnát - mondta Roger.

John jó darabig nem szólt egy szót sem. Egyre jobban elkomorult. Valami láthatólag nyomta a lelkét.

- Ide figyeljetek - mondta nagy sokára -, az aztán rohadt dolog lesz, ha Nancy nem gyógyul meg, mire az Északi-sarkra indulnánk.

Egyszeriben valamennyiük jókedvének befellegzett. Csak Peggy jegyezte meg bizakodóan:

- Nem lesz semmi baja. Ő tervezte az egészet, hát csak nem fog kimaradni belőle!

Elérkeztek az útelágazáshoz. Jobbra az út hídra kanyarodott, átszelte a folyót, a tó vége felé, aztán megkerülte a városkát, amelyet a Fecskék meg a Fruskák csakis Rio néven voltak hajlandók emlegetni. Balra pedig az irtások közötti völgybe fordult. Nook-tanya az utóbbi út mentén állt, és hazafele menet a doktornak mindenképpen át kell haladnia a hídon.

- Talán már elment - vélte Titty.

- Nem ment el - mondta Dick.

- Honnan tudod? - kérdezte Dorothea. Nem mintha kételkedett volna öccse szavában, inkább kíváncsi volt, mi késztette Dicket erre a magabiztos kijelentésre.

- Hólánccal felszerelt autó ment itt felfelé, de még nem jött vissza - magyarázta Dick.

John, Susan, Peggy, Titty és Roger alaposan szemügyre vette a nyomokat.

- Nem rossz - állapította meg végül John. Dick elvörösödött, és Dorothea szívét kellemes büszkeség töltötte el. Dickkel sosem tudhatja az ember. Néha máson se jár az esze, csak a geológián meg a csillagokon, aztán, amikor senki se várná, egyszer csak előrukkol valamivel, amit még John és Nancy is megcsodálhatna.

- Ami pedig a feltartóztatást illeti - mondta Peggy -, ha Nancy vezetné az akciót, ott rejtőzne el a híd túloldalán, a fák között, persze valamennyiünkkel együtt, és amikor a doktor felbukkan, félelmetes csatakiáltással rávetnénk magunkat.

Susan azonban megmakacsolta magát.

- Széles úton még rendben volna - mondta -, és ha csak egy-két ember van. De nem számít ránk, és nem tud fékezni. És egyáltalán: Titty és Roger nem vehet részt a rajtaütésben.

- Különben is nagyon gyorsan fog hajtani - mondta John. - Már rég elhagyott minket, mire rájön, mi történt. Elmegy mellettünk, és nem is fog észrevenni. Nem fogja tudni, mit akarunk igazában.

Peggy azon nyomban engedett.

- Rendben. Akkor fokozatosan álljuk útját. Szétszóródunk az úton, és mire mind a hetünk előtt elhalad, és valamennyien hadonászunk és üvöltözünk, mint a bolondok, már tudni fogja, hogy valami nincs rendben.

- Figyelj! - szólalt meg Dick.

A hídon álltak; a köveken alácsordogáló folyócska hangosan locsogva igyekezett elérni a hóborította partok közötti lapos szakaszt, ahol már békésebben folyhatott tovább, de itt még nemigen hallottak meg más hangot. Dick azonban nagy igyekezettel próbált süket maradni minden egyébre, és minden idegszálával a közeledő motorzúgást leste.

- Jön - mondta Titty.

- Szétszóródni! Szétszóródni! - kiáltotta Peggy. - Arra! Szedjétek a lábatokat, minél messzebb, annál jobb.

- Ti meg ne álljatok az út közepére! - hallotta Dorothea az óvatos Susan Tittynek és Rogernek szánt intelmeit. Ő maga is elmondta ugyanezt Dicknek.

A hét gyerek csakhamar laza láncot alkotott a völgybe vezető út mentén. Kanyargós volt a keskeny út, és Dorothea, aki a hídfőt őrizte, csak Tittyt látta a legközelebbi kanyarban. Távoli motorzúgást hallott. A kocsi fékezett, megállt. Talán beszélget valakivel a doktor az út mentén. Aztán a motor megint felberregett, halkan, egyenletesen zümmögött, a hólánc zörrenve neki-nekilódult a sárhányónak. Egyszer csak messze fent az útról Dorothea vérfagyasztó üvöltést hallott. Ki gondolná, hogy Peggy ilyen hangot tud kiadni magából? És nyomban felhangzott a következő kiáltás, hangos és heves. Ez valószínűleg John. Aztán Dick kurjantotta el magát. Ezt Roger fültépő sivítása követte. Majd harsány „Halló!”, mintha valaki telefonon próbálná megértetni magát, dühöngő égiháború közepette. Ez bizonyára Susan. Végül megpillantotta Tittyt, amint éktelenül hadonászik, és harsányan visítozik: - Állj! Állj! -, és csak ezután tűnt fel a kanyarban az autó. Lassított. Azután megállt. Titty felmászott a kocsi felhágójára, és a vezetővel beszélt. A többiek futva közeledtek. Dorothea is odaszaladt, és közben törte a fejét: most vajon mi lesz? Mit szól majd a doktor, hogy ilyen sajátságos módon hívják egy beteghez?

Épp idejében ért oda: egy apró, takaros, rózsás képű emberke, keménykalapban, fehér zergebőr kesztyűben hátranyúlt, és mindkét oldalt kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját.

- Hát ez meg mi? - kérdezte. - Fogfájás? Nancy? Ruth? No, jól van, Peggy, ismerem a szóban forgó ifjú hölgyet. Hányan vagytok? Ezek volnának a Fecskék? Hallottam már róluk Jim bácsitoktól. Ők négyen, és… Kicsoda? Dorothea és Dick? No nem bánom. Hadd jöjjön az egész társaság. A kocsi négyüléses, úgyhogy potom nyolcan kényelmesen elférünk. Fő a jó kiszolgálás. Dorothea vagy, ugye? No, ugorj be ide mellém. Nem, elöl csak egy üljön. Nem könnyű ilyenkor vezetni, még hólánccal sem. Jól csukjátok be az ajtót.

És már indultak is.

- Ha így megy tovább, hamarosan befagy a tó - szólt hátra a doktor.

- Mit érünk vele? - mondta keservesen Peggy. - Három nap múlva valamennyien mehetünk vissza az iskolába. Holnapután lesz az utolsó napunk.

- Erre nem gondoltam - mondta a doktor. - Hohó! Kapaszkodjatok. - A kocsi ugyanis csúszott egyet a hóban, amikor élesen kanyarodott az út.

Néhány perc elteltével befordultak Beckfootba. A ház kapuja már nyílt is. Valaki biztosan szemmel tartotta az ablakból az utat. Dorotheának megint olyasfajta kényelmetlen érzése támadt, hogy talán jobb volna, ha ők itt se lennének.

- Legyen szíves feljönni, doktor úr! - kérte Mrs. Blackett. - Hogy örülök, hogy a gyerekek elcsípték! Ti meg bemehettek pár percre a dolgozószobába. Nem, Peggy, ne az ebédlőbe. Nancy reggel ott ült a kandalló előtt, és melengette az arcát…

Dorothea látta, hogy Susan és John komoly pillantást vált, de szólni még Peggy sem szólt. Általános lábtörölgetés folyt (Rogert fülön csípték és visszahozták, mielőtt még nagyobb mennyiségű havat cipelt volna be a házba). Aztán a hét gyerek betódult egy szobába, ahol épp az imént gyújthattak be. Dick nyomban észrevette az üvegbura alatt álló mikroszkópot. Titty meg Dorothea nyílegyenesen a könyvespolchoz lépett; hanem a könyvek sajnálatos módon mind földrajzi, kémiai, bányászati és hasonló témákkal foglalkoztak.

- Ez Jim bácsi szobája, mikor épp itthon van - magyarázta Peggy. - Ez itt csupa olyan holmi, ami nem fért el az úszóházban.

- Miféle úszóházban? - érdeklődött Dick.

- Kint van a tavon - mondta Peggy. - Holly Howe és a mi szigetünk között.

Egyikük sem ült le. Járkáltak a szobában, nézelődtek, megérintették az íróasztalon a fura papírnehezéket: sötét, alaktalan kődarab, benne fém csillan, aztán megbámulták a falon a lándzsaköteget, a két leopárdbőr pajzsot meg az asszegáj nevű fegyvert; a jókora bunkót, a végén gombbal, aztán volt ott egy óriási szárított hal-állkapocs is, fatáblára szerelve. Máskor bizonyára élénk társalgásra serkentette volna őket ez a sok érdekes holmi, de most még Dick is azon töprengett, vajon mi történik odafent, és vajon Nancy kapitány meggyógyul-e idejében, hogy elindulhassanak az Északi-sark felfedezésére.

Nagy sokára ajtónyílást hallottak odafent, azután a doktor hangját:

- Azért ne búsulj, Nancy; persze jobb, ha egy darabig nem nézel tükörbe… - Aztán már hallották is, amint a doktor jön lefelé a lépcsőn Mrs. Blackett-tel. - Mumpsz, drága asszonyom; fültőmirigylob. Holnapra olyan lesz az arca, mint a sütőtök. Tartsa ágyban, jó melegen. Minél hamarabb feldagad, annál hamarabb elmúlik… Három-négy hét… Ó, nem. Miután a daganat lelohad, még legalább egy hétig elkülönítés. Addig fennáll a fertőzési veszély.

- És mi lesz Peggyvel?

- Természetesen el kell különíteni őt is. Nem mintha sokat számítana…

A szalon ajtaja becsukódott; többet nem hallottak.

- Ha mumpsza van - szólalt meg végül Susan -, akkor nem jöhet el az Északi-sarkra.

- Akkor mi se mehetünk - szögezte le John.

- El kell halasztani jövőre - mondta Peggy.

- Jövőre mi nem leszünk itt - sóhajtotta Titty. - Télen semmi esetre.

- Mi ez a hang? - kérdezte hirtelen Dick.

Odafent óvatos csikordulással ajtó nyílt. Aztán nagyon halkan, de ahhoz elég hangosan, hogy ők odalent valamennyien meghallják, csapnivaló bagolyhuhogás hallatszott.

- Kuvik, ku-hu-vik…

- Ez Nancy! - suttogta Peggy.

- Képtelen huhogni - jelentette ki Roger. - Inkább kacsát utánozna.

De ezt már nem hallotta senki. Peggy nyomában valamennyien kisiettek az előszobába.

Odafent fura figura hajolt át a korláton. Kék pizsama; az arca körül kendő, arra jól ráhúzva a piros gyapjúsapka - Nancy sokkal kalózosabb volt, mint rendesen.

Fél kézzel az állát tapogatta, és félelmetesen suttogott:

- Mumpsz!

- Tudjuk - mondta Susan. - Igazán rémesen sajnáljuk.

- És holnapután az utolsó napunk - tette hozzá Peggy.

- Nélküled semmi értelme az expedíciónak - mondta John. - Nem is lenne rendes dolog.

Nancy elnevette magát, de az arckifejezése hirtelen megváltozott, és a másik kezét is arcához emelte, mintha törött állkapcsát akarná helyreigazítani.

- Tuskók! - sziszegte. - Fafejűek! Vadszamarak, féleszűek, tökfejek! Hát nem értitek, hogy ennél jobb nem is történhetett volna? Hisz most van csak minden a legnagyobb rendben! Az expedíció meg van mentve! Egy hónappal megtoldjuk a vakációt! És addigra régesrég befagy a tó! Az expedíció annak rendje-módja szerint mehet az Északi-sarkra, a befagyott tengeren!

- Egyszemélyes expedíció nem létezik - jelentette ki Peggy.

- Mi ott kuksolunk mind az iskolában - bólogatott gyászosan Roger.

- Igazán? - suttogta Nancy. - Tényleg?! Auuu! Az állam! Tuskók, az egész! Hisz ezt kérdeztem tőle legelőször…

- Nancy! Nancy! - kiáltott Mrs. Blackett, aki épp akkor lépett ki a doktorral a szalonból. - Azonnal tessék lefeküdni!

- Kérdezzétek csak meg! - szólt oda Nancy, és sürgősen eltűnt.

- Azt akarja mondani, hogy nem szabadulhatunk tőletek - magyarázta a doktor. - Nem fogadnak vissza az iskolába, míg nem igazolom, hogy elmúlt a fertőzési veszély, és nem adhatjátok tovább senkinek a betegséget.

- Jacksonnénak van ugye, még egy vendégszobája Holly Howe-ban? - fordult Susanhoz Mrs. Blackett.

- Igen, abban aludt anya és Bridget.

- Kénytelenek leszünk Peggyt oda beszállásolni. Mindjárt mehet is veletek. A doktor úr igen kedvesen felajánlotta, hogy elvisz benneteket kocsin.

- Nem mehetnénk csónakon? - kérdezte reménykedve Peggy.

- És ki hozza vissza? Hát veletek, Fecskékkel, mi lesz? Édesanyátok azt mondta, hogy az egészségügyi könyveteket valamelyikőtöknél hagyja, és én majd aláírom, aznap, amikor visszamentek.

- Nálam van - mondta John.

- Ha ugyanolyan, mint Nancyé meg Peggyé, ti sem mehettek vissza az iskolába. Nem tudom, mit szól majd az édesanyátok. Borzasztóan restellem, én vagyok a hibás. Csak azt tudnám, Nancy hol szedte össze a fertőzést. Az egész völgyben nincs mumpsz.

- Nem kell visszamenni az iskolába? - csillant fel Roger szeme.

- Meddig? - érdeklődött Titty.

- Azt nem tudom - mondta Mrs. Blackett. - Gondolom, vagy egy hónapig, hacsak valamelyikőtök el nem kapja, akkor persze még tovább.

- Nem fáj senkinek semmije? - tudakolta a doktor. - Álla, torka, füle?

Mrs. Blackett hirtelen Dorotheához fordult.

- Hát ti? - kérdezte elszontyolodva. - Ti is hoztatok egészségügyi könyvet?

- Anya borítékba tette, és odaadta Dickson néninek - felelte Dorothea.

- Az útiköltséggel együtt - tette hozzá Dick.

Mrs. Blackett nevetett.

- No jó. Átmegyek délután Jacksonnéhoz, megbeszélem vele Peggy dolgát, aztán átnézek a Dickson-tanyára is. Most pedig indulás! Ne várakoztassátok a doktor urat!

- A mindenit! - bosszankodott Peggy. - A csónakot kikötöttük a parton, a csónakház tiszta jég. Ha használni akarjuk, most rögtön ki kell vontatni.

- Majd én megkérek valakit - nyugtatta meg Mrs. Blackett.

- Nancynek biztos az a véleménye, hogy ez a mi dolgunk.

- Majd én segítek - ajánlkozott a doktor.

- Igazán roppant kedves, doktor úr - hálálkodott Mrs. Blackett. - Most gyorsan írok pár sort Jacksonnénak.

A doktor és hét segédje egykettőre partra vontatták a csónakot, aztán felfordítva ráemelték az alacsony bakokra, amelyeket Peggy kivonszolt a csónakházbál. A hegymászó kötél, amely immár nem teljesíthet szolgálatot a Kangcsendzöngán, a kocsiba került. Mrs. Blackett már hozta is a levélkét.

- Nem baj, ha délután átmegyek - kérdezte -, miután Nancyvel voltam?

- Ne csókolja meg - figyelmeztette mosolyogva a doktor. - És lehetőleg Peggyt se.

- Eszemben sincs! Rémes kis szörnyeteg mind a kettő. - Mrs. Blackett mókás fintort vágott Peggyre, mert látta, hogy ugyancsak elcsudálkozik.

- Hát a vendégséggel mi lesz? - tudakolta Peggy.

- Kénytelenek lesztek Holly Howe-ban megrendezni - felelte Mrs. Blackett. - Igazán sajnálom, Dorothea, de hát szükség törvényt bont.

- Persze - bólintott Dorothea. Hiszen amint partra szálltak, érezte, hogy baj van. A betegség mindent megmagyaráz; igazán senkinek nem lehet egy szava sem.

- Beszállás! - rendelkezett a doktor. - Kényelmesen elférünk.

Mrs. Blackett a lépcsőről integetett.

A kocsi már fordult is ki a kapun. Így esett hát a beckfooti látogatás, és már mentek is Holly Howe felé, át a kis hídon, és megkerülték a tó végét.

VESZTEGZÁR

- Hát Nancy kisasszonykának mumpsza van - csóválta a fejét Jacksonné Holly Howe-ban, amikor elolvasta Mrs. Blackett levélkéjét.

- Peggy kisasszonyka meg itt alszik. És enni egyikük sem evett egy falatot sem. Maguk se, akik Dicksonéktól jöttek. Ejnye, ejnye, micsoda szerencse, hogy itt az a hideg marhasült, van minek nekilátni!

- A maga házában még sose maradt éhen senki, Mrs. Jackson - mondta a doktor. - Nos, sok szerencsét mindnyájuknak. Majd benézek a napokban, megvizsgálom a társaságot. Ha bármelyikük fülfájásra, torokfájásra, merev állkapocsra panaszkodnék, üzenjenek azonnal.

Kihajtott az udvarról, végig a mezőn; Rogert magával vitte, hogy ugorjon ki, nyissa az útra nyíló kaput, s csukja is majd be a kocsi mögött. Mire Roger rohanvást visszaérkezett, Mrs. Jackson már megterítette az asztalt, és porciózta a hideg sültet és sonkát. John még az imént felszaladt az iskolai egészségügyi könyvükért. A doktor belepillantott és bólintott. Most Susan, Titty és Peggy tanulmányozta, és akármennyire éhes volt is mindenki, annyira belemélyedtek az egészségügyi könyvbe, hogy Jacksonné már aggódva tudakolta: vajon hová lett az étvágyuk?

Susan Dorothea felé nyújtotta a könyvecskéjét.

Az első oldalon nagybetűkkel az iskola neve állt, alatta, rendes betűkkel, a következő szöveg:

> *Alulírott igazolom, hogy az elmúlt iskolai szünidő alatt…* - Ide majd a nevünk kerül - magyarázta Susan - *nem szenvedett semmiféle fertőző betegségben, és legjobb tudomásom és meggyőződésem szerint nem tartózkodott fertőző beteg közelében.*
>
> . . . . . .
> (ALÁÍRÁS)
>
> Megjegyzés: *Ha a fenti igazolást a felsorolt okok valamelyike miatt nem lehet aláírni, a tanuló engedély nélkül nem térhet vissza az iskolába.*

- Nem tehetünk semmit - mondta Susan. - Ezt bizony nem lehet aláírni.

- Miért? Ki akar bármit is tenni? Hisz Nancy is mondta, hogy ennél jobb dolog nem is történhetett volna.

- Olyan, mintha most kezdődnék a karácsonyi szünet!

- Szerencse, hogy ilyenkor nincs labdarúgóedzés - mondta John. - Egyhavi kiesés után nehéz lenne bekerülni az iskolai válogatottba. De így is ronda dolog lesz visszamenni, és mindenki egy hónappal előbbre van mindenben. Dolgozhatunk, amíg behozzuk.

- Anya szörnyen kétségbe lesz esve - mondta Susan. - Biztosan haza akar majd jönni.

- Fölösleges volna - vágott közbe John. - Hisz még egyikünk sem kapta meg.

- Arra nem is gondoltam - hökkent meg Titty.

Roger, akárcsak Peggy, tökéletesen egyetértett Nancyvel. Percekig nem szólt egy szót sem; alaposan meghányta-vetette magában a dolgot. - Persze most már késő - szólalt meg nagy sokára, miközben a tányérját odanyújtotta Jackson néninek az újabb porcióért -, de betehettünk volna egy hirdetést az újságba.

- Megmagyaráznád, miről beszélsz? - kérdezte Susan.

- „Mumpsz jutányos áron kapható” - vágta rá Roger. - Bárki szívesen áldozna akármennyit a zsebpénzéből, ha mumpszot kaphatna, és lenne egy ráadás hónap vakációja!

Mindenki nevetett, de Roger zavartalanul folytatta:

- Miért ne? Mi is kapunk egy hónap ráadás szünidőt, csak mert együtt voltunk Nancyvel. Nyugodtan számíthatna hat pennyt egy kézfogásért. Boldogan fizetne mindenki. Csakhogy most már késő…

- Hogyhogy késő? - tudakolta Peggy.

- Mire a hirdetés megjelenne, már mindenki visszament az iskolába.

- Pénzéhes kis szörnyeteg - mondta John.

- Persze ingyen is kezet foghatna bárkivel, akit szeret - tette hozzá nagylelkűen Roger.

Dorothea úgy hallgatta a beszélgetést, mintha a dolog őt meg Dicket nem is érintené. A többiek kapják a ráadás vakációt, ők maradhatnak még egy hónapig.

- A ti egészségügyi könyvetek is ilyen? - kérdezte Susan.

- Nem tudom - mondta Dorothea. - Talán nem minden iskola ilyen kényes.

- Fogadok, hogy a tietek is az - mondta John. - Nincs olyan iskola, amelyik szívesen venné, ha egy csomóan talpig pöttyösen jönnek vissza, vagy sütőtök nagyságúra dagadt képpel, vagy rákvörösen, vagy zölden meg sárgán, mert isten tudja, miféle nyavalyát kaptak. Persze hogy mindegyik iskola igyekszik óvakodni az ilyesmitől.

- Rogernek nincs igaza - vélte Titty. - Mindenki őrizkedne tőlünk. Ha nyár volna, sárga zászlót húzhatnánk fel a *Fecske* árbocára.

- Meg a *Fruskáé*ra - tette hozzá Peggy.

- Az mire jó? - érdeklődött Dick.

- Sose voltál tengeren? - kérdezte Roger.

- Csillapodj, öcskös - szólt rá John.

- Mit jelent a sárga zászló?

- Vesztegzárat.

- Az mutatja, hogy pestises kikötőből jövünk, és csak orvosi engedéllyel szállhatunk partra.

- Nancynek nem vesztegzárzászlót kellene kitűznie, hanem pestiszászlót - mondta John. - Sárga-fekete kockásat.

- Csináljunk egyet! - javasolta Titty.

Egyszeriben elszállt minden kétely. Hiába, a mumpsz az mumpsz, nincs mit tenni. De végre akadt valami sürgős teendő. Amint Jackson néni behozta a hatalmas tál almás lepényt, amelyet szerencsére még előző nap megsütött, Peggy, Susan és Titty egymás szavába vágya tudakolta: van-e a háznál egy kis sárga meg fekete anyag, zászlóra.

- Amikor Máltára írunk, sárga zászlót kell rajzolnunk a borítékra - mondta Titty. - Hogy kíméletesen adjuk tudtukra a hírt. Szerencsére elhoztam a festékesdobozomat.

- Csináljuk meg most mindjárt a pestiszászlót, hogy anya délután hazavihesse - ajánlotta Peggy.

- Az iglura is fel kell vonnunk a sárga zászlót - vélte Titty.

- És viszünk egyet az Északi-sarkra is - mondta John.

- Mert a jegesmedvék félnek a mumpsztól! - kurjantotta el magát Roger. - Ettől majd jól megijednek!

Szerencséjükre Holly Howe-ban valamelyik régebbi vendég egyszer sárga selyemruhát varrt, és otthagyott egy csomó maradék anyagot. Jackson néni már rég el akarta küldeni a tó túlsó partjára, Swainson anyónak, aki állandóan rongyszőnyeget fabrikál. - „De hát tudják, hogy van az ilyesmi" mondta. „Mindig annyi a dolog, hogy az ember nem jut hozzá mindenhez." - És így a sárga selyemmaradék most is ott volt Holly Howe-ban.

- Swainson anyó biztosan nem haragudna - mondta Titty. - Így is kosárszám áll a házában a rongy.

- Különben is a vesztegzárzászló sokkal fontosabb, mint a rongyszőnyeg - szögezte le Roger. - A rongyszőnyeg akármilyen színű lehet, de a vesztegzárhoz muszáj sárga zászlót felvonni.

Így aztán amikor Mrs. Blackett alkonyattájban bérautón megérkezett Holly Howe-ba, és csak úgy áradt belőle a karbolszappan szaga, mindenkit buzgó foglalatosság közepette talált. Jacksonné felfejtett egy régi fekete alsószoknyát, Susan kiszabott két sárga és két fekete négyzetet, és Dorothea segítségével szépen összevarrta. Gondosan be is szegték, hogy a zászló ki ne rojtosodjék, amikor a szél lobogtatja. John, valamint buzgó tanítványai, Dick és Roger, hurkot kötöttek egy rövid, vékony madzag végére, a másik végére pedig tűzifából kifaragott kis fapecket erősítettek. Susan elkészült a kis pestiszászlóval, rávarrta a madzagra, a három fiú pedig tovább gyártotta a köteleket, peckeket a tiszta sárga vesztegzárzászlókhoz, amelyeket Peggy és Titty szegett.

- Hát ti meg miben mesterkedtek? - kérdezte Mrs. Blackett. - Csak nem jelmezbálra készültök?

Susan megmutatta az elkészült és már csak felvonásra váró fekete-sárga zászlót.

- Pestiszászló - magyarázta Peggy. - Neked meg Nancynek. Fel kell vonni Beckfootban. A tiszta sárga a mienk; azt jelenti, hogy még nem tudjuk, lappang-e közöttünk pestis, avagy sem.

- Szegény Nancy aligha fog ma zászlókat felvonogatni. Éktelenül magasra szökött a láza.

- Biztosan kedvet kap, ha meglátja a zászlót - erősködött Peggy.

- Mindenesetre elviszem, de nem ígérem, hogy még ma oda is adom. Most pedig hadd nézzem azokat az egészségügyi könyveket. Itt is vannak már?… Hát bizony. Gondoltam. Kénytelenek lesztek belenyugodni, hogy egy hónappal hosszabb lesz a vakációtok. Nem nagyon bánjátok, igaz-e? Meg kell beszélnem a dolgokat Mrs. Jacksonnal, aztán titeket, kettőtöket magammal viszlek, és majd meglátjuk, hogyan vélekedik a dologról a ti iskolátok.

És már ment is a konyhába, és csakhamar hallották, amint vidáman beszélgetnek Jacksonnéval. Azután Mrs. Blackett felment, és megnézte Peggy szobáját. - Ma kezdődik a vesztegzár - hallották a hangját, lefele jövet. - Négy hét, azt mondja a doktor úr, és ha bármelyikük megkapja a mumpszot, attól kell a négy hetet számítani. Nem, majd csak akkor jövök megint, amikor Nancy már nem fertőz. Hiszen ha csak Peggyről volna szó, de itt vannak a Walker gyerekek, a Callum gyerekek, a szüleik külföldön; nem vállalhatom a kockázatot. Aki megbetegszik, átköltözhet Beckfootba, majd én ápolom. Nem, a Callum gyerekek nem, őket Dicksonné bizonyára nem engedi.

Bekukkantott az ajtón.

- Minden rendben - közölte. - Jacksonné nem vár más vendéget, úgyhogy itt tudja tartani az egész társaságot. Bizonyára Mrs. Walker is így kívánná. Még ma este írok neki.

- Mi is írunk - mondta John.

- Tessék sárga zászlót rajzolni a boríték hátára - kérte Roger.

- Szívesen ki is festem - ajánlkozott Titty.

- Jól van - bólintott Mrs. Blackett. - Mire visszajövök, legyen kész, akkor elküldöm. No, ti ketten elkészültetek?

- Küldtök jelzést holnap reggel? - kérdezte elmenőben Dick.

- Jeladás, mint rendesen - közölte John.

- Ne hagyjátok itt a vesztegzárzászlót - mondta Titty.

Dick pedig zsebre dugta a sárga selyemzászlót.

Tíz perc múlva Mrs. Blackett, Dorothea és Dick már ott is volt a Dickson-tanyán, és Mrs. Blackett köszönettel visszautasította a bodzabort, érdeklődött Dickson úr hogyléte, valamint Silas zsábája felől, megdicsérte Dicksonné húspástétomát… hiába, az egész környéken nincs hozzá fogható szakácsnő… aztán Nancy mumpszára terelődött a szó, és hogy vajon Dorothea és Dick visszamehet-e az iskolába. Ahol Mrs. Dickson is, Mrs. Blackett is jelen volt, ott valóságos hangorkán támadt, Dorotheának jóformán még a lélegzete is elállt, bár őneki nem volt módjában egyetlen árva szót sem szólni.

- Igen - mondta nagy sokára Dicksonné. - Itt van a könyvecskéjük. Mrs. Callum, szegénykém, a kezembe nyomta, épp mikor felkapaszkodtunk a vonatra, hiszen tudja, Mrs. Blackett, milyen zsúfoltak mostanában a vonatok, kivált ha városban száll fel az ember, nem úgy, mint itt minálunk, az állomáson, az ember kényelmesen eltereferélhet Bobbal, az öreg hordárral, hisz harminc esztendeje ő hurcolja a poggyászt, de még a jegyeket is ő szedi. Igen, igen, ideadta bizony valamennyi papírt, könyvecskét, mindent, de hogy mi áll benne, azt ugyan meg nem mondom, mert ha hiszi, Blackettné asszony, ha nem, még énnekem annyi érkezésem nem volt, amióta itt vannak nálam, de holnap már mindenképpen meg akartam nézni, hisz hamarosan mennek vissza az iskolába.

- Csakhogy nem mehetnek vissza. Legalábbis azt hiszem. Nancynek mumpsza van, mint az előbb mondtam. Ma tört ki, úgyhogy Peggy átköltözött a Walker gyerekekhez Holly Howe-ba, egy hónapig nem mehet vissza egyikük sem az iskolába, mert az utolsó pillanatig együtt voltak Nancyvel. Ezek a gyerekek is. Lehet, hogy ők sem mehetnek vissza. Akkor mi legyen velük? No, nézzük csak azt a könyvecskét, mindjárt meglátjuk.

- Hogy mi legyen velük, Mrs. Blackett? Hát mi lenne? Harminc esztendeje én ápoltam az édesanyjukat, mikor mumpsza volt, s ha ők is összeszedték, hát hova mennének? Itt maradnak, szépen kiápolom őket is. Mrs. Callum meg a professzor ki tudja, hol járnak, ássák azt a sok öreg csontot meg szemétdombot, hát szegénykéim jobban ellesznek itt nálam, mint akármilyen iskolában, hisz…

- Azt tudom, Dicksonné asszony.

- …végtére mi is az a mumpsz? - folytatta zavartalanul Dicksonné. - Mikor én fiatal voltam, ugyan nem törődtünk vele annyit, mint manapság. De hát azért csak jobb lesz, ha nem mennek vissza az iskolába, még ott tör ki rajtuk, aztán még huzatos szobába találják fektetni őket, az édesanyjuk meg ki tudja, hol-merre jár… Ejnye - nevette el magát egyszerre Dicksonné -,

most emlékszem csak, mikor neki magának volt mumpsza, két babájával is megkapatta, aztán úgy megápolta őket, hogy akármelyik doktor a csudájára járhatott. Hisz nem mondom, lóthattam-futhattam én is eleget, meleg sót a szegény, dagadt képű babáknak, zsebkendővel bekötni a fülüket meg a többi. S bizony ha megpróbáltam megnevettetni, ugyancsak megharagudott, nem maga miatt, azt mondja, hanem a szegény babák, azt mondja, azoknak mumpszuk van, aztán fáj nekik, ha nevetnek. Bizony még el se igen mosolyodhattam magam!

- Anya sokat mesélt a két babáról - nevetett Dorothea.

- Te se szeretsz babázni, akárcsak Nancy és Peggy? - kérdezte Mrs. Blackett, amikor Dicksonné nagy sokára felment, hogy előkeresse az egészségügyi könyveket.

- Valamikor régen egész szívesen játszottam babával - mondta elgondolkodva Dorothea. - Még kicsikoromban.

Mrs. Blackettnek már máson járt az esze. - Persze… - mondta -, mumpszot akárhol kaphat az ember… vonaton, bárhol. Még ha nem találkoztatok volna Nancyvel, akkor is…

Dicksonné már hozta is a könyvecskéket, s Mrs. Blackett első pillantásra látta, hogy a Callum gyerekek iskolájában is szakasztott olyan szigorúan veszik a dolgot, mint ahova a Walker gyerekek járnak.

Levelet kellett hát írni az iskolába, okát adni, miért nem jelenik meg a félév első tanítási napján Dorothea és Dick, és mivel Dicksonné azt mondta, ő nem valami híres íródeák, s a párja sem különb, hát Mrs. Blackett nyomban letelepedett, és megírta a leveleket, hogy Dicksonnénak nem volt más dolga, mint aláírni. Ezután pedig Mrs. Blackett nagy sietve igyekezett vissza Holly Howe-ba, hogy megtudakolja Mrs. Walker máltai címét, s végre visszatérhessen Beckfootba a nem túlságosan szomorú beteghez.

Nancy arca már szépen megduzzadt, és bizony fájt, ha nevetett. Amennyire csak tudta, igyekezett visszafojtani a kuncogást, de abban már semmi sem akadályozta, hogy az ágyban hatalmasakat ugráljon a gondolatra, hogy végül mégis jó a vége mindennek, hogy a tél nem megy kárba, és hogy a sarkvidéki expedíció annak rendje-módja szerint felkerekedhet. Lehet, hogy ő maga nem vehet részt benne, de mégiscsak igazi expedíció lesz; keserves menetelés a Jeges-tengeren.

NANCY NÉLKÜL BOLDOGULNI

„Jeladás, mint rendesen” - jelentette ki a vesztegzár első estéjén John, és csakugyan, az első három napban igyekeztek úgy csinálni mindent, mintha mi sem történt volna. Reggelente Holly Howe-ban felvonták a fekete károt, és a felfedezők az igluban találkoztak, ahol felvonták a sárga zászlót, hatalmas tüzet raktak, ebédet főztek, és egyszerű bennszülöttek helyett eszkimókat emlegettek. A pocséta jegét tisztára söpörték, és délelőtt-délután folyt a korcsolyaedzés. Titty már mind a két lábát egyenrangúnak tekintette, és Roger egy teljes óra hosszat csúszkált, és egyszer sem pottyant le, illetve egyetlenegyszer csak, amikor nagyon élesen vett egy kanyart. John megengedte Dicknek, hogy ő is fűrészeljen, és most már nemcsak az iglu sarkában, hanem odakint is szépen felhalmozott tűzifarakás magasodott. Meglehet, mondta John, hogy közel egy hónapig várhatnak a megfelelő jégviszonyokra, és nem árt, ha időközben felkészülnek. Napjában egyszer-kétszer jelzésgyakorlatot tartottak, és Dick és Dorothea igen lassan, minduntalan utánanézve a kódban, már küldözgettek egymásnak morzeüzeneteket. Dick beérte a fűrészeléssel, korcsolyázással, esténként a csillagnézéssel, Dorothea azonban tudta, hogy a többiek nagyon is megérzik Nancy hiányát.

- Bezzeg ha Nancy itt volna… Vajon mit szólna ehhez Nancy?… - mondogatták szüntelenül a felfedezők. Mintha értelmét vesztette volna az egész expedíció. Végül aztán haditanácsot tartottak, és megegyeztek, hogy az expedíciót bizonytalan időre elhalasztják, míg Nancy túl nem lesz a mumpszon, és velük nem tarthat.

- De vajon kész lesz vele még idejében? - érdeklődött Roger.

- Ha igyekszik, igen - felelte John. - Persze ha közülünk is megkapja valaki, a vesztegzár meghosszabbodik.

Az igluban a lámpás fényénél sanda tekintettel méregették egymást. Vajon ki hajlandó ágynak esni, annak érdekében, hogy a többiek meghódítsák Nancy vezetésével az Északi-sarkot?

- De arra talán nem is lesz szükség - tette hozzá John. - A doktor azt mondja, lehet, hogy két hét múlva Nancynek már kutya baja sem lesz, és három hét múlva fel lehet oldani a vesztegzárat; persze ha Nancy idejében lelohad.

Ez már biztatóbban hangzott; de alig telt el három nap, Peggy úgy érezte, egyszerűen *muszáj* megkérdezni Nancyt, mihez fogjanak.

És történt a negyedik napon, hogy Dickson úr, hazatérőben Rióból a tejeskocsival, hírét hozta, hogy a szigetek között átkorcsolyázik a nép a tavon; és reggeli után, amikor Dick és Dorothea felment a szekérúton az obszervatóriumba, és lenézett Holly Howe-ra, nem a szokásos káró függött a fehér falon: - „Gyertek az igluba” -, hanem az északi jelző fölébe függesztett káró, ami azt jelenti: „Gyertek Holly Howe-ba”.

- Menjünk át egyenesen? - kérdezte Dorothea.

- Gyorsabban odaérünk az országúton - felelte Dick.

És már futottak is le a szekérúton a Dickson-tanyára, onnan meg futva, csúszva, bukdácsolva igyekeztek az úton Holly Howe-ba. Ott már a rét tetején, a kapuban várták őket a többiek.

- Korcsolyát hoztatok? - kiáltotta Peggy, amint megpillantotta őket. - Akkor rendben! Befagyott a tó!

- Tudom - mondta Dorothea. - Dickson bácsi azt mondja, már az este átkorcsolyáztak sokan a túloldalra.

- Mi is átmegyünk - jelentette ki Roger.

- De hol? - kérdezte Dick, amikor elindultak, nem a réten át Holly Howe felé, hanem az országúton, Riónak.

- A mi öblünkben még vékony a jég - magyarázta John.

- Riónál kerülünk át - közölte Peggy. - Egyszerűen muszáj megnéznünk Nancyt.

- De ha nem lehet! - kiáltott fel Dorothea. - Hát nincs ágyban?

- Egy percre kiszökhet az ágyból - mondta Peggy. - Ha lent állunk a kertben, és ő odajön az ablakhoz, nem lehet semmi baj. Még Susan is azt mondja, hogy üvegen át nem lehet megkapni a mumpszot.

- Jeleket adunk Nancynek - magyarázta John.

- Elhoztam a jegyzőkönyvet - mondta Dick.

Nem fért hozzá kétség: mumpsszal vagy anélkül, Nancy az expedíció igazi vezetője. Ő készítette a terveket, és a felfedezők egy emberként érezték, hogy a legsürgősebben haditanácsot kell tartani. Meg aztán, ha befagyott a tó, mindenki szeretett volna minél hamarabb korcsolyázni rajta. A pocséta jege csak gyakorlásra jó. A tó az igazi!

Kis híján visszafordultak, amikor megpillantották a Riói-öbölben összeverődött tömeget. Hamar híre járt, hogy befagyott a tó, és a látogatók, akik abban reménykedtek, hogy az idei év egyike lesz ama kevés jó esztendőnek, amikor véges-végig vastag jégpáncél keletkezik a tavon, máris megszállták a városkát. A télre bezárt szállodák sürgősen kinyitottak. A kis városban nagyobb volt a forgalom, mint nyár derekán. A hajókikötő körül és messze túl Long Islanden feketéllett a korcsolyázóktól a jég, habár egy sor piros zászló figyelmeztette a közönséget, hogy északabbra a jég még nem elég vastag a korcsolyázáshoz. És a zászlókon túl valóban evezett is lassan egy férfi a nyílt vízen. - Reméli, hogy valaki belepottyan - mondta Roger. A hajókikötő mellett, ott, ahol nyáron evezős csónakot lehet bérelni, kávémérést állítottak fel. Sültgesztenye-árusok kínálgatták portékájukat. Az öböl jegén repültek a korcsolyázók, kart karba öltve vagy magányosan, bógniztak, nyolcasokat írtak le, táncoltak.

Dorothea meghallotta, amint Titty maga elé mormogja: - Nem baj. Majd azt mondjuk, hogy fókák.

Nem is igen lehetett mást tenni. Vagy fókának, rozmárnak, más hasonlónak tekintik ezt a töméntelen sok nyüzsgő, kacagó, hangoskodó felnőtt korcsolyázót, vagy elvész a Jeges-tenger a zsúfolt jégpályán.

- Ha már nagyobb darabon befagy, nem lesz semmi baj - mondta Peggy. - Jut hely mindenkinek. A fókák csak az eszkimó települések körül csoportosulnak. Az a szokásuk. Ezrével vannak a Riói-öbölben, de a nyílt jégen alig akad, kivált az Északi-sark közelében.

Lementek a partra, letelepedtek egy kikötőcölöpre, és felcsatolták korcsolyájukat.

- Jó, hogy annyit gyakoroltunk a pocsétán - mondta Roger, amint szemügyre vette a korcsolyázókat.

- Mozgás! - szólt rájuk Peggy. - Indulás a sziget csúcsa felé.

- Ne nagyon gyorsan - kérte Titty.

- Te gyere velem - mondta Dorothea. - Kérem a másik kezedet is.

- Hahó! - kiáltott fel Titty, amint Dorotheával nekivágott a jégnek, és úgy találta, sokkal jobban megy, mint remélte volna. - Hahó, az ott egy iskola!

Vagy húsz zöld kabátos kislány csúszkált a jégen, két fiatal nő védőszárnyai alatt.

- Ne menjünk a közelükbe - mondta Susan. - Ronda dolog volna rájuk ragasztani a mumpszot.

- Most már úgysem lenne belőle semmi hasznuk - vélte Roger.

- Nem is sejtik, hogy mi afféle bélpoklosok vagyunk - mondta Titty. - Kár, hogy nem hoztuk el a zászlót.

Az expedíció zárt sorokban elhagyta a kikötőt, átvergődött a tömegen, el a sziklák mellett, amelyeket a minap a csónakból láttak, jeges-tengeri útjukon, és megkerülték Long Island csúcsát. Rio csakhamar eltűnt Long Island hófödte fái mögött.

- Irány a kunyhó! - adta ki az utasítást Peggy. - Onnan a partról alig pár méter az út.

Két apróbb sziget között korcsolyáztak el, és megcéloztak az irtás oldalában, a sötét erdők alatt, egy kis fehér kunyhót, amelynek kéményéből kék füst szállt fel egyenesen a nyugodt, fagyos levegőben.

Egy keskeny jégcsík mintha versenyt futott volna a parttal, a beckfooti hegyfok felé, és egy pillanatra valamennyiüket elfogta a kísértés, hogy megtapasztalják, meddig jutnak el rajta. Susan azonban kijelentette: semmi értelme, hogy bárki is csuromvíz legyen, és valamennyiüknek vissza kelljen miatta fordulniuk. Peggy pedig figyelmeztette őket, ha megkerülik a hegyfokot, és az Amazon torkolatán mennek fel Beckfootba, könnyen megeshet, hogy lefülelik őket, mikor még a közelébe sem értek a háznak, és nem tudathatják jöttüket Nancyvel.

- Nem mintha elkaphatnánk a mumpszot, de hát tudjátok, milyenek az eszkimók.

Jobbnak látták tehát, ha a házikónál lépnek ki a szárazföldre. Egy kidöntött fatörzsről leverték a havat, és rátelepedtek, lecsatolták korcsolyájukat, aztán átvágtak egy keskeny réten, átmentek egy kapun, és északnak vették lépteiket az országúton. Fölöttük balra sudár fenyőfák borították az irtás mentén a meredek hegyoldalt. Az út túloldalán a part mentén néhány tölgyfa, kőrisfa, gesztenyefa emelgette pőre ágait a hó fölé, s a fák ritkás során át a felfedezők kipillanthattak a télies tóra. Messze kint a közepén vékony jégszigetek lebegtek, megannyi sima, élettelen folt a víz színén. Láthatólag ugyancsak kitett magáért a Jeges-tenger. De hát merengésre nincs idő. Kemény iramban meneteltek tovább, és hamarosan elkanyarodtak a tótól, fel a gerincre, a beckfooti hegyfok felé. Onnan aztán megint lefele ereszkedtek, és az út jobb oldalán egyszer csak alacsony kőfalhoz értek, mögötte pedig erdőt pillantottak meg.

- Itt vagyunk - jelentette Peggy. - Ott átmászhatunk, és pár méterre már ösvény van. Aztán átkúszunk az erdőn, egyenesen fel a házhoz, és az ablakunk alatt bukkanunk ki, a pázsiton.

- Nem baj, ha nyomokat hagyunk? - kérdezte Titty.

- Mintha bölénycsorda járt volna erre - állapította meg John, amint hátrapillantott az alacsony falon át, az út letaposott havára. - Bárki láthatja, merre jöttünk.

- Az eszkimók sose járnak erre - mondta Peggy. - Legalábbis télen. Most pedig sorba szakadozz!

- Igen, igen, uram - mondta John, Roger pedig egy pillanatig tátott szájjal bámult rá, csak aztán mondta ő is: - Igen, igen, uram.

Dick és Dorothea lett volna a sereghajtó, ha Susan el nem vitatja tőlük az utolsó helyet, mondván, szívesebben meggyőződik felőle, hogy Roger nem maradt le. Mindannyian a vezér nyomaiba lépkedtek.

- A lábnyomainkból bárki azt hihetné, csak egy ember járt erre.

- Csitt! - intette le Dicket Dorothea. Ha egy-két perce volna, micsoda elbeszélést kerekíthetne ebből! De hát itt az embernek sosincs egy szabad pillanata. Peggy hétrét görnyedve is iszonyú iramot diktál, és másra sem lehet gondolni, mint hogy az ember jó helyre lépjen, és kikerülje a hóterhük alatt görnyedező ágakat.

Peggy hirtelen megtorpant. John intett a többieknek, hogy álljanak meg ők is.

Peggy már indult is tovább, az erdő szélén vágta át magát, a többiek a nyomában.

- Most! - szólalt meg végül.

A fák között megpillantották a szürke kőházat.

- Kész? Akkor gyerünk.

Az expedíció kiért a hófödte pázsitra.

- Nancy vár minket! - suttogott Titty.

Csakugyan azt hihette volna az ember. A szürke ház egyik emeleti ablaka fölé kis zászlórudat erősítettek, a végén ott libegett a télies kert fölött a fekete-sárga kockás pestiszászló.

- Fene jól felrakták - mondta Peggy.

És most mi lesz? Hogyan tudathatják Nancyvel, hogy itt vannak? Mi lesz, ha az eszkimók veszik észre őket először? Dorothea Johnra és Susanra pillantott. Úgy látszik, ma Peggyre hagynak mindent.

Peggy csupán egy pillanatig tétovázott. Aztán felmarkolt egy csomó havat, és kemény kis golyóvá gyúrta.

- Ha épp felolvasnak vagy dominóznak, nem tehetünk semmit - mondta, aztán gondosan célzott, és elhajította a hógolyót. Az meg fehéren szétloccsant az ablakon.

- Szép lövés - mondta halkan John.

A következő pillanatban Nancy megjelent az ablakban.

De micsoda Nancy! „Olyan az arca, mint a sütőtök” - mondta a doktor, de nem hitte el senki. Hanem most! A „sütőtök” még csak meg sem közelítette a valóságot! Mert például a színéről nem is esett szó. Márpedig Nancy piros kendőbe bugyolált és hihetetlenül feldagadt képe égő-vörös volt, már-már bíborszínű.

De senkinek sem volt nevethetnékje.

Túlságosan komoly volt ez a pillanat, és különben is Nancy, amint megpillantotta őket, nyomban szemaforjelzéseket kezdett adni.

- Papírt elő, de gyorsan! - mondta John. - Peggy meg én majd diktáljuk a betűket. - Intett Nancynek, hogy várjon.

Hanem a Fecskéknél nem volt papír. Peggynél sem. Végül Dorothea pirulva előszedett a zsebéből egy ceruzát meg egy aprócska jegyzetfüzetet. A füzet első oldalán ez volt olvasható: „*Fagy és hó.* Regényes történet. Írta Dorothea Callum.” A második oldalon pedig „Első

fejezet.” Ennél tovább azonban nem jutott, és most gyorsan továbblapozott, és nekikészült az írásnak.

- Ott a napóra, azt használd asztalnak - mondta Susan.

Régi napóra állt a pázsit közepén. A magassága éppen megfelelt. Dorothea lekotorta róla a havat, hogy száraz helye legyen a füzetnek, és várta, hogy a többiek diktálják a Nancy által jelzett betűket.

- G-Y-O-R-S-A-N - betűzte Nancy üzenetét John. - E-S-Z-K-I-M-Ó-K. Szó vége. R-Ö-G-T-Ö-N. Szó vége. J-Ö-N-N-E-K. Kész. Te jössz, Peggy.

Peggy éktelen hadonászásba kezdett, dobálta a karját, odafent meg a fura figura lassan bólogatott irdatlan fejével, jelezve, hogy érti.

- Mit mond Peggy? - kérdezte Dorothea Dicktől, aki előszedte tudományos jegyzőkönyvét, és Nancy lefirkantott szemaforjelei alapján próbálta felismerni a sorjázó betűket, de mindig lemaradt két-három betűvel.

- Figyelj! Megint Nancy beszél.

És Dorothea felemelt ceruzával várta, mikor diktálja John megint a betűket.

- Ö. Szó vége. É. Szó vége. P. Hát ez meg mit jelent?

- Ördög és pokol - szólalt meg Titty, és az expedíció egy emberként elnevette magát.

Nancy dühösen rázta az öklét, és vadul küldte tovább a jeleket. - T-U-S-K-Ó. Szó vége. Ez Peggynek szól. V-Á-R-N-I. Szó vége. M-Í-G. Szó vége. E-G-É-S-Z-E-N. Szó vége. B-E-F-A-G-Y. Mondd meg, hogy megvárjuk őt is.

De Nancy nem várt válaszra. John tovább olvasta a jeleket.

- S-O-K. Szó vége. D-O-L-O-G. Szó vége. É-V-T-I-Z-E-D-E-S. Szó vége. E-L-Ő-K-É-S-Z-Ü-L-E-T-E-K. Szó vége. J-E-G-E-S-T-E-N-G-E-R-I. Szó vége. U-T-A-K. Szó vége. I-N-D-U-L-J-AT-O-K. Szó vége. V-A-D-M-A-C-S-K-A. Szó vége. S-P-I-T-Z-B-E-R-G-Á-K. Szó vége. Épp ideje. Leírtad? P-R-Ó-B-Á-L-N-I. Szó vége. A-L-A-S-Z-K-A. Szó vége. Á-T-K-E-L-É-S. Szó vége. G-R-Ö-N-L-A-N-D. Szó vége. P-E-G-G-Y. Szó vége. T-U-D-J-A. Szó vége. H-O…

Ebben a pillanatban megszakadt a jelzés. A jeladó megpördült, a piros kendő lecsúszott dagadt képéről. Nancyt mintha egyszeriben elfújták volna az ablaktól. A kertben figyelők jól láthatták, hogy Mrs. Blackett egyáltalán nem örül a dolgok ilyetén fordulatának.

- Nem kéne elmennünk? - kérdezte Susan, ahogy a haditanács kellős közepén lefülelt expedíció tétován topogva várta, hogy Nancy talán valahogy mégiscsak előkerül megint.

A kérdésre Mrs. Blackett adott feleletet.

A földszinten kinyílt egy ablak.

- Peggy, te kis szörnyeteg! - szólalt meg az anyai hang. - Ilyesmit még egyszer meg ne lássak! Mit gondolsz, miért küldtelek át a tó túlsó partjára? Nem, nem, ne is gyere közelebb. Indulás, de rögtön! Minél előbb javul Nancy, annál hamarabb felkelhet, ti meg jöttök, és kirángatjátok az ágyból, mikor egyenletes melegben kell maradnia. Na jó, jó. Tudom, hogy nem akartatok rosszat. De most indulás! Ha mindenáron üzenni akartok Nancynek, üzenjetek a doktorral. Nancyt hagyjátok békén. No jól van, Susan, semmi baj. De még egyszer meg ne próbáljátok! Maradjatok csak szépen a túlsó parton. Isten veletek… - És az ablak becsukódott.

- Gyerünk - mondta Susan.

De még végig sem mentek a hóborította pázsiton, a pestiszászlós ablakot megkocogtatta valaki. Mrs. Blackett felsietett a lépcsőn, és most, hogy elvonultak, integetett nekik. Méghozzá a lehető legbarátságosabb modorban.

- Ez igazán rendes dolog - szólt John.

- Mrs. Blackett nagyon derék eszkimó - állapította meg Titty. - Anya is szakasztott ezt csinálná.

- Nem kellett volna eljönnünk - bánkódott Susan.

- Megérte - mondta erre Peggy.

Lassan visszaballagtak az erdőbe, aztán ki az országútra. Annyi mindenesetre bizonyos: az elkövetkező hetekben Nancy nélküli életre kell berendezkedniük. De az is bizonyos, hogy bőségesen ellátta őket feladattal.

- Nézzük csak, mit mondott - szólt John Dorotheához, amikor átmásztak a falon, és kiértek az útra. Mindenki Dorothea köré csoportosult, aki roppant boldog volt, hogy hasznos munkát végezhetett, és megmutatta jegyzőkönyvében a teleírt oldalt.

- Előbb a Vadmacska-szigetre kell átkelnünk a jégen, csak aztán indulhatunk a Spitzbergákra - mondta John.

- És mi lesz Alaszkával?

- Grönland jobb - mondta Peggy. - Én tudom, mire gondol. Fent az irtáson, a pocséta fölött. Irtó vad vidék. Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! - rikkantotta el magát, amennyire csak tudta, Nancy stílusában. - Holnap átkelünk Grönlandra!

A jégen át értek Rióba, és mert már késő lett volna ebédet főzni, az iglu felé menet megették szendvicseiket, ott pedig teát főztek, és elhatározták, hogy másnap jókor reggel felkerekednek.

- Hiába, egy szánkónk van, ezen nem segíthetünk - mondta Peggy. - Flint kapitánynak van ugyan egy kis ródlija, de senki sem tudja, hova rejtette.

- Biztos szívesen lesztek kutyák Tittyvel meg velem - vélekedett Roger.

- Hát persze - vágta rá Dick és Dorothea.

A SZIRTEN REKEDT BÁRÁNY

- Hahó! - kiáltott Roger. - Most már máson a sor!

- Jó sokáig húztak - mondta Susan, John pedig megállt, és visszanézett a kutyafogatra: Dorothea, Dick, Titty és Roger, ki-ki rövid kötélen kutyaként a szán elé fogva, amelynek jóformán üres hátizsákok meg a nagy tekercs hegymászó kötél volt az összes rakománya.

- Átvesszük megint - bólintott Peggy, és a három vezető várt, míg a lihegő kutyafogat beéri őket.

Javában zajlott a grönlandi átkelés. Dorothea és Dick az iglunál találkozott a többiekkel. Átvergődtek az erdőn, heten húzták a kötelet, vonszolták a szánt a meredek hegyoldalon. Hosszú utat tettek meg a fennsíkon. Felső-Grönlandba érve letelepedtek a szánkóra, megebédeltek, és nézték, amint a derűs égen a kis fehér felhők kék árnyat vetve húznak át a fényes, havas lankák fölött. S most, hogy a hátizsákból a bendőjükbe került az ennivaló, hegyen át, völgyön át a tó alsó vége felé tartottak. Olykor a lápvidék egy-egy horpadásából húzta felfele a szánt a négy kutya. Olykor rátelepedtek a szánra, és lecsúsztak a következő kis mélyedésbe. A lápvidék horpadásaiban úgy érezték, valóban Grönlandra kerültek. A gerincekről ha körültekintettek, látták a távoli hegyeket - Peggy némelyiküket név szerint is ismerte -, amint fehéren kapaszkodnak fel, fel a tiszta ég felé. Tudták, hogy jobb kéz felé valahol a hegyoldal egyszeriben meredeken szakad a völgybe, de nem látták, hogy hol. Mintha a tó két oldalán a hegyek töretlen hótakaróban találkoznának. Balra szürke sziklaszirtek meredeztek, lábuknál hófödte görgeteg. Itt, ahol a három nagy várt, hogy átvegye a szánkót, nagyon közelről látszottak a szirtek meg a hasadékokkal szaggatott oldalú sziklaormok.

A négy kutya kibújt a hámból.

- Melegebb van, mint nyáron - mondta Titty.

- Mindjárt nem lesz, ha nem mozogtok - figyelmeztette Susan.

- Lóg a nyelvünk, úgy kifulladtunk! - panaszolta Roger.

Dick még sosem járt ilyen vidéken, s most fürkész szemmel figyelte a magas szirteket. Fülét is hegyezte: vajon mi az a különös, nyávogó hang odafent, mintha macskakölyök nyivákolna? Két madár, két messzi, barna folt lebegett a sziklacsúcsok körül.

- Azok a madarak adnak ilyen hangot? - kérdezte Dick.

- Ölyvek - magyarázta Peggy. - Egymást hívják. Fent a szirtek körül mindig kering néhány.

- Könyvben már láttam ilyet - jegyezte meg Dick, inkább magának, mint bárki másnak.

Roger figyelte, amint a nagyok belebújnak a hámba.

- Jó erős kutyák - mondta Dorotheának. - Sokáig elbírják majd a szánt. Figyelj! Titty! Most legyen nálunk a kötél. Előremegyünk, ha baleset történik. A kutyák biztosan a nyomunkban lesznek majd. - És levette a hegymászó kötelet a szánról.

- Ördög és pokol! - mondta Peggy, klasszikus Nancy-modorban. - Még hogy a nyomukban leszünk!

S ezzel már repült is a szán. John, Susan és Peggy keményen kilépett, húzták fel a gerincre, aztán már el is tűntek szem elől, ahogy elnyelte őket a következő mélyedés.

- Ne menjetek olyan gyorsan! - kiáltott utánuk Titty néhány perc múlva. Hanem a többiek nem hallották. Olyan sebesen lendültek neki, hogy önnön iramuk már túl is vitte őket a hallótávolságon, mire Roger meg Titty letekerte a kötelet.

- Kár, hogy nem hoztunk jégcsákányt - mondta Roger.

- Hahó, Dick - szólt Titty -, csinálj csak magadnak hurkot arra a kötélre!

Dick felrezzent. Sarkon fordult, és a többiekre nézett, de jóformán nem is látta őket. Elvakította a fényes ég, oly hosszan bámult az ölyvek után, amelyek jóformán meg sem lebbentették hatalmas szárnyukat, csak kerengtek, kerengtek a szirtek körül.

- Gondoljátok, hogy ott van fent a fészkük? Próbáljuk megnézni! Eddig még csak könyvben láttam ilyet.

- Gyerünk - mondta Roger -, most mi vagyunk a felfedezők. Jó, hogy eszembe jutott a kötél.

- Egy kicsit közelebb mehetünk - egyezett bele Titty. Előbb a szirtek felé pillantott, aztán a mély szánnyomokat nézte, meg a három derék kutya nyomát, akik olyan sebesen elvágtattak. - Hiszen nem tévedhetünk el. Csak vissza kell jönnünk ide, és a nyomukat követnünk.

- Talán elég lesz, ha csak egy kicsit megyünk közelebb - vélte Dick. Megpróbálta távcsövét a szüntelenül mozgó barna madarakra szegezni.

- Próbáljuk meg - csatlakozott Dorothea is.

A négy felfedező kötélre fűzve letért a szánnyomról, és a szirtek felé törtetett. Jobbra meredek, sziklás gerinc ereszkedett alá. Elkeskenyedő hasadékban jártak a gerinc és a bal oldali magaslat között. Titty haladt az élen. Végtére ő meg Roger sokkal tapasztaltabb felfedezők, mint a másik kettő, és kettejük közül ő az idősebb. Dorothea járt Titty nyomában. Azután Dick következett és néhány lépésnyire Roger. S közben fentről, a magasból egyre szólt az ölyvek furcsa, éles nyivákolása, és Dick le nem vette a szemét a madarakról, azt sem látta, hová lép, csak ment, mint az alvajáró. Egyszer Roger, kópéságból vagy egyszerűen csak Rogerségből, megtorpant, úgyhogy Dicket is megállásra kényszerítette a megfeszült kötél. Dick azonban észre sem vette, mi történt valójában. Rántott egyet a kötélen - nyilván azt hitte, megakadt valamiben -, aztán csak lépkedett, lépkedett, mint azelőtt, s nézte a madarakat, a magas sziklákat, fürkészte, vajon hol lehet a fészek.

- Menjünk fel a gerinc tetejére - javasolta Titty. - Onnan meglátjuk, mit csinálnak a többiek.

Ám ugyanabban a pillanatban Dick, akit ez idő szerint nem érdekelt semmiféle szán, sőt még Grönlandról is megfeledkezett, úgy vélte: meglátta, amit keresett.

Ahogy a gerinc a szirtek felé emelkedett, egyre meredekebb lett az oldala. Nem messze onnan, ahol kapaszkodtak, majdnem függőlegesen emelkedett egy szikla, az imént elhagyott hasadékból majdnem a gerinc legmagasabb pontjáig. Dick valamit felfedezett, magasan a szikla oldalában.

- Ott van valami, talán fészek. Nem ott, ahol az ölyvek szállnak. Arra… Ott a párkányon.

- Vissza kellene mennünk - mondta Dorothea. - A többiek már rettentően messze vannak.

- Hadd nézzem meg a távcsövemmel. - Dick egy-két másodperc múlva megint megszólalt: - Nem fészek. Egy bárány. Halott bárány.

- Hol? - kérdezte Roger. - Hadd nézzem!

- De hiszen nem is halott! - kiáltotta Dorothea.

Mindannyian látták, amint a szürke fej néhány ujjnyira felemelkedik, s lebukik megint.

Halk bégetést hozott feléjük a szél; egészen más hang volt, mint az ölyvek éles, harsány rikoltása.

- Beteg… - sóhajtott Dorothea.

- Gyerünk! - adta ki a parancsot Titty.

Egy csapásra elfelejtették, hogy az imént még utol akarták érni a nagyokat.

A bárány keskeny sziklapárkányon feküdt, úgyhogy amikor leértek a hasadékba, úgy látszott, mintha a meredek sziklafalra ragasztották volna. A párkány azonban végigfutott a szikla mentén, és ott, ahol a szikla kimeredt a hegyoldalból, a párkány is kiszélesedett.

- Biztosan ott indult el, ahol még jó sok hely volt - mondta Dorothea -, aztán ment, ment, mendegélt, legelészett, és közben a párkány egyre keskenyedett, míg a végén szegény bari nem tudott visszafordulni. És tovább se mehetett, mert a párkánynak vége. És most a bari éhes, és már nem talál egy szál füvet sem.

- Gyakran megesik ez a hegyi birkákkal - mondta Titty. - Különösen hóban. Elindulnak a hegy védett oldalán, aztán zsákutcába kerülnek.

- Hogy fogjuk lehozni? - kérdezte Roger.

Dorothea Dickre nézett. Az ilyen pillanatokban, tudta, Dick felriad álmodozásából, és gyakorlatiasabban gondolkodik, mint bárki más.

- Végig a párkányon - mondta Dick. - Itt nem mászhatunk fel a sziklafalon. Ha a bárány oda tudott menni, én is odamegyek, és én vissza is tudok fordulni, mert nincs négy lábam.

- Hadd menjek én is! - kérte Roger.

- Hogyisne! - kiáltott Titty. - Ki potyogott le, amikor megmásztuk a Kangcsendzöngát?!

- De Dick - szólalt meg Dorothea -, mit csinálsz, ha odaérsz a bárányhoz? Lehozni nem tudod!

- Elviszem a kötelet - jelentette ki Dick. - Tökéletesen biztonságos. Ti közben felmentek a szikla tetejére, a kötél másik végével. Ti odafent mentek, én a párkányon. Aztán a bárányra erősítem a kötelet, ti meg leengeditek.

- És mi lesz veled kötél nélkül? - kérdezte Titty.

- Majd üldögélek a párkányon - felelte Dick. - Igazából majdnem ugyanolyan, mintha széken ülne az ember. Tudományos szempontból persze. Az az egy fontos, hogy az ember a súlypontját a perem megfelelő oldalán tartsa. És természetesen nem szabad lenézni. Nem is nézek. Majd az ölyveket figyelem. Semmiség az egész.

Ebben a pillanatban megint halk bégetés hallatszott a magasból, a sziklafal felől, és megint látták, amint a bárány icipicit mozdítja a fejét, mintha ahhoz is gyönge volna, hogy felemelje.

- Biztos, hogy nem lesz semmi bajod? - kérdezte Titty. - Én nem tudnám megcsinálni, és biztosan tudom, hogy Roger se.

- Dehogyisnem tudnám! - feleselt Roger.

- Márpedig nem fogod és kész! - harsogta Titty, mert eszébe jutott, hogy pillanatnyilag ő helyettesíti Susant.

- Nem lesz semmi baja - mondta hősiesen Dorothea, aztán hozzátette: - De azért ne felejtsd el, hogy hol vagy. Jobb lesz, ha nem nagyon nézegeted azokat az ölyveket.

Dick már kibújt a hegymászó kötél hurkából, és most a csomót igyekezett kibontani.

- Bontsd ki te is a magadét - mondta Dorotheának. - Még a végén megakad egy hangacsomón vagy valamin.

Egy darabig továbbmentek a hasadékban, aztán felmásztak a gerinc meredek oldalán, szorosan a szikla mellett. Amikor odaértek, ahol a párkány elkezdődött, már látták, hogyan érezhetett kísértést a bárány, hogy végigmenjen rajta. Dick megállt, aztán fejét és vállát átbújtatta a kötél egyik végére kötött hurkon. A többiek továbbmásztak, és mászás közben engedték maguk mögött a kötelet.

- Bárcsak John itt lenne! - sóhajtott Titty, ahogy Dick elmaradt mögöttük.

Dick nem is hallotta. Ő már a terve részletein törte a fejét.

- Nem szabad nagyon közel jönnötök a szirt széléhez odafent! - kiáltotta. - Hátha megcsúszom! Ha hirtelen megrántom a kötelet, még utóbb átbukfenceztek a szélén. Van elég köteletek?

- Rengeteg - biztatta Titty. - De Dick, szörnyen kinyúlik sok helyen a szikla!

- A kötélen nem lesz súly, amíg hozzá nem erősítem a bárányhoz. Majd lobogtatjuk. Mint az ugrókötelet - tette hozzá, hogy a többiek is megértsék, mire gondol.

- Kész!

A három gyerek elindult odafent a sziklatetőn, és eltűnt Dick szeme elől.

- Indulás!

Dick a párkányra tette lábát, elhagyta a meredek, hóborította hegyoldalt, és elindult a sziklagörgetegbe vesző meredély mentén. Kezdetben könnyű járás esett a széles párkányon, és Dick bátran rakosgatta a lábát; néhány méterenként megfogta a kötelet, és kilendítette, hogy vele együtt haladjon a szirt mentén. Imitt-amott elfújta a szél a párkányról a havat, volt, ahol el is olvadt, és Dick fűcsomókat pillantott meg. Tudományos szempontból természetesen nem volt itt sem nehezebb a járás, mint bármilyen keskeny ösvényen. Csak éppen valahogy más érzés volt, amikor a lába mellett lepillantott a szürke sziklákra, amelyek olyan mélyen lent bukkantak ki a hóból.

És azután, ahogy a párkány keskenyedett, Dick rádöbbent, hogy szüntelenül fenyegeti a veszedelem: hátha megcsúszik. Még soha életében nem mászott hegyet, még nyáron sem, és ez sokkal komiszabb volt, mint a nyári hegymászás. Itt finom jéghártya borította a párkányt, amit elrejtett a vékony porhóréteg. Először el kellett kotornia a lába elől a havat, csak úgy léphetett tovább, amikor meggyőződött róla, hogy szilárdan meg tudja vetni a lábát, és nem csúszik ki oldalvást a párkányról a semmibe. És a párkány szüntelenül keskenyedett. Dick úgy találta, biztonságosabb, ha háttal a sziklafalnak, oldalazva halad tovább, mindig jobb lábbal előre, és előbb a havat kaparja el.

- Minden rendben?

Dorothea hangja szólt a magasból. Fura, hogy Dorothea ott van, beszél hozzá, és ő nem lát más élőlényt, csak a magasabb szirtek körül kerengő ölyveket. Éles sziklakiszögellést kellett megkerülnie, ami eltakarta előle a bárányt.

- Minden rendben?

- Egyelőre igen.

Igazán nincs miért aggódni, hisz azok odafent hárman fogják a kötelet. Persze azért nem volna jó megcsúszni, mert akkor le kellene hogy engedjék a szikla aljába, aztán mászhatna vissza, és indulhatna elölről a párkányon. Nagyon vigyázott, hogy a tekintete ne kalandozzék a párkány szélén túl, csakhogy nagyon nehéz volt úgy lenézni, hogy csak azt lássa, ami a lába előtt van, de az oldalt tátongó meredélyt már ne. És egyelőre az ölyvekre se szabad gondolni. Csak a báránya. Mindig csak a báránya meg arra, hogy hogyan kösse rá legalkalmasabban a kötelet. Ezek a tengerésznépek mindenféle csomózási módot ismernek. Milyen takarosan rákötöztek mindenfélét a szánkójukra! No de azért majd ő is megbirkózik valahogy a dologgal. És ebben a pillanatban Dick érezte, hogy megakad a kötél. Megpróbálta könnyedén kifelé lendíteni, mint rendesen, hogy végighúzhassa a szirttető mentén. A kötél azonban nem mozdult. Dick felnézett: vajon mi akasztotta meg, és meglátta, hogy felette a sziklafal messze kinyúlik a párkányon túl.

- Fél pillanat! - kiáltott fel.

Ezen gondolkodni kell. A kiszögellő sziklafal alatt még épp elfért felegyenesedve, de látta, hogy néhány méternyire már annyira a párkány fölé hajlik, hogy bárány elfér ugyan alatta, de fiúgyerek már aligha.

- Fél pillanat! - szólt fel újra a többieknek. - Le kell ülnöm. Engedjetek még egy kis kötelet.

- Baj van? - Ez Titty hangja volt.

- Semmi baj. Csak a szikla kinyúlik, úgyhogy alaposan ki kell engednetek a kötelet, aztán köréje lendíteni. Egy percig még ne mozgassátok. Le kell valahogy ülnöm.

- Miért? - kérdezte Dorothea. - Szédülsz?

- Nem - felelte Dick. - Súlypont. Ha felegyenesedve próbálok átjutni, a súlypontom túlságosan kitolódik.

Odafent a sziklatetőn Titty, Dorothea és Roger egymásra néztek.

- Gondoljátok, hogy nincs semmi baja? - suttogott Titty.

- Amíg így beszél, addig nincs - rebegte Dorothea.

Dick óvatosan helyet keresett, ahol a párkány néhány ujjnyival kiszélesedik. A sziklán egy kis mélyedésben meg tudott kapaszkodni. Óvatosan, lassan ülő helyzetbe ereszkedett, lábát lelógatta a párkány szélén.

Egy pillanatra megpihent. Jó, hogy eddig eljutott. Akkor aztán elkezdett oldalazva mozogni. Az alányúló szikla a legrosszabb helyen annyira alacsony volt, hogy épp csak nagy nehezen férkőzött át alatta. Ültében kétrét görnyedt; már-már úgy érezte, elveszíti egyensúlyát, és előrebukik, le a mélybe. De végül sikerült átnyomakodnia, és azok odafent hárman, ahogy a kötéllel várták, meghallották lentről, kissé jobbról Dick hangját:

- Most lendítsétek… Hahó! Megállj! Elég lesz. Megyek tovább.

A párkány most már annyira elkeskenyedett, hogy Dick nem mert megint felállni. Fölötte a szirt mindenhol kifele hajlott. Alatta meredeken zuhant le a sziklafal, a görgetegig. No mindegy, ezen kár törni a fejét. Ahol az a bárány elfért négy lábon, elfér ő is ülve. Még egy kiszögellést kell megkerülnie, aztán már ott is van. Nyomakodott, araszolgatott, akár a rák, állhatatosan, olykor-olykor megrántotta a kötelet, amikor a többiek, valahol odafent, láthatatlanul előredobták a sziklatető mentén.

És amikor a kiszögelléshez ért, a túlsó oldaláról egyszer csak felhangzott a bárány bégetése! Dick soha olyan közel a lezuhanáshoz nem járt, mint akkor. De aztán összeszedte magát, és

továbbment, amilyen halkan csak tudott, mert attól tartott, hogy a bárány is éppúgy megrémül tőle, a megmentőjétől, mint ahogy őt megrémítette a bárány, s végül még utolsó erőfeszítéssel kapja magát, levergődik a párkányról, és lezuhan.

Hanem mihelyt Dick csigalassúsággal megkerülte az utolsó kiszögellést, és alig néhány méternyire megpillantotta azt a szürke kis pamutgombolyagot, nyomban tudta, hogy a bárány már moccanni sem tud. Csak hevert ott ernyedten a párkányon, mintha a gyapja alatt nem is lenne semmi, vagy mintha a jókora fej icipici állatkában végződnék, és az egészet vizes rongy borítaná.

Dick óvatosan a közelébe nyomakodott.

A bárány bégetett, s ha lett volna ereje is hozzá, bizony leveti magát a mélybe. De így épp csak megremegett az az apró kis jószág a vizes báránybunda alatt, mozdulni nem bírt egy tapodtat sem.

Dick megérintette az állat tapadós, ázott testét.

„Nem is baj, hogy ennyire kimerült" - mondta magában, aztán, mikor az állat bal vállán felfedezett egy tompavörös billogot, felkiáltott:

- Dicksonéké!

- Messze van még? - kiáltott le Titty.

- Már el is értem. Kérek még egy kis kötelet.

És ekkor Dick akarata ellenére lepillantott. A mélység nem is volt olyan irdatlan, de aki itt lezuhan, ha bárány, ha gyerek, bizony nyakát töri. Hirtelen felkavarodott a gyomra. Felnézett a távolabbi szirtekre, ahol egyre kerengtek, köröztek, vijjogtak a télies napsütésben az ölyvek. Aztán megint a bárányt vette szemügyre. Ezt meg kell csinálni! Nem azért vergődött idáig, hogy most feladja, és dolgavégezetlenül megfutamodjék. Oda kell adnia a kötelét a báránynak, neki meg kötél nélkül ott ülnie, míg a bárányt leengedik a hasadékba. Határozottan közölte magával, hogy a kötél különben is lazán lóg; ha nem lesz rajta, az is csak ugyanolyan lesz. Csakhogy más ott ülni egy keskeny párkányon, amikor az emberre kötél hurkolódik, és odafent izmos segítőtársak állnak, akik bármikor megmarkolják és tartják, ha az ember történetesen megcsúszik - és egészen más úgy ülni ott, hogy az ember tudja: ha megcsúszik, égen és földön nincs hatalom, ami visszatartaná, míg a mélységbe nem zuhan. Igaz, a kötél ugyancsak lazán csüngött, amíg Dick az alányúló szikla körül tornászta magát - de megvolt. Most pedig akár tetszik, akár nem, nincs kötél, meg kell lennie nélküle, sőt ahogy ott ül a meredek sziklafal keskeny kis párkányán, rá kell hurkolnia a kötelet szorosan a halálra rémült bárányra.

Nem látja senki, nem szól egy bátorító szót senki. Ezt neki kell elintéznie, egymagában.

Kibújt a hurokból, és egy pillanatig mozdulatlanul ült - azután kibontotta a csomót. Közben kiselőadást tartott magának a súlypontról. Végtére is, mondta el, ki tudja, hányadszor, ha ott ül, és nem néz le, kötél nélkül szakasztott olyan biztonságban van, mint kötéllel. És egyszeriben elszánta magát, és most már valósággal könnyűnek látszott a feladat. Odanyomakodott egészen a bárány mellé, féloldalasan fölébe hajolt, jobb kézzel a párkányra támaszkodott, a bárány meg a szikla között, baljával pedig kívülről a vizes, szürke gyapjú meg az élesen kiálló csontok köré kanyarította a kötelet. Ujjai gyenge lüktetést tapintottak, sebes, gyenge, rémült szívverést. A bárány kétségbeesett igyekezettel mozdulni próbált. Most zuhannak le mind a ketten?! De már moccanásnyi ereje sem maradt szegény párának, s a feje lekonnyadt a párkányra. Még tizenöt centi… még tíz… Szörnyű, hogy tapad, hogy húz ez a vizes gyapjú,

ahogy a kötéllel próbál alája férkőzni. Na végre! Jobb kezét, a fal mellett, megérintette a kötél. A hüvelykujját megkockáztatta: azzal tartotta. Aztán megint a bal kéz dolgozott. Ezúttal kifelé haladt. Máris túl van a párkány szélén. Megmarkolta újra a párkányt, visszatolta magát, biztonságosabb helyzetbe. No, így már jobb. Azután centiméterről centiméterre átbújtatta a kötelet a bárány alatt, míg annyi ki nem bújt, hogy a hurkot megcsomózhatta. Vajon milyen csomót kössön, és hogyan?! Sóváran gondolt a többiek széles körű csomózási tudományára. No mindegy. Nem kell a bárányt nagyon mélyre engedni úgysem. Üsse kő, ha nem szép a csomó, csak tartson. Ő elkövetett minden tőle telhetőt.

- Húzzátok be egy kicsit! - kiáltott fel a többieknek, akik lélegzet-visszafojtva várták, mikor hallanak már valamit. - Húzzátok be! Aztán én meglököm a bárányt, ti meg elengeditek.

Csak amikor már engedték lefelé, akkor jutott eszébe, hogy fentről valamelyiküknek le kell mennie, vissza az egész úton, le a hasadékba, hogy leoldozza a bárányt, mert ő csak úgy kaphatja vissza a kötelet a visszaútra. És ő közben ott ülhet a párkányon, hátát a sziklafalnak vetve, és várhat, várhat, és nem nézhet a lába alá. No mindegy, azok az ölyvek most is ott keringenek.

És akkor egyszer csak Roger kiáltására kapta fel a fejét. Látni nem láthatta, de a hangja messze szállt:

- Ott jönnek a kutyák!

És messze odalent, balról, meglátta, amint a szánfogat felfele kaptat a hasadékban, és tudta, hogy azok is megpillantották őt.

John idejében ott lesz, és leoldozza a bárányt. Most már késő újra próbálkozni, de szívből kívánta, bárcsak tengerészesebb csomót sikerült volna kötnie.

MUNKÁBAN A MENTŐOSZTAG

Messzire haladt már a szánfogat, mire eszükbe jutott a négy fáradt kutya, akik olyan magabiztosan ajánlkoztak, hogy ők majd mutatják az új fogatnak az utat. Aztán egy kaptató tetején megpihentek, és Susan csokoládéporciót osztott. Igazságosan félretette a többiek adagját is, mire utolérik őket. Csakhogy azoknak hírük-hamvuk nem volt a hatalmas, végeláthatatlan hósivatagban.

- Biztos valamelyik horpadásban vannak - vélte Peggy.

Jó sokáig vártak; ezalatt már a legmélyebb horpadásból is bízvást előbukkanhattak volna. Susant végül elfogta az aggodalom.

- Menjünk vissza, keressük meg őket - javasolta. - Biztosan elbújtak. Nem gondolnak rá, milyen rövidek a napok.

- Ördögadta kölykei! - bosszankodott Peggy.

- Visszamegyek, nógatom őket egy kicsit - ajánlkozott John.

- Megyek én is - mondta Susan.

- Hát a szánnal mi lesz? - kérdezte Peggy.

Úgy határoztak, hogy ott hagyják; hanem az utolsó pillanatban Susannak eszébe jutott az, amikor Roger a tó túlsó partján, Fecske-völgy fölött a lápvidéken kificamította a bokáját. Ha ilyesmi történt most is, szükség lesz a szánra. John belátta, hogy igaza van. Visszafordultak hát szánostul, mindenestül, tulajdon nyomaikat követve a hóban, míg csak el nem értek odáig, ahol elváltak a többiektől, és nagy méltatlankodva megpillantották amazoknak a szirtek felé elkanyarodó lábnyomait. A bokatörés rémképe fenyegetőbben lebegett előttük, mint valaha. Húzták a szánkót, követték a nyomokat a hasadékban, s egyszer csak megpillantották fent a magasban, a gerinc tetején, Tittyt, Rogert és Dorotheát: ott álltak a hóban, a meredek, szürke sziklafal fölött.

- Egy percre nem lehet őket magukra hagyni! - mondta Susan, de azért titokban megkönnyebbült, hogy Titty és Roger még szemmel láthatólag biztosan áll a lábán.

- De csak hárman vannak - mondta John.

És akkor már látták, hogy azok ott kötélbe kapaszkodnak, amely lelóg a szikláról. És megpillantották Dicket is, magasan a sziklafalon, és nyomban tudták, hogy valami iszonyú történt, és szinte száguldottak, mint a szélvész, felfele a hasadékban.

- Ne kiabáljatok! - mondta hirtelen John. - Ne ijesszétek meg! Nem hiszem, hogy fogná a kötelet. Most próbálják eljuttatni hozzá.

Ám a következő másodpercben már megpillantották a bárányt, és nyomban tudták, mi történt.

- Sziklán rekedt bárány! - kiáltott fel izgatottan Peggy. - Azt a mindenit, ezt jól csinálták! Akárkié, hálás lesz nekik.

- Ide figyeljetek - mondta John. - Nem fogják elbírni.

De alighogy kimondta, már meg is feszült a kötél.

- Még egy kicsit húzzátok be! - kiáltott ekkor Dick.

Azok hárman odafent rövidebbre fogták a kötelet, és a bárány, mint valami élettelen tárgy, ernyedten csüggő batyu, felemelkedett. Dick tolta kifelé.

- Engedhetitek! - kiáltott.

- Leengedni! - hangzott Titty parancsszava a szirttetőről. Lábukat keményen megvetették a hóban, és lassan engedték a kötelet, araszról araszra. Roger és Titty megmutatta Dorotheának, hogyan fogja mindig egyik kezével a másik fölött a kötelet. A lenti eseményekből nem láttak semmit; nem tudták, hogy a kötélen lengő bárány Dick lábán csúszott végig, és kis híján lesodorta a mélybe. Hanem a szánfogat annál jobban látta. John már nekiiramodott volna, hogy segítsen odafent a kötéllel, de amikor látta, hogy a bárány már lefele ereszkedik, megfordult, és felsietett a görgetegen, hogy ott legyen, amikor megérkezik. A bárány ugyancsak könnyű volt, simán leeresztették, és a hajmeresztő pillanat után Dick is kiszabadította a lábát, és megint biztos helyre vergődött a párkányon, míg a bárány folytatta útját.

John nem szólt egy árva szót sem Dick csomója láttán, egyszerűen kibontotta, s amikor Peggy gondjaiba vette a bárányt, szabályos derékhurkot kötött a kötélre.

Peggy a görgetegen ült, karjában a báránnyal.

- Még él - mondta.

- Hogy fog lekerülni onnan? - kérdezte Susan. Egyre Dicket nézte odafent, aki szemmel láthatólag a semmin ült, és tekintete a messziségbe révedt, a távoli szirttetők felé.

- Majd visszatekergőzöm - motyogta Dick. - De talán mégis jobb lesz, ha megvárom a kötelet - tette hozzá. Nem nézett le, miközben beszélt. Csak akkor pillantott le, amikor a bárány földet ért, és megint úgy érezte, forog vele a világ. Ölyvek, igen, az ölyveket kell nézni.

- Maradj, ahol vagy! - szólt fel John. - Évekig tartana, míg visszatekergőzöl. Várj, míg felérek, aztán két szempillantás alatt leeresztünk. - És már száguldott is végig a hasadékon, kereste a legjobb helyet, ahonnan felmászhatna a többiekhez.

Pár perc elteltével készen voltak valamennyien. Susan addig lengette a kötelet, míg Dick el nem érte. Ő meg belebújtatta a lábát, úgyhogy most jóformán benne ült a hurokban. John felhúzta a lazán lógó kötelet, hogy megfeszüljön.

- Rendben? - kiáltott le John.

- Rendben! - válaszolt Dick. - Nehezedjem rá?

- Fél pillanat. - John levetette kabátját, a sziklatető pereméig kúszott, és a kabátot egy leomló hangacsomóra terítette, aztán azon vetette át a kötelet, hogy a szikla élén ki ne rojtosodjék. Visszament a többiekhez, és jól megmarkolta a kötelet.

- Kész!

Dick mélyet lélegzett, mert akármennyire meg van is győződve az ember, hogy a tudomány mai állása szerint semmi baj nem érheti, ha a súlypontja a megfelelő helyen van, és ha a kötél megfelelően erős - akkor sem könnyű leugrani még akár a világ legkisebb szakadékába sem. Meg aztán a keze is hideg volt, és egész testében alaposan átfázott, amióta ott üldögélt a jeges párkányon.

Susan és Peggy azonban odalentről figyeli, a többiek is rá várnak, és Dorothea…

- Most! - kiáltotta Dick.

- Rajta!

És már le is lódult a párkányról, ott lebegett, a hurokban ülve, és két kézzel kapaszkodott a kötélbe, és minduntalan a sziklafalba ütközött. Iszonyú volt. No, jobb lesz itt másra gondolni. Az ölyvekre például. És odalent a többiek meglepetten látták, hogy Dick nem néz le rájuk, hanem most is a szirteket fürkészi. És e pillanatban Dick elnyerte jutalmát. Centiméterről centiméterre, araszról araszra ereszkedett lefelé. Most már nem lehet visszavergődni a biztonságos párkányra, hogy onnan nézzen körül. De meglátta mégis. Ölyvek. Milyen fura, hogy sziklaszirtet szemelnek ki otthonuknak, és mégis gallyakból építik a fészküket! Pedig fészek az. Egész biztosan. Előbb az egyik madár pihent meg ott, azután a párja, s másképp hogy is kerültek volna fel a szirttetőre azok a gallyak? Hohó! Hát ez meg mi? Valami súrolja a talpát.

- Jól van - mondta Peggy. - Derék munka volt. És a bárány még él. Lehet, hogy meg tudjuk menteni, de cudarul rossz bőrben van.

- Amint hazaérsz, át kell öltöznöd - mondta Susan. - Csuromvizes lettél odafent.

- Milyen az ölyv fészke? - kérdezte Dick.

- Az ölyv fészke? - csudálkozott Peggy. - Hát olyan kis gallyakból van.

- Akkor jó - mondta Dick. - Gondoltam, hogy az, de nem voltam egészen biztos benne. - Elővette jegyzőkönyvét, rálehelt dermedt ujjaira, aztán a szemmel alig látható ceruzacsonkkal belekapirgálta: „Ölyvfészket láttam.” No meg a dátumot.

- Vigyázz! - kiáltott fentről John, és már hullott is le a kötél. Az expedíció fenti négy tagja lerohant a szirtről a hasadékba, azon az úton, amerre felmentek. Néhány pillanat elteltével már teljes létszámban állták körül a megmentett bárányt.

- Majd meghal éhen - mondta Peggy. - Napokig kuksolhatott odafent.

- Etessük meg - javasolta Roger.

Titty elkaparta a havat a hasadék alján, és talált is egy kis silány füvet, de a bárány meg sem próbálta lelegelni. Még akkor sem nyitotta ki a száját, amikor Roger a tulajdon porciójából kínálta meg gavallérosan egy darab csokoládéval.

- Meleg tej kéne.

- De ha nincs!

- Miből gondolod, hogy Dicksonéké? - kérdezte Dicktől Dorothea.

Most, hogy a mentőexpedíció sikerrel járt, Dicknek már csak a ragadozómadarak keringtek az agyában: ölyvek, keselyűk, sasok; no meg a fészkükön törte a fejét. Dorothea kérdése azonban magához térítette.

- Nem gondolom: tudom - felelte. - Ott a bal vállán a vörös billog, Dickson úr jele. Ő maga mutatta a réten a birkákon.

- Jobb lenne minél hamarabb visszavinni - mondta John. - Még jó, hogy itt a szán.

- Holtra zötyögtetjük, ha arra visszük le, amerről jöttünk - mondta Susan.

- Van sokkal jobb út is - szólalt meg Peggy. - Azon az erdőn át jutunk le az útra, ahol első nyáron a szénégetőket láttátok. Nincs messze innen. Ott jó ösvény vezet át az erdőn, és mihelyt kint vagyunk az úton, a tóparton percek alatt odaérünk Dicksonékhoz.

Nagy sürgés-forgás támadt. Elrendezték a hátizsákokat, a hegymászó kötelet, és erre a derékaljra fektették a szánon a bárányt.

- Jó lenne, ha a kölykök bemelegednének egy kicsit - mondta Susan. - Húzzanak ők egy darabig.

A hosszú kötelet nem akarták elvágni, John tehát úgy szerelte fel, hogy szükség esetén ki-ki belekapaszkodhatott. A négy fiatalabb kutya már bújt is bele a hámba. Pár perc múlva útra keltek, le a hasadékba, vissza addig a pontig, ahonnan a négy ifjú felfedező portyára indult, aztán elérték a nagyok nyomait, követték egy darabig, s végül jobbra kanyarodtak. Ott, ahol a dombhátak hófehérét a csupasz fák szürkéje-barnája töri meg, ott lesz az a bizonyos erdő.

- Fura kis grönlandi átkelés - csóválta a fejét Peggy. - És a zsákmányunk egy beteg bárány.

- Mondjuk, hogy jegesmedve - ajánlotta Titty.

- Méghozzá nem is akármilyen! - lelkesedett Roger.

- Tényleg láttam a fészket - mondta Dorotheának Dick, ahogy ott ügettek egymás mellett, megint mint szorgos szánkutyák.

- Örülök - bólintott Dorothea. - Igazán. - Végtére Dick ment végig a párkányon, ő mentette meg a bárányt, még mielőtt a nagyok felbukkantak volna, és segítettek. Ez aztán már igazán olyan volt, mint egy igazi történet, és ha Dicket jobban érdeklik is az ölyvek, mint a jegesmedvék, azért Dorothea nem tagadhatta meg tőle az elismerést. Igazán megérdemelte azokat az ölyveket.

Még messze voltak az erdő tetejétől, de már meglátták, hogy kőfal választja el a domboldaltól, és a falban kapu nyílik. Egyenesen arrafelé tartottak, és mint ahogy sejtették, szekérút ment át a nyíláson, és bújt be a fák közé. Teljes sebességgel vágtattak le a kanyargós ösvényen, a nagyok meg keményen markolták a tartalékkötelet, hogy meg ne szaladjon a szánkó.

Az ösvény fehér tisztásba torkollt, amelyen vörösfenyő gerendákból összerótt kunyhó- vagy wigwamféle állt.

- Vajon a Billyk hol lehetnek ilyenkor? - tűnődött Titty.

- Kik azok? - kérdezte Dorothea.

- Szénégetők - magyarázta Titty.

- Nem lenne ám ez se rossz iglu - méregette az elhagyott szénégetőkunyhót John.

- Fele olyan jó sincs, mint a miénk - torkolta le Peggy. - De azért néha használhatjuk ezt is.

- Most nem állhatunk meg - mondta Susan, mert látta, hogy némelyik kutya ugyancsak sóváran nézegeti a kunyhót, mintha csak belülről is meg akarná ismerni. - Dick szörnyen vizes, és a bárannyal se késlekedhetünk.

Siettek hát tovább, ki a tisztásról, le a meredek ösvényen a tóhoz.

- Itt kanyarodtunk el legutóbb - mondta Titty. - Megjelöltem egy fát. Biztosan még most is látszik.

Ma azonban nem volt idő nézegetésre, elkanyarodásra. Csúszkálva, botladozva, talpra vergődve és megint csak botladozva igyekeztek fékezni a meg-megszökdöső szánt, és nyargaltak végig a régi ösvényen, míg ahhoz a nyíláshoz nem értek, ahol valamikor régen-régen kapu választotta el az erdőt az úttól.

- Kanyarodj! - diktálta John, és északnak fordultak az úton.

- Nyomás! - kiáltotta Peggy.

Valóságos versenyfutást rendezett az úton a hatos kutyafogat. A négy kisebb kutya, Dorothea, Dick, Titty és Roger olykor meg-megpihent egy-két pillanatra a szánon, és ilyenkor megvizsgálták jegesmedvéjük állapotát is. Az bízvást még ilyen gyorsan nem utazott életében, de szegény pára kábaságában bizony nem sokat érzékelt belőle. Amióta Felső-Grönlandot elhagyták, szinte percek sem teltek el, és már be is kanyarodtak a tanya udvarára.

- Egy hajszál híja volt - mondta az öreg Silas, aki épp átment az udvaron egy taligával, aztán segítségül hívta Dickson urat. Amint megpillantotta a jegesmedvét a szánon, azon nyomban gondjaiba vette.

- Még egy éjszaka, és vége lett volna, abiza'.

Kérdezett egyet-mást Peggytől, ő meg elmesélte, hol bukkantak a jegesmedvére.

- S hogy sikerült onnan lecsalogatniuk?

- Dick csinálta - mondta Titty, mert végtére is ő vezette a voltaképpeni mentőexpedíciót. - Végigmászott a párkányon, mi meg fent mentünk végig a tetőn.

- Nem az első birka, amék ott ragadt - mondta Silas. - Hanem ember meg kötél nélkül ugyancsak derék dolog volt kiszabadítani onnét.

- Kötelünk volt - magyarázta Titty -, Dick végigment a párkányon, és ráhurkolta a kötelet a bárányra. Aztán mi leengedtük.

- No, igazán hálás vagyok mindnyájuknak - mondta végül Dickson úr. - Bizony nem sok legényke ment volna végig azon a párkányon.

És aztán Dicksonné csörtetett ki az udvarra, és háromnegyed percen belül Dick már repült is fel az emeletre, hogy levesse vizes holmiját. - Hisz ráfagy! - harsogta Dicksonné. - Még hogy sarkvidék, no hiszen! Meg is elégelte volna alaposan azt a sarkvidéket, ha még sokáig itt áll a vizes nadrágjába', míg maguk azzal a beteg bárannyal doktorkodnak! Hisz jön is majd a doktor, lesz más dolga is, nemcsak a mumpsz! Nem, nem, Peggy kisasszonyka, maradjon csak szépen. Mindannyian derekasan megdolgoztak, hogy hazahozzák Dicksonnak azt az elbitangolt bárányt, s ezt a fiút nyomban szárazba kell bújtatni, egy-kettő, már ott is ül mindjárt lenn a tűznél. Épp ma sütöttem buktát, s jaj maguknak, ha meg nem nézik, milyen a belseje! Mindjárt uzsonnaidő, már forr is a teavizem, s ha későn érnének haza Jacksonékhoz, majd Silas elkíséri magukat lámpással. Innen bizony egyhamar el nem eresztem magukat!

És ahogy ott ültek a tanyaház konyhájában, itták a teájukat, és Dicksonné gondoskodott róla, hogy ki-ki annyit igyék, amennyi belefér, de talán még többet is, és közben Dickson úr meg Silas csak hörpintgetett a teájából, és hozzá nagyokat hallgatott, ők töviről hegyire elmesélték a grönlandi expedíció történetét: hogyan húzták felváltva a szánt, mivel abból csak egy van, Dorotheának és Dicknek nincsen, és hogy a négy kisebb hogy indult különportyára, hogy közelebbről szemügyre vehessék az ölyveket; és aztán sor került a bárány izgalmas históriájára: hogyan pillantották meg, és hogy sikerült megmenteni. Peggy mondta el a történet java részét, Titty meg a többit, habár a dolog legkomiszabb részét egyikük sem látta, azt ugyanis, amikor Dicknek a párkányon ülve kellett átférkőznie a mélyen alányúló szikla alatt.

Dickson úr a kandallónál ült, jókora bögréből itta a teáját, és hallgatta az elbeszélést. Hanem amikor kiment az udvarra, benézett az istállóba, és látta, hogy a bárány állapota biztató, alaposan szemügyre vette a szánkót, amelyen idáig szállították. Felállította, megfordította, megkopogtatta, lekaparta a futóvasról a havat. Silas ott állt mellette.

- Ezt mi is összehoznánk - mondta végül Dickson úr.

- Még különbet is - bólintott rá Silas.

És este, miután az expedíció derékhada visszatért Holly Howe-ba, Dorotheát és Dicket pedig a korai vacsora után Dicksonné ágyba parancsolta, az ágy végébe meg puha rongyba csavarva forró téglát rakott (- Jobb félni, mint megijedni - mondta ezenközben), a két gyerek még jó darabig nem tudott elaludni, mert olyan kopácsolás-fűrészelés hallatszott fel a fásszínből.

Dorothea végül nem állhatta tovább. Halkan felkelt, és beosont Dick szobájába.

- Dick - suttogta -, Dick! A bárány mégis meghalt! Hallom, ahogy koporsót csinálnak!

Dick az ablakhoz lépett. Lent az udvaron világosság szűrődött ki a színből. Silas átment az udvaron. Dick lekiáltott.

- Jól van a bárány?

- Pompásan - mondta Silas.

S akkor egyszer csak két hangos koppanás hallatszott odalentről. Dorothea nagyon is jól tudta, mit jelent, ha Dickson néni felkopog a seprűnyéllel, úgyhogy sürgősen bemenekült a szobájába.

JÉG HÁTÁN A SPITZBERGÁKRA

Másnap, amikor Dorothea két perccel megelőzve Dicket lement reggelizni, bizony kicsit elcsodálkozott, hogy Dickson néni a kisujjával próbálgatja: elég meleg-e már a kis lábosban melegített tej.

Dicksonné felnézett, és elkapta Dorothea bámuló pillantását.

- Mintha csak az édesanyját látnám! - nevette el magát. - Ő is hányszor így nem nézett, mintha vackorba harapott volna! No, hát jöjjön szépen velem, aztán megláthatja, kinek-minek szánom én ezt a tejet… - s már fogta is a kis lábost meg egy kis üveget, ment ki a konyhából - Dorothea nem tágított a sarkából -, át az udvaron, egyenesen az istállóig. Odabent feküdt a megmentett bárány, avagy, mint Dickson néni mondta, Dick bárányа. Dicksonné a kis lábosból az üvegbe töltötte a meleg tejet, aztán óvatosan felemelte a bari fejét, és a tejet a szájába töltötte.

- Még nyelni is alig bír - mondta -, hanem a tej az lemegy, s egy hét múlva talpra állítja. Bizony. Dickson nagyon hálás ám magának, hogy lehozta - folytatta, mert megpillantotta az istállóajtóban Dicket. - Majd egész éjszaka fönnmaradt, s fabrikálták Silasszel azt a szánkót.

- Szánkót?! - kiáltott fel Dick. - Hát szánkót csináltak?

- Én meg azt hittem, koporsót - mondta Dorothea.

- Aludniuk kellett volna - mondta Dicksonné. - Hallottam, hogy jönnek-mennek odafent. Hát mondom, elkészült a szánkó, csak a vasalás hiányzik még róla, hanem az már kovácsmunka, azt mondja Dickson, s ha megreggeliztek, be is megy a kovácshoz.

- De hol van? - kérdezte Dick.

- Itt valahol.

Meg is találták a fásszínben a vadonatúj, erős szánkót - nem volt olyan magas, mint a beckfooti hatalmas szán, nem is olyan hosszú, de bárki láthatta, hogy jó erős, munkabíró jószág.

- Mire fogja használni Dickson bácsi? - kérdezte Dick.

- Mármint hogy maguk mire fogják használni - mondta Dicksonné. - Maguknak csinálta, kettőjüknek, hogy legyen saját szánkójuk, ne csak az az egy valamennyiőjüknek, ott Jackso-néknál.

És ebben a percben már nyikordult is a kapu. Dickson úr vezette be az udvarba az öreg lovat.

Hanem amikor Dick hálálkodni akart, Dickson úr elhárított mindenféle köszönetet.

- Azt már nem - mondta. - Jótett helyébe jót várj, márpedig maguk igazán jót tettek énvelem.

Reggeli után pedig, első ízben, amióta itt vannak, Dickson úr úgy szólalt meg, hogy nem várta, míg kérdezik:

- Eljönne-e velem a kovácsműhelybe, míg megvasalják a szántalpat?

Dicksonné meglepetten nézett rá.

- Nagyon szeretnék - mondta Dick -, de fel kell előbb szaladnom az obszervatóriumba, megnézni, van-e jel, és nem kell-e válaszolni.

- Majd én felmegyek - ajánlkozott Dorothea.

És Dickson úr meg Dick csakhamar el is hajtottak a tejeskordén, az új szánkóval meg jó csomó vaspánttal, ami Dickson úr véleménye szerint épp jó lesz majd a szánkó talpára.

- Sose láttam még, hogy így megkedvelt volna valakit - mondta Dicksonné, amikor Dorotheával nézték, amint a kordé eldöcög a csúszós úton. - Az a bárány, az tette.

Dorothea ballagott felfelé a domboldalon, az istállóhoz, és csendes öröm töltötte el a szívét. Dick néha ugyancsak rászorul a nógatásra, gondolta, s most mégis úgy ültek ott Dickson bácsival a kordén, mint a régi, kipróbált, jó barátok.

És ettől a naptól fogva holmi fura szövetségféle támadt Dickson úr és Dick között. Egyikük sem volt beszédes fajta, mégis jól megértették egymást. Minden eszkimó közül Dickson úr értesült elsőnek a legrészletesebben a felfedezők terveiről, ügyes-bajos dolgairól. Olykor napokig nem szólt egy árva szót sem, aztán egyszer csak olyasmivel hozakodott elő, amiből Dick egyszeriben rájött, hogy Dickson úr alaposan megforgatta magában a sarkvidéki gondokat-bajokat, és jól meggondolta, mire van szükség az Északi-sarkra vezető hosszú szánúton. Dickson úr úgy értelmezte a dolgot, hogy a két eszkimó település holmi versenyfélében van egymással, s vajon miért járnának jobban a Jacksonék felfedezői, mint a Dicksonék két sarkkutatója? Dick többször is megpróbálta elmagyarázni, hogy nincs köztük semmiféle versengés, hanem Dickson úr jobban tudta.

- Ne higgyék azok ott Jacksonéknál, hogy ők értenek csak mindenhez - mondogatta. - Majd mink megmutatjuk, öcskös, de meg ám!

A kovácsműhelyben Dick kezelte a fújtatót, a kovács meg a vaspántot hevítette a szuszogó kis kohóban, aztán az üllőn formára kalapálta, kilyuggatta, s rászegelte a szántalpra. Mindezenközben a hidegről folyt a szó.

- Fagy ám istenesen - mondta a kovács. - Hallotta, hogy Bill Bowness lement a jégen egészen az alsó végig, s csak a folyótorkolatnál lépett vízbe, mert igencsak messzire merészkedett? Ha meg még ennél is jobban befagy a tó, jobban megy majd az üzlet.

- Hogyan? - kérdezte Dickson úr, aki már a kötelet fűzte a szánkó elejébe fúrt két lyukon, s csomózta össze a két végét.

- Milyen üzlet? - kérdezte Dick.

- Nemcsak a maga szánkáját kell ám megvasalni - mondta a kovács. - Hét végére százával jönnek majd. Csak tegnap voltak vagy húszan. S ha kitart a hideg, jégvitorlások is futnak majd, abból is egyre több kell. Lesz itt munka bőven, és el is kél, hisz a gazdaságokban ló már alig akad.

- Aha! - bólintott Dickson úr.

Dicket minden érdekelte. Vajon miért mártják vízbe a forró vaspántot, hogy a vízbe mártás miért edzi meg, és hogy vajon milyen is az az edzett vas? Ő is nagyon megörült, amikor meghallotta, hogy a part mentén végig befagyott a tó, és nem is csodálkozott, amikor hazafelé találkoztak Dorotheával, aki nemcsak a maga hátizsákját cipelte, hanem a Dickét is.

- Nincs ma iglu! - kiáltott már messziről. - Káró az északi jelző fölött: Holly Howe. Elhoztam a holminkat.

- Kimennek a tóra - vélte Dick.

Dickson úr levette a kordéról a szánkót, és csillogó-villogó talpán a hóra állította.

- De gyönyörű! - kiáltott fel Dorothea.

- Jobb a semminél - mondta szerényen Dickson úr. - Tán le is viszi magukat a réten.

Lejtősen ereszkedett az út alatt a rét Holly Howe-ig. A gazdasághoz vezető szekérút kanyargós volt, hogy a lovaknak a meredeken bajuk ne essék, de ők a szánkón bátran nekivághatnak a hóborította rétnek, toronyiránt, hisz látszik is a mélyebb nyom, amelyet a beckfooti szán hagyott, mikor a többi felfedező, hazafele menet, levágtatott a réten a házig.

Dickson úr felállt a kordén, úgy figyelte az indulást. Dorothea elöl ült a hátizsákokkal. Dick mögéje telepedett, de még jóformán le sem ült, a szánkó magától nekiiramodott. Dick még idejében a hóba vágta sarkát, de aztán elindultak, hogy csak úgy porzott a hó. Holly Howe, a régi, meszelt falú tanyaház, egyik végében a hatalmas tiszafával s a kertben a magyalbokrokkal szinte repült elébük felfele a domboldalon. Odalent Peggy meg a többiek már türelmetlenül várták őket, és találgatták, mi lehet velük, hogy épp ma, amikor minden okuk megvolna a sietségre, ilyen későn még nem mutatkoznak. És tessék, egyszer csak megjelennek, nyílsebesen, a saját külön szánkójukon!

- Vágd be a sarkad! - rikkantott Dick. - Jó keményen! Nem tudom megfékezni!

Dorothea nagyon igyekezett. Zúdult rájuk a hó, aztán épp az utolsó pillanatban sikerült a szánkót megállásra bírniuk. Még négy-öt méter, és belerohantak volna a falba.

- Ezért késtetek? - kérdezte Titty. - Gondoltam, hogy nemcsak a reggeli miatt.

- Pompás kis szán - mondta John.

- Bezzeg most már nem lesznek a mi kutyáink! - sajnálkozott Roger.

Valamennyien körülsereglették, megcsodálták; meghallgatták a Dickson-tanya éjszakai ródlikészítésének regényes történetét, meg hogy hogyan került a szántalpra a pánt reggel a kovácsműhelyben, ahol Dick kezelte a fújtatót. Peggy azonban nem engedte, hogy sok időt vesztegessenek.

- Ide hallgassatok! Már majdnem elindultunk nélkületek. Végig jég van ezen a parton. A Holly Howe-öbölben végig megbírja a jég az embert. Egyenesen lemegyünk a Vadmacska-szigetig, illetve a Spitzbergákig. Milyen a jég a Dickson-tanyánál?

- Nem tudom, hogy egész úton megbír-e a szigetig - mondta Dick. - Ki akartam próbálni, de aztán le kellett mennem a kovácsműhelybe.

- Ez a szán megéri - mondta Peggy. - De most már indulás.

- Hogy van a jegesmedve? - érdeklődött Roger.

- Üvegből kap tejet, és egy hét múlva nem lesz semmi baja.

- Mozgás, szívecskéim - szólt rájuk Peggy. - Szedjétek a tuskóitokat. Kicsit fura volt, mikor Peggy szívecskéimezte őket, meg tuskókat emlegetett, de mindannyian tudták, hogy ezzel is csak az ágyban sínylődő Nancyt akarja pótolni. Tudták, hogy Peggy szüntelenül szorong: hátha valami nem úgy megy, mintha Nancy kapitány állna az élen, és diktálná az iramot.

A Holly Howe-tól a csónakházig lejtő lankán Dick és Dorothea megint ráült az új szánkóra, utasnak pedig elvitték Tittyt és Rogert. A nyomukban száguldott a beckfooti szán a három naggyal. Levitték a szánkókat a jégre, a móló mellé, ahonnan arra a bizonyos jeges-tengeri útra indultak a beckfooti csónakkal. Azután óvatosan, maguk után húzva a szánkókat, kimerészkedtek a jégre a Darien-hegyfok felé, amelynek fenyő borította sziklái eltakarták a Holly Howe-öböl déli oldalát.

- Két szánnal már sokkal igazibb az expedíció - mondta Peggy.

- Biztos, hogy elég vastag a jég? - kérdezte Susan.

- Valaki már járt erre - mondta John. - Látni a korcsolyanyomokat.

- De nem ekkora tömeg, mint mi - mondta erre Susan.

Egy pillanatra megálltak: új rendeltetése támadt a hegymászó kötélnek. Egyik végét John vállára hurkolták. Ő indult elsőnek. Tíz méterrel mögötte Peggy következett. Peggy mögött tíz méterrel Susan és a beckfooti szánkó - ahhoz erősítették a kötelet. John és Peggy volt a két pionír, ők próbálták ki a jeget, s ugyanakkor kutyafogat. A fölösleges kötelet feltekerték, és rárakták a szánra.

- Ha John elmerül - mondta Roger -, itt a kötél, megfogjuk, és egy perc alatt kirántjuk!

Roger és Titty nem korcsolyázott még eléggé jól, hogy használható jégkutya legyen, de azért meg kell hagyni: a szorgalmas gyakorlás odafent a pocséta jegén sokat használt, és ha nem igyekeztek nagyon gyorsan futni, jó darabig megmaradtak a jég hátán két lábon.

Dorothea és Dick büszkén vontatta az új szánkót, egy ütemre korcsolyáztak, nem siettek, néha még fel is vették a szánra a gyengébb kutyákat.

Egészen közel haladtak el a Darien-hegyfok kisebb, meredek sziklái alatt, hallgatták, ahogy hangosan pattog a jég, és már-már arra vártak, hogy Johnt valóban elnyeli a mélység. A csúcs után megint a part mellé kanyarodtak, mert messzebb kint olyasmit láttak, ami nagyon is nyílt vízhez hasonlított, s még messzebb tagadhatatlanul fodrozódott a víz az enyhe szellőben. A part közelében azonban erős volt a jég és gyönyörűségesen tiszta.

- Figyeljetek! - szólalt meg Dick. - Hal van a jégben!

Aprócska sügér volt, egészen közel a felszínhez - mintha üvegben úszna. A többiek is visszafordultak, köréje sereglettek, míg a harsányan pattogó jég nem figyelmeztette őket: jó lesz vigyázni.

- Szétszóródni! - kiáltott John.

- Ne verődjetek csomóba! - kiabált Peggy. - Mindjárt elvisz minket Davy Jones!

- Ez a beszéd! - nevetett John.

- Ki az a Davy Jones? - tudakolta Dorothea.

- A tengerfeneken lappang, és ládájába zárja a vízbe fulladt tengerészeket - magyarázta Titty.

- Csak egy percre álljunk meg - kérte őket Dick. - Nem vághatnánk lyukat a jégbe? Akkor kivehetnénk a halat.

- Azt elég rosszul tennénk - mondta John. - Valaki erre korcsolyázik a sötétben, és óriásit esik, ha a korcsolyája megakad a lyukban.

- Biztosan beteg volt úgyis az a hal, ha annyira a felszínen úszott - vigasztalta magát Dick, miközben az expedíció tovább vonult. - De azért nagyon szeretném tudni, mi lenne, ha kiolvasztanánk.

- Nem állhatunk meg - mondta Dorothea -, ne feledd, hogy a Spitzbergákra akarunk jutni.

Tovább korcsolyáztak, de Dick még gyorsan elővette jegyzőkönyvét, és beleírta: „Jégbe fagyott sügért láttam. Nem volt felfordulva.” Utána pedig a dátumot, az ölyvfészekről szóló előző napi bejegyzés alá.

Aztán amikor kiértek az öbölből, és egy kiszögellést megkerülve a következőbe értek, olyasmit pillantottak meg, hogy még Dick is egyszeriben megfeledkezett a jégbe fagyott sügérről.

- Hahó! - kiáltott fel John. - Befagyott az Úszóház!

Az öreg, kék úszóházon lakókabin volt, egy sor ablak és tatfedélzete körül magas korlát. Ott állt a sima jég közepén, orral északnak, mintha most is a jókora bóján lebegne, amely az orra közelében fagyott bele a jégbe. Valamikor gőzhajó volt, kis utasgőzös, ide-oda szállította a tavon a turistákat. De már nagyon régen úszóházzá alakították, kis árboca zászlórúdul szolgált, és nyáron ponyvatetőt húztak a tatfedélzet fölé. Dick és Dorothea most látta először, mert a kis öböl partját övező erdő eltakarta, és a hajó csak a tóról, vagy a part közeli részéről látszott.

- Mi ez? - kérdezte Dick.

- Lakik benne valaki? - tudakolta Dorothea.

- Az az Úszóház, amiről már meséltünk - mondta Roger. - Flint kapitányé.

- Aki máskülönben Nancy és Peggy Jim bácsikája - magyarázta Susan.

- És kiszolgált kalóz - tette hozzá Titty.

- Ott van most is? - kérdezte Dorothea.

- Egész télre külföldre utazott - mondta Peggy. - Pedig hasznát vehetnénk, ha itt volna.

- Figyelj, Susan! Oldozd le a hegymászó kötelet! - kiáltott hátra John. - Nem viszünk szánt, de azt hiszem, mi azért megnézhetjük. Ne gyertek csapatostul, meg kell előbb nézni, jó-e a jég.

A jég szilárdnak látszott, és hamarosan valamennyi felfedező ott tolongott az öreg hajó mellett. A kabinablakokat függöny takarta, a hajó belsejébe nem láthattak; Dick és Dorothea azonban sok érdekes mesét hallott az ottani holmiról, amit Flint kapitány a világ minden részéből hordott össze; hallották az éjszakai rablótámadás történetét is, meg hogy hogyan ajándékozott Flint kapitány Tittynek egy zöld papagájt, Rogernek meg egy majmot, mert megtalálták az ellopott ládát, amelyben Flint kapitány könyvének kézirata rejtőzött.

- Hol a papagáj? - kérdezte Dick.

- Az Állatkertben - felelte Titty. - Iskolába sajnos nem vihettem magammal, és anya sem vihette el Máltára. Úgyhogy bevonult az Állatkertbe.

- Gibber is ott van - mondta Roger.

- Gibber a majmod? - kérdezte Dorothea.

- Igen. Hallanád, hogy tud beszélni! - büszkélkedett Roger. - Különösen, ha mogyorót kap, és még szeretne.

- Ejnye, figyeljetek már! - szólt rájuk Peggy. - Mit lógunk itt az Úszóház körül? Ebédre el akarunk érni a Spitzbergákra. Minek hoztuk volna magunkkal a teásüstöt?

- Nem kéne valamit csinálni az Úszóházzal? - morfondírozott John. - Mármint hogy így befagyott.

- Majd beleírjuk a Nancy kapitánynak küldendő távirati jelentésbe - mondta Peggy. - De most mozgás!

És az expedíció továbbhaladt, ki az Úszóház-öbölből; maguk mögött hagyták az elárvult, kék úszóházat, jégbörtönében, fedélzetén meg a kabin tetején a vastag hótakaróval.

Már jól láthatták a Spitzbergákat, a sziklás, erdős szigetet, északi csúcsán meredek kis szirttel meg egy sudár fenyővel. Az volt az egész sziget legmagasabb fája.

- Az a Világítótorony-fenyő - magyarázta Titty.

- Világítótorony? - kérdezte csudálkozva Dorothea.

- Igen - mondta Roger. - Volt lámpásunk, és Titty éjszakára felhúzta a fára, és a Fruskák jöttek a sötétben, mi meg teljes-tökéletes-szurok-koromsötétben vitorláztunk. Én még egészen kicsi voltam. Ilyen kicsi.

Dick és Dorothea végighallgatta a történetet, Dorothea esze azonban már más történeten járt. Arra emlékezett, hogyan mentek le Dickkel a Dickson-tanyáról a partra első reggel, hogy találtak a felfordított csónakra, amelyet használni nem lehetett, csak sóváran nézni, és hogyan pillantották meg a sziget felé tartó beckfooti csónakot, Nancy parancsnoksága alatt. Bizony magányos délelőtt volt az. A sziget meg azok a gyerekek a csónakban mintha ezer meg ezer mérföldre lettek volna. És most mégis itt vannak, ő meg Dick, közös expedícióra indultak épp azokkal a gyerekekkel, és a sziget percről percre közelebb van!

Aztán egyszer csak észrevette, hogy a többiek sokkal gyorsabban korcsolyáznak, mint azelőtt. Roger és Titty már el is hagyta őket, és beérte a beckfooti szánt; ők nem húztak, hát nem került nagy erőfeszítésükbe, hogy utolérjék, sőt el is hagyják a hegymászó kötélre fűzött pionírokat. Pedig azok sem beszélgettek, hanem húztak, ahogy tőlük telt - sokkal gyorsabban, mint amikor kifutottak a Holly Howe-i móló mellől. Valósággal mágnesként vonzotta őket a sziget, és a felfedezők, akár a vasreszelék, egyre sebesebben igyekeztek feléje. Szinte azt hihette volna az ember, faképnél akarják hagyni Dicket és Dorotheát.

Mihelyt azonban elérték a szigetet, és a két szánt a kis kikötőben partra vontatták, egymás mellé, mint két hajót, a sziget hajdani felfedezői már egymás szavába vágva meséltek Dicknek és Dorotheának. Mindent el akartak mondani a szigetükről, és úgy vezették körül őket, mint az újonnan érkezett vendéget a házban.

- Most Spitzbergák - mondta Titty -, de csak most, és láthatjátok, milyen remek hely, amikor Vadmacska-sziget, és csak mi magunk lakunk itt, távol minden bennszülöttől.

- Akarjátok megnézni a kikötőt? - kérdezte John.

- Ez itt a tábor - magyarázta Susan.

- Első évben itt voltak a sátraink - mesélte Roger. - A fákon lógtak. De a következő évben már négy sátrunk volt. Nekem is volt, meg Tittynek is, olyan, amilyet bárhol fel lehet állítani.

Átvezették barátaikat a csupasz fák, bokrok között, végig a régi ösvényen, a sziget déli csúcsáig, megmutatták a magas sziklákkal jóformán körülzárt kis jégfelületet, és elmondták, hogy az a kikötő.

- Csuda vinné a telet! - sóhajtott fel Titty.

Visszatértek a táborba, ahol Susan már nagyban takarította el a havat a régi tűzhelyről.

- Minden ember a rőzseszedéshez! - utasította a társaságot, akik körülállták és nézték. - Itt vagyunk a Spitzbergákon, és nem óhajtunk halálra fagyni.

- Száraz ágakat keresünk - mondta John. - Bár ilyen fagyban minden ég.

Néhány perc, és a Spitzbergákról már vígan emelkedett a sarki ég felé a füstoszlop.

- Előbb meg kellett volna töltenünk az üstöt - mondta Susan.

- A kikötőben úgysem korcsolyázik senki - vélte John, azzal fogta az üstöt, és indult Dickkel és Rogerrel. A jégpáncél szélén léket vágtak egy nagy kővel. Lilára dermedt a kezük, de megtöltötték az üstöt, és visszavitték. Susan és Peggy épp arra tanította Dorotheát, hogyan kell szabad ég alatt táplálni a tüzet.

Azután lementek a kikötőhöz, bevontatták a szánokat a táborba, a tűz köré telepedtek - lócául a két szán szolgált -, és megebédeltek. Nagyon hideg volt, nem lehetett sokáig üldögélni. Mihelyt az utolsó falatot is megették, és a bögréket a régi kikötő jegébe vágott léknél kiöblítették (egyéb mosogatnivaló nem volt), korcsolyáztak egy kicsit, hogy ki ne essenek a gyakorlatból. John megkerülte a szigetet; mindig a part mellett haladt, de másnak nem engedte, hogy kövesse a példáját, mert nem volt messze a nyílt víz, és semmiért igazán kár volna kockázatot vállalni. Aztán jelezgettek is egy kicsit, a Spitzbergákról a szárazföldre. Hanem a Dickson-tanyától a partig lejtő lanka nagyon is csábította az új szán gazdáit, és az expedíció hamarosan fel is kerekedett a Spitzbergákról. Alaposan kimelegedtek, míg felhúzták a szánokat a lankán, aztán leszáguldottak a háztól a partra, ki a tó jegére, ahol azonban csakhamar megállásra késztette őket a jégből kimeredő fagyos, kemény nád.

Szánkázás után meglátogatták a jegesmedvét, és végignézték, míg Dicksonné megitatta egy üveg tejjel. A gazdasszony uzsonnára invitálta valamennyi gyereket, de Susannak eszébe jutott: Jacksonné azt mondta, vigyék magukkal uzsonnára Holly Howe-ba Dicket és Dorotheát is.

- No, azért csak jöjjenek be, kapjanak be egy kis buktát, jó lesz az útra - biztatta őket Dicksonné. - Maradt még bőven, azt se szabad meghagyni.

Befelé tartottak már a házba, amikor Peggy, hosszas hallgatás után, így szólt Dorotheához:

- Nem is olyan rossz, ahhoz képest, hogy tél van. Tegnap Grönland. Ma a Spitzbergák. Gondolod, hogy Nancy talán többet várna tőlünk?

- Hogy fogja megtudni, mit csináltunk? - kérdezte Dorothea.

- Távirati úton - magyarázta Peggy. - Ugye, küldhetünk táviratot, Susan?

- Igen, azt hiszem - mondta Susan. - Ha a doktor elviszi. Mrs. Blackett azt mondta, vele küldjünk üzenetet, ő úgyis naponta elmegy Beckfootba.

- Na, hát akkor szedjük össze magunkat, és küldjünk valami szívvidítót - mondta Peggy. A konyhai órára nézett. - Még ma este eljuttatjuk a doktorhoz, ha igyekszünk, ő meg reggel átadja Nancynek.

- Hozok levélpapírt - ajánlkozott Dorothea.

És a Dickson-tanyai eszkimó településen buktaeszegetés, tejivás közepette Peggy maga elé terített egy levélpapírt, és nagy betűkkel ráírta: ÉSZAKI-SARKI EXPEDÍCIÓ - aztán csak ült, ült, és merőn nézte a ceruzája hegyét.

- Írd azt: Nancy kapitánynak, a *Fruska* kalózának - javasolta Titty.

- De most nem kalóz - hangzott Peggy ellenvetése.

- Most nincs kalózszezon - bólogatott Roger, és kivett még egy buktát.

- Ne írd ki a rangját - ajánlotta John. - Csak arról írj, hol voltunk. Úgyis arra kíváncsi.

Dorothea csupa szem és fül volt. „De jó is Peggynek!” - gondolta. Agyába szavak tódultak. „Végtelen, ember nem látta pusztaság… menetelés az északi fény izzó világánál… hősies

erőfeszítés a jégborította hegycsúcsok között…” és így tovább. De hangosan egy szót sem szólt. Ezek az edzett tengerészek, gyakorlott felfedezők úgyis jobban tudják, mit írjanak. Dick érdeklődése hamar kihunyt. Most már a zsebkésével buzgólkodott: a beckfooti szán mintájára kis fapeckeket faragott, azokat felszereli majd a szánkójukra, és ők is tudományosan kötözhetik rá a poggyászt.

John, Peggy, Titty és Roger végre megszerkesztette a táviratot.

Íme:

ÉSZAKI-SARKI EXPEDÍCIÓ

Átkeltünk Grönlandra. Jégen értük el a Spitzbergákat. Flint kapitány úszóháza befagyott.

Északi-sarki Expedíció

Ui.: Dicknek és Dorotheának is van szánjuk. Most már 2 van.

Peggy

Ui.$_2$: Mr. Dickson csinálta, mert Dick (velünk együtt) megmentett egy éhező jegesmedvét.

Roger

Most már jobban van a meleg tejtől.

Dorothea szerint a táviratból lényeges dolgok hiányoznak, és ami benne van, azt is sokkal jobban kellett volna elmondani. Ő bezzeg egészen másképp, sokkal izgalmasabban fogalmazta volna meg a sarkvidéki históriát! De ezt csak gondolta; szólni nem szólt semmit. Végtére a jelentésben benne volt minden, ami történt.

Aztán, mivel ugyancsak eljárt az idő, vadul vágtattak Holly Howe felé, ezúttal nem a jég hátán, hanem az országúton. Hozzájuk szegődött a szerencse: Holly Howe fölött, a rét tetején találkoztak Fannyval, aki napközben eljárt segíteni Mrs. Jacksonnak. Fanny korábban tartott hazafelé, mint rendesen. Odaadták neki a jelentést, ő pedig megígérte, hogy beadja a doktornak. Két perc híja volt, hogy el nem kerülték, és akkor egy teljes napot vesztettek volna el.

Uzsonna után Dick és Dorothea hazafelé vette útját; lámpással világítottak, és Dick közben azon töprengett, hogyan erősítse a peckeket a szánkóra, Dorothea meg a jelentésen jártatta az eszét, és szívből kívánta, bárcsak lett volna egy egészen picivel ékesszólóbb. Dickson úr egy csavarhúzóval nyomban eligazította a peckek dolgát, még mielőtt a gyerekek lefeküdtek; mi több, amikor lelkesen elmesélték, milyen kiváló szolgálatokat tett a szánkó, holmi efféle szavakat mormogott: Ez már derék! - meg: - No, ennek örülök. - Hanem a távirati jelentésen sajnos már nem lehetett szépíteni, és Dorotheának reggelre kelve az volt az első gondolata, hogy Nancy bizonyára csalódottan fogadja majd a szűkszavú üzenetet.

Dorothea azonban tévedett.

A távirat ott lapult a doktor zsebében, ő azonban, míg vizsgálta Nancyt, tökéletesen elfeledkezett fontos küldetéséről. Már elbúcsúzott, már be is szállt az autójába, amikor hirtelen eszébe jutott. Kiugrott hát, felszaladt a lépcsőn, és beadta a házba a fontos iratot; Nancy azonban már csak akkor kapta meg, amikor a doktor csakugyan elhajtott. Nancy feküdt az ágyban, olvasta a táviratot, és módfelett örvendezett. Az a tuskó Peggy végül is egész jól kézben tartja a dolgo-

kat. Aztán a távirat egyik híre láttán Nancy ledobta takaróját, és majd kiugrott az ágyból. Hirtelen ötlete támadt.

- Hahó! Anya! - kiáltotta. - Hívd vissza!

- Holnap megint eljön - mondta Mrs. Blackett.

- Na mindegy - legyintett Nancy. - Még úgysem készültem el.

És ha másnap amúgy is el nem jött volna a doktor, Nancy nem átallotta volna akár a reggeli teájába mártani a hőmérőt, hogy kellően magasra felszökjön a higanyoszlop, mire aztán anyja kénytelen lett volna sürgősen a doktorért telefonálni. Válaszolni akart a jelentésre. Méghozzá nem is akárhogyan. És valamilyen úton-módon majd csak ráveszi a doktort, hogy vállalja a levélhordó szerepét.

NANCY KAPITÁNY PARANCSA

Két nap múlva épp reggeliztek Holly Howe-ban, amikor megérkezett a doktor levelezőlapja: „Tereljék össze a bandát. Reggel 9-kor állkapcavizsgálat.” John lélekszakadva futott fel az emeletre, kifüggesztette az északi jelzőt és fölébe a kárót, hadd tudja meg rögtön Dick és Dorothea, hogy Holly Howe-ban várják őket. Azután - le sem takarították még reggeli után az asztalt - már meg is jelent a doktor. Leverte cipőjéről a havat a küszöbön, és keservesen panaszolta az utak állapotát.

- Láncot tettem mind a két hátsó kerékre - mesélte, miközben lehúzta kesztyűjét -, mégis úgy jöttem le a domboldalon, mintha síversenyen indultam volna. Hanem azt meg kell hagyni, pompás az idő. No, hát hol vannak a száműzöttek?

- Jó reggelt - köszöntötte Peggy. - Hogyan kell kezelni a fagyást?

- Micsoda?! - álmélkodott a doktor. - Fagyást? Remélem, nem akadt köztetek olyan sükebóka, aki…

- Nem, dehogy - vágott közbe sietősen Peggy. - Csak Roger kérdezte, hogy mit csinálunk, ha megfagyunk, és egyikünk sem tudta biztosan.

- Megdörzsölni az érintett testrészt - közölte a doktor. - Ha úgy érzi valaki, hogy az orra vagy a füle megfagyott, rakjon rá egy marék havat.

- Hiszen Dick is ezt mondta!

- Úgy is van - bólintott a doktor. - Hideg országokban lépten-nyomon azt látni, hogy a járókelők meg-megtapogatják orrukat, fülüket. Ez azt jelenti, hogy a te orrodat, füledet fenyegeti a fagy. Ilyenkor legokosabb, ha mindjárt felmarkolsz egy csomó havat, és megdörzsölöd vele a veszélyeztetett testrészt.

- De hát ha én magam sem tudom, hogy megfagyott-e a fülem, honnan tudja a járókelő?

- Mert a fagyott testrész érzéketlenné válik, tehát te nem érzed, hogy megfagyott, de kifehéredik, következésképpen a többiek észreveszik.

- A mi fülünk meg az orrunk többnyire inkább kivörösödik - mondta Roger.

- Amíg vörös, addig semmi ok az aggodalomra - mondta a doktor. - No de most már dologra! Fáj valakinek valamije? Egyikőtök állkapcsa sem merevedett meg? Nem is árt némelyik karattyoló jószágnak! Nancynél is csodát tett.

- Hogy van Nancy? - kérdezte három-négy hang kórusban.

- Nehezen bírja, hogy nem nevethet - mondta a doktor -, de különben minden megy a maga útján. - Azzal a doktor felfújta orcáját, és két kezével óvatosan körülölelte állát, úgyhogy egyszeriben valamennyiük előtt megjelent szegény Nancy sütőtök nagyságúra dagadt képe, és akarva-akaratlan kitört belőlük a hahota.

- Épp ezt akartam - mondta elégedetten a doktor. - Nem fájt senkinek a nevetés? Nagyon helyes. Aki így nevet, annak semmi baja. Fogfájás? Fülfájás? Semmi? Nagyon helyes. Hol az a másik kettő, Dorothea, ugye? Meg a fiú… Úton vannak idefelé?… No, majd elébük megyek, és útközben megnézem őket.

- Nancy nem üzent semmit? - tudakolta Peggy. - Különben nagyon köszönjük, hogy elvitte a táviratunkat.

- Nem hiszem, hogy szabályszerű üzenet - mondta a doktor. Nem úgy hangzik. De valamit azért hoztam nektek.

- Mit? Mit? - kíváncsiskodott Roger.

- Nagyon önfejű hölgy az a ti Nancytek - mondta a doktor. - Mondtam, hogy nem hozhatok el semmit, mert Mrs. Blackett nagyon aggódik, hogy valamelyikőtök még megkapja a mumpszot, amikor már visszamentetek az iskolába. De még ki se mondtam jóformán, amikor egyszer csak… No, akárhogyan is, itt van…

És már nyitotta is táskáját, és a sztetoszkóp, a kötszerek, meg a többi ezerféle körorvoskellék közül kihalászott egy kis csomagot. Papírba volt csomagolva, ám a papír mintha megpörkölődött volna. Hatalmas betűkkel a következő felirat állt rajta:

KI NE NYISSÁTOK, MÍG OTT VAN!
Ő TUDJA, MÉRT.

- Meg akarta mutatni - mesélte a doktor -, de én már ismerem egy kicsit Nancy kisasszonyt, úgyhogy azt mondtam, jobb, ha nem tudok semmit a dologról. Jim bácsikátok ajánlotta, még évekkel ezelőtt, hogy okosabb, ha ezt teszem. És a korral Nancy egyáltalán nem javul.

Azzal átnyújtotta a csomagocskát Peggynek, ő pedig megnézte, megrázta, és íme: mintha fémdoboz oldalához koccant volna holmi súlyosabb tárgy.

- Megkérdeztem, hőálló-e - folytatta a doktor -, amire Nancy azt felelte, hogy ha meg nem olvasztom, nem lesz semmi baja. Hát tessék, itt van, és akármi legyen is benne, kezeskedem érte, hogy nincs rajta egy szál mumpszbacilus sem. Persze így nem is lehet áthozni. Nem mondom, ha vörheny volna…

- Mi van benne? - tudakolta Roger.

- „Ki ne nyissátok, míg ott van!” - idézte a doktor. - És különben is: éppen megy el. No, isten áldjon benneteket. Mit üzentek Beckfootba?

Mindannyian csókoltatták Nancyt és Mrs. Blackettet, a doktor meg még búcsúzóul lelkükre kötötte, hogy csak szorgalmasan dolgoztassák az állkapcsukat, és ha picit is fájna, azonnal értesítsék. Ezzel távozott, és még hallották, amint odakint Mrs. Jacksonnál férjének a minap megrándult csuklója felől érdeklődik.

- Nem kellene kikísérnünk? - aggodalmaskodott Susan.

- Már elment - mondta Peggy. - Hol egy olló?

A következő percben már el is vágták a spárgát, letépték a papírt, és íme: előttük állott egy ütött-kopott dohányosdoboz.

- Flotta keverék - mondta John. - Apa is ezt szívja.

- Jim bácsi is - mondta Peggy, míg nagy igyekezettel feszegette a doboz tetejét.

Nehezen nyílt; a végén mégiscsak sikerült lefeszegetni. Egy kulcs hullott a dobozból a padlóra. Hatalmas, öreg, megfakult rézkulcs. Bőröndcímkét erősítettek rá, arra pedig, nagybetűkkel, ezt az egyetlen szót írták:

FRAM

- Fram? - Susan arca valóságos kérdőjel volt. - Mit jelent az?

- A *Fram* Nansen hajója volt, amely befagyott a tengerbe - magyarázta John.

- Hát persze! - kiáltott fel Peggy. - Emlékszem, Flint kapitány olvasott róla! Mikor szándékosan bementek a jégbe, és befagytak, és elsodródtak egészen a Sarki-tengerre!

- De mi ez a kulcs? - kérdezte John.

- Az Úszóházé - magyarázta Peggy.

Kérdő tekintetet vetettek egymásra.

- Vagyis bemehetünk? - kérdezte reménykedve Roger.

- De hát Flint kapitány nincs itt! - mondta Titty.

- Miért ne? - kérdezte Peggy. Egy pillanatra ő is megdöbbent, de most már Nancy szemével látta a dolgot. A befagyott Úszóház többet ér a világ valamennyi hegyvidéki iglujánál. Hiszen Nansen *Fram*ja évekig rostokolt a jégben! Az egész expedíció abban lakott. És most itt van egy kőhajításnyira egy valóságos *Fram,* csak el kell foglalni!

- Miért ne? - ismételte Peggy. - Elfelejtettem, hogy Beckfootban van a kulcs. Jim bácsi mindig ott hagyja, amikor elmegy, mert lehet, hogy útközben szüksége van valamire, mi meg néha átevezünk anyával, kinyitjuk az ablakokat, kiszellőztetjük a kabint.

John felnézett.

- Minden hajónak árt, ha sokáig be van csukva, és nem szellőztetik rendesen.

- Biztos, hogy Flint kapitány nem bánná, ha bemennénk a kabinjába? - aggodalmaskodott Susan. - Azt talán nem, ha felmegyünk a fedélzetre. De a kabin…

- Irtóra fog örülni - biztosította Peggy.

Ebben a percben érkezett meg Holly Howe-ba Dorothea és Dick. Útközben találkoztak a doktorral, aki az országút kellős közepén megvizsgálta az állkapcsukat. Susant ugyancsak mardosták a kételyek, mire ők is megérkeztek. John az asztalon ült, és aggodalmas pillantásokkal bombázta Susant. Roger és Titty leplezetlen érdeklődéssel tanulmányozta a hatalmas kulcsot meg a rajta függő címkét. Peggy pedig, elszántan és rendíthetetlenül, csak ennyit mondott:

- Gyerünk. Hol maradnak már azok a Dék? Azonnal indulnunk kell.

- Mi történt? - tudakolta Dorothea és Dick.

- Na végre, csakhogy itt vagytok! - kiáltott fel Peggy. - Épp indulunk a *Fram*ra, Nansen *Fram*jára, és itt van a kabinkulcs.

Titty elébük tartotta.

Alaposan szemügyre vették a kulcsot is, a címkéjét is.

- De hiszen a *Fram* igazi hajó volt - mondta végül Dick.

- Ez is az - nyugtatta meg Peggy. - Láttátok ti is, mikor a Spitzbergákra mentünk. Flint kapitány Úszóháza.

- Az a befagyott hajó? - kérdezte felcsillanó szemmel Dick.

- Mi lenne más! - bólogatott Peggy. - Most pedig megyünk, és hajóra szállunk! Ezer kartács és ágyúgolyó! - fordult a többiekhez. Hát mire való a kulcs?

- Hát ha biztos vagy benne, hogy örülne, ha kiszellőztetnénk a kabint… - adta meg magát végül Susan.

- Mi is mehetünk? - kérdezte félénken Dorothea. - Hiszen mi nem is ismerjük…

- De minket ismertek - jelentette ki Peggy. - Nancy küldte a kulcsot. Egyszerűen megpukkadna, ha az expedíció nem menne el. Gyerünk.

Két perc múlva már repült a tó felé a két szán. Úton volt az északi-sarki expedíció, megkerülték a Darien-hegyfokot, és kivágtattak a kis öböl jegére, ahol az öreg Úszóház a sarkvidéki jég fogságában raboskodott.

Dick és Dorothea újult érdeklődéssel vette szemügyre az Úszóházat, amint a kis öböl jegére kanyarodtak. De nemcsak ők voltak így vele. A többiek is egészen más szemmel néztek az Úszóházra, ahogy feléje korcsolyáztak, és Peggy zsebében ott lapult a kulcsa. Amikor előző nap megpillantották a jégbe fagyva, csak azon tűnődtek, vajon nyáron megint ott lakik-e majd az Úszóházban Flint kapitány. Ma pedig, már néhány perc múlva, ők maguk ott lesznek a fedélzeten.

- Egész olyan, mintha betörnénk - vélte Titty.

- De hiszen a nagybácsink - mondta erre Peggy.

- És szövetségre léptünk vele - vigasztalódott Titty. - Már nem ellenség.

- Kíváncsi vagyok, tudja-e, hogy befagyott az Úszóháza - töprengett John.

Minél többet beszéltek a dologról, annál világosabban kiderült, hogy a Fecskék, talán Roger kivételével, egyáltalán nem voltak róla meggyőződve, hogy fel lehet-e menniük a fedélzetre, és nagyon örültek, hogy ilyen jó ürügy kínálkozik: ki kell nyitni az ablakokat, és alaposan kiszellőztetni, hogy odabent ne legyen nedvesség. Peggynek azonban az volt az egyetlen gondja, nehogy a többiek cserbenhagyják. Végtére ha betörés is, nem első alkalommal esik meg ilyesmi. Eszébe jutott, amikor a zöld tollakat zsákmányolták Flint kapitánytól, amelyeket pipaszurkálónak tett félre, meg hogy rakétát tettek a kabin tetejére azon a nyáron, amikor a nagybácsijuk áruló módon felcsapott bennszülöttnek, és annyira el volt foglalva, hogy nem tudott részt venni unokahúgai kalandjaiban. Betörés? Végtére is miért ne? Különben is Nancy azért szerezte meg - nyilván nem csekély fáradsággal - a kulcsot, azért vette rá a doktort, hogy vigye el nekik, hogy fel is használják. Ami meg Dicket és Dorotheát illeti, ők ugyan egyáltalán nem aggódtak, mert már alig várták, hogy belülről is megláthassák az Úszóházat. Különben is Peggy bácsikájáé. Peggy meghívta őket az Úszóházba, nekik pedig leghőbb vágyuk, hogy eleget tegyenek a meghívásnak.

- Előbb szedjük le a korcsolyát - mondta John, ahogy a szánok odaértek az Úszóház meredek kék oldalához.

- Emeljetek fel - mondta néhány pillanat múlva. - Hol az a hágcsó? Nem az első fedélzeten?

- Ott szokott nyáron fürödni - mondta Peggy.

- Emlékeztek, amikor végigsétáltattuk a korláton? - kérdezte Titty.

- Igazán végigsétált? - csudálkozott Dorothea.

- Muszáj volt neki! - mondta büszkén Roger.

Peggy és Susan volt a legnagyobb és legerősebb, hát ők emelték Johnt, akinek sikerül is felmásznia az elülső fedélzetre. Csakhamar meg is találta a kis fahágcsót: a tetején két kampó volt, a legalsó fokra meg kötélhurkot erősítettek, ahonnan az úszó megvethette a hajó oldalán a lábát, amikor elrugaszkodott. John a kampóknál fogva a hajó oldalára akasztotta a hágcsót.

- Jobb lesz a tatfedélzetre akasztani - vélte Peggy.

- A kabin teteje csupa hó, biztos mindenki hasra esik rajta - mondta Susan.

- Még utóbb összetöritek magatokat.

- Itt a két szán, azon hazaszállíthatjuk a darabokat - javasolta Roger.

- Köszönöm - mondta John. - Fél perc, mindjárt megyek le.

Együtt a tatfedélzetre vitték a hágcsót, aztán odaakasztották. John kapaszkodott fel elsőnek, a nyomában Peggy.

- Gyere, Dorothea - szólt Peggy, és elővette zsebéből a kulcsot.

- Na most, ti, hárman - mondta Susan. Szemmel láthatóan egy kalap alá vette Dicket, Rogert meg Tittyt.

Mihelyt Roger épségben a fedélzetre érkezett, felkapaszkodott Susan is.

Peggy épp a zárba dugta a nagy kulcsot. Nehezen akart mozdulni.

- Biztos, hogy ez a kulcs nyitja? - érdeklődött Susan. - Nehogy feszegesd a zárat!

- Valószínűleg belefagyott a kulcslyukba az eső vagy a hó - mondta Dick.

Dorothea nagy büszkén hallotta, amint John ráhagyja:

- Igen, ilyesmi lehet.

Peggy megrázta a kilincset, aztán valamennyien nekiveselkedtek, és egyesült erővel igyekeztek megfordítani a kulcsot a zárban. Hangos kattanás, és a következő pillanatban már a félhomályos kabinba kukkantottak. Tetővilágítás nem volt, a függönyt pedig behúzták az ablakokon. Különös, dohos szag fogadta őket.

- Hát itt csakugyan nem árt egy kicsit szellőztetni - bólintott Susan. - Húzzuk csak el a függönyt, hadd süssön be a nap.

Dorothea és Dick először járt Úszóházban, és a Fecskék is még csak mint Flint kapitány vendégei fordultak meg itt. Ismeretlen okból valamennyien suttogóra fogták a hangjukat, míg Peggy és Susan elhúzta az ajtóhoz közelebbi ablakon a függönyt.

- Persze Flint kapitány nincs itt - mondta Titty. - De nem olyan érzés, mintha valaki bujkálna bent?

- Nyissuk talán ki az ajtót az előfedélzet felé is - ajánlotta Susan. - Csináljunk huzatot.

John átférkőzött a kabin közepén húzódó hosszú asztal meg a zömök kis vaskályha között, és kinyitott egy alacsony ajtót, amelyen át Dick és Dorothea viaszosvászon köpenyeket, egy polcon főzőedényeket és két spirituszfőzőt pillantott meg. De magában a kabinban is volt elég látnivaló. Kétoldalt hosszú pad, olyan széles, hogy akár aludni is lehet rajta. Mindegyiken szépen összehajtogatott, vörös pokróc. Az asztal körül székek. A két pad alatt végig fiókok. És mindenütt sok-sok érdekesnél érdekesebb holmi, amit Peggy titokzatos bácsikája hozott utazásairól: kaffer bunkósbot, bumeráng, ceyloni tutaj modellje, bambuszfurulya Sanghajból, omdurmani színes bőrpárnák meg egy cápafog nyaklánc. Mindez - természetesen a párnák kivételével, amelyek a padok sarkában díszelegtek - a falon függött, a két ablak között, mert igaz ugyan, hogy a kabin múzeumhoz hasonlított, de azért hamisítatlan hajókabin-rend és tisztaság uralkodott benne. Az ajtó mellett, amelyen John az imént az előfedélzetre nyitott, barométer függött, a másik oldalon óra.

John óvatosan megkocogtatta a barométert, Peggy pedig, amint észrevette, hogy az óra fél négyet mutat, habár fényes délelőtt van, odalépett, kinyitotta, és a mellette lógó kulccsal fel-

húzta. Megkérdezte Johntól, mennyi a pontos idő, azután beállította az órát, és éles kattanással becsukta az üvegajtaját. És ezzel mintegy birtokukba vették az Úszóházat.

- Penészesek a párnák - hallotta Susan hangját Dorothea.

A könyvek némi csalódást okoztak Dorotheának. Tittyvel és Dickkel nyomban megrohanták Flint kapitány Úszóház-könyvtárának két polcát. Láthatólag azonban valamennyi könyv útleírás volt. Dorothea regényeket keresett, de csak egy ígéretes címet talált: *A homoksivatag rejtélyé*t, mihelyt azonban az elején található térképet megpillantotta, nyomban látta, hogy ez nem az ő szívének kedves fajtából való. Dick azonban jóformán első pillanatban rábukkant a neki való olvasmányra.

- Ez az! - kiáltott fel. - *A távoli Északon.* A *Fram* útja és kutatásai, és a tizenöt hónapos szánexpedíció. Ebből mindent megtudhatunk, amire szükségünk van.

- Rengeteg szén van az előfedélzeten - tudatta hamarosan John.

- Akkor pedig begyújtok - jelentette ki Susan. - Ha már itt vagyunk, legalább valami hasznosat csinálhatunk. Iszonyúan nedves lehet már minden holmi.

- Óriási készlete van mindenféle jóból! - közölte Roger. - Lekvár, pemmikán meg szardínia meg…

- Azonnal csukd be azt a szekrényt, Roger! - szólt rá Susan.

Az első néhány kellemetlen perc után, amikor a kályha az arcukba okádta a füstöt, csakhamar felfedezték a kabin tetején kibukkanó kéményt, és megigazították. Ezután már remekül égett a tűz, és hamarosan bemelegedett az Úszóház - sőt nemsokára már valósággal melegházban érezték magukat.

- Szendvicseket hoztunk, de hogy főzzünk teát? - kérdezte John. - Az üstöt fent hagytuk az igluban.

- Van itt egy gyönyörű üst - mondta Peggy.

- Hát ha utána rendesen kitisztítjuk… - szólt habozva Susan.

És vizet honnan szerezzenek? A kabintetőről lekotort hóval végzett kísérlet csúfos kudarca után - füstíze volt, brrr… - az expedíció vezetői partra küldték Rogert és Dicket. Az erdő felől szekérút vezetett az Úszóház-öböl végéig, mellette pedig kis csermely ömlött a tóba. Most már jóformán kiszáradt, de a köveken egy icipici erecske még csordogált, és egy aprócska vízesés jégcsapjai alatt találtak egy akkorka tócsát, hogy épp megtölthették az üstöt. A kályha kitűnően égett, a spirituszfőzőkre nem is volt szükség. Susan nyomban fel is tette a kályhára a teavizes üstöt.

Peggy átkutatta a fiókokat, szekrényeket.

- Van itt minden, mi szem-szájnak ingere - mondta, amikor letelepedtek az ebédhez. - Ilyen remek konzervnyitót még soha életemben nem láttam. És nézzétek csak: ez kaliforniai málnadzsem! Itt a gyümölcs képe a konzervdobozon!

Roger az asztal végéről Susanra sandított.

- Te, Peggy, igazán nem szabad hozzányúlnunk a holmijához.

- Egy doboz dzsemet biztosan nem sajnálna az északi-sarki expedíciótól - vélte Peggy.

- Nem vehetjük el! - jelentette ki Susan.

- Most már úgyis kinyitottam - mondta Peggy. - Ha meg nem esszük, elromlik.

- Csak egy dobozzal… - kunyerált Roger.

A kaliforniai málna egyhangúlag kitűnőnek találtatott. Nem ártott neki, hogy megfőzték; egyben maradt minden egyes szem, és az íze, akár a friss gyümölcsé.

Amikor a kabin órája tudatta az expedícióval, hogy ideje volna felkerekedni, úgy érezték, még csak most keltek fel az ebédtől. Dick buzgón tanulmányozta az igazi *Fram* történetét, és nem volt eltagadtatva, hogy megzavarják. Titty a *Grönland meghódítását* olvasta. Dorothea és Roger törölgetett, Susan és Peggy a mosogatással buzgólkodott - kicsit elmaradtak vele, ugyanis annyi volt a néznivaló. John talált egy doboz fémtisztítót, és egy ronggyal nagy lelkesen nekiesett a rézvereteknek. Ahogy kintről bezárták a kabinajtót, lemásztak a jégre, leakasztották a hágcsót, és visszatolták a fedélzetre, aztán elindultak Holly Howe, illetve a Dickson-tanya felé - bizony szakasztott olyan volt, mintha otthonról mentek volna el.

Ezt még Susan is kénytelen volt belátni.

- A kabinra holnap is ráférne egy kis szellőztetés - állapította meg.

ÉLET A *FRAM* FEDÉLZETÉN

Így kezdődött. Az Úszóházat másnap is szellőztették, harmadnap is, és aztán még sok hosszú napon át. Peggy megnyugtatta a többieket Flint kapitány nagyon fog örülni. Legalábbis örülnie kell. Az első doboz kaliforniai málnadzsem sorsára jutott a második, a harmadik, aztán eszükbe jutott, hogy a szardínia sem áll el örökké, és igazán kár volna, ha Flint kapitány hazatértekor kénytelen lenne kidobni valamennyit. No meg azt sem lehetett volna másképp megállapítani működnek-e rendesen a spirituszfőzők, csak ha kipróbálják. Az előfedélzeten bőven volt üzemanyag, a kabinban is találtak egy nagy üveg spirituszt. John meg Susan nem osztozott ugyan Peggy könnyedségében az efféle dolgok terén, de azt ők is belátták, hogy a spirituszfőzőnek csak használ, ha üzembe helyezik. Hamarosan maga Susan is megfeledkezett róla, hogy az Úszóház valójában nem az övék. Ez lett a *Fram,* és a fedélzetén annyi teendő adódott, hogy Susan sajnált minden percet, amelyet máshol vesztegettek el, hiszen itt állandó időzavarral küszködött, annyi volt a háztartási munka, mosogatás, tisztogatás, fényesítés, miegyéb.

Dick és Dorothea - vagy csak egyikük (többnyire Dick) - reggelente felszaladt az öreg istállóhoz, megnézni, milyen jelet függesztettek ki Holly Howe falára. Csak kétféle lehetőség volt. Olyan napokon, amikor a doktor üzent, hogy aznap eljön, az északi jelző fölébe akasztották a kárót, és ilyenkor az úton egyenesen elmentek Jacksonékhoz. Egyébként mindig a négyzet függött a déli jelző fölött. Úgy határoztak, hogy ez jelenti: „Gyertek a *Fram*ra", hiszen, mint John magyarázta, a déli jelző tetejébe illesztett négyzet nagyon hasonlít az Úszóház középső részéhez. És a jel nap nap után meg is jelent, amikor Dick távcsövén Holly Howe falát fürkészte. És válaszul mindennap felhúzták az öreg istálló falára a déli jelző fölé a négyzetet, így tudatva a többiekkel, hogy meglátták és megértették a jelzést. Dorothea eközben lent a tanyán már buzgón tömte a hátizsákokat, készítette a szánkót, és indultak is hamarosan a *Fram* felé, néha le a réten és át a jégen, máskor az úton, és félúton a két tanya között egy kapun át betértek az erdőbe, aztán a szekérutat követték lefelé a fák között a partra, az Úszóház-öbölig, alig ötvenméternyire a befagyott hajótól.

Az aznapi tervet mindig frissiben állították össze, a fedélzeten. A *Fram* lett az expedíció főhadiszállása. Az iglu jóformán feledésbe merült, csak a régi szép idők emléke vonzotta oda őket néha; igyekeztek a hókunyhót épségben tartani, vagy éppenséggel ráuntak a korcsolyázásra, és úgy érezték, néha egy kis hegymászó edzés sem árt. Éjjel ki-ki kényelmes ágyban aludt, kényelmes tanyaházban, és ette Dicksonné vagy Jacksonné finom reggelijét-vacsoráját, de minden egyéb tekintetben valóságos sarkkutató-életet éltek. A *Fram* lett az otthonuk, és maga Nansen sem várhatta izgatottabban a sarkvidéki jégviszonyokról szóló jelentést, mint ahogy ők heten lesték az Úszóházban, mennyire fagyott be már a tó.

A tó közepén napról napra fogyott a nyílt víz. Napról napra kisebb területet jeleztek veszedelmesnek a vörös zászlócskák. Mind többen és többen korcsolyáztak, és a sarkkutatókat több ízben zaklatták szimatoló fókák, rozmárok vagy eszkimók, akik bekorcsolyáztak az öbölbe, és bekukucskáltak a *Fram* ablakán. Fúrta az oldalukat a kíváncsiság: vajon mi folyik abban a vén hajóban, amelynek kabinkéményéből füstfelleg száll az égre. Aztán egy szép napon fogta magát az egész expedíció, levitték a szánokat egészen a Spitzbergákig, tűzifát gyűjtöttek Felső-Grönland erdős partjain, majd felfűzték magukat a hegymászókötélre, és a legmélyebb résznél, a Spitzbergák meg a tó túlsó végén a sziklás kis Kormorán-sziget között átkeltek a tavon. Amikor a jég megakadályozta már a halászatot, a kormoránok elrepültek a tengerpartra,

de Dick és Dorothea meghallotta a kincskeresés történetét, és meg is mutatták nekik azt a helyet, ahol a tolvajok a kidőlt fa gyökerei alá rejtették Flint kapitány ládáját.

Olykor déltájban mintha olvadás készült volna; és amikor a sarkkutatók vízcseppet pillantottak meg a jégcsapok végén, komoran összenéztek. De a nap megverten hátrált, a fagy újult erővel támadott, és néha napokig oly keményen fagyott, hogy még a déli verőfényben sem volt a leghalványabb nyoma sem olvadásnak.

- Nem ilyen telek voltak ám valamikor - mondta egy este Dicksonné, amikor Dick és Dorothea olyan fáradtan tért haza a korcsolyázásból, hogy még csillagnézőbe sem volt erejük felmenni az istállóhoz -, nem ám, kilencvenötben négylovas hintón keltek át az úrinépek, hatalmas trombitaszóval a tavon. De azért ez is valami, igaz, ami igaz.

- Meddig fog még így fagyni? - kérdezte Dick.

- Még nincs jele rianásnak - válaszolta Dickson bácsi.

És a felfedezőknek, amikor reggel kinyitották a szemüket Holly Howe-ban vagy a Dickson-tanyán, ez volt az első kérdésük: - Fagy még? -, és a csípős reggeli hideget nagyobb lelkesedéssel üdvözölték, mint július gyümölcsérlelő melegét.

Rengeteg dolguk volt. Kint a szabadban keményen edzettek a hosszú korcsolya-utakra, szánkóhúzásra. Délután olykor átmentek Holly Howe-ba uzsonnára, máskor ők vitték magukkal a Dickson-tanyára a többieket. Egyszer-kétszer valamennyien felmentek Dickkel és Dorotheával az obszervatóriumba csillagot vizsgálni, de annyi egyéb teendőjük akadt, hogy Dick úgy érezte: elhanyagolja a csillagászatot. Ezért aztán magával vitte a csillagkönyvet a *Fram*ra, és elhatározta, hogy ott fog dolgozni - de valahogy sosem került rá sor. Dorotheával meséltettek ugyan a többiek, de kikötötték, hogy a történet csakis a tengerről szólhat, de amikor arra fordult a szó, hogy mi történt a mesebeli hajóval, egyszerre közbeszóltak valamennyien, és egymás szavába vágya kiabáltak:

- De hát nem azt mondtad az előbb, hogy szél ellen hajóztak? Ha bal csapáson vitorláztak, akkor ez képtelenség!

- Épeszű ember ilyenkor bereffeli a vitorlát!

Dorothea úgy érezte, ha a „hajó” szót kiejti, már kitör a vihar. De hát hogy meséljen a tengerről, ha nincs hajó a láthatáron? Néha már kis híján sírva fakadt; ilyenkor a többiek biztatták, hogy csak folytassa, folytassa, igazán kíváncsiak, mi volt aztán, és ilyenkor hallgatták is vagy félóra hosszat, hogy mi történt a szigeten; de aztán kénytelen volt megint kivinni a hőst a tengerre, és a vihar megint csak kitört. Akkor már igazán könnyebb felolvasni.

Mesemondás közben sem ült senki ölbe tett kézzel a *Fram* fedélzetén. Ahogy teltek a napok, annyira megszaporodott a dolguk, hogy már alig győzték. Méghozzá olyan munkájuk adódott, amire az expedíció tervezésénél álmukban sem gondoltak. Az ötlet valójában a hallgatag Dickson úrtól származott.

Attól az estétől fogva, hogy Silasszel szánkót ácsolt, meg amikor másnap Dick lement vele a kovácsműhelybe, és segédkezett a szántalp megvasalásában, Dickson úr már pedzette, mire készülődik a társaság. Az Északi-sarkra mennek. Dickson úr egyre csak forgatta, forgatta agyában a gondolatot. Egyszer például így szólt Dickhez:

- Ha mély hóba gázolnak a Sark körül, ennél nincs jobb, hogy a bakancsuk át ne ázzon. - Azzal Dick markába nyomott egy hatalmas bádogdobozt, tele libazsírral. Aztán persze már ki sem lehetett fényesíteni a sarkkutatók bakancsát, olyan mennyiségű libazsírt dörzsöltek a bőrbe. Egy-két nap múlva meg Dorothea meghallotta, hogy Dickson úr Silasszel a messzi

északról beszélget. - Bizony - mondta Silas. - Odafent alighanem hidegebb van, mint itt, de a népek meg se érzik, annyi prémet vesznek magukra.

- Prémet? - kérdezte Dickson úr.

- Hát medvebőrt meg ilyesmit - mondta Silas. - Tetőtől talpig beburkolóznak.

Válaszul Dickson úr csak mordult egyet; másnap azonban, miután Dick végignézte az esti fejést, a gazda magával vitte a szénapadlásra, és egy nagy halom cserzett birkabőrt mutatott, amin rajta volt a gyapjú.

- Ilyesmi alighanem elkél maguknak - mondta -, ha csak a fele is igaz annak, amit az Északi-sarkról mesélnek.

- Igazán kaphatunk egypárat? - kérdezte Dick.

- Amennyi jólesik - mondta Dickson úr.

Egy szép napon tehát Dick és Dorothea birkabőrrel magasra tornyozott szánkót vontatott a *Fram*hoz. Birkabőrt terítettek a padokra, s még a padlóra is, és sikerült is a kívánt sarkvidéki hatást elérni.

A birkabőr eszméje Dickson úrtól származott, de Silas sem hagyta magát. Pompás gondolata támadt, s legott közölte is Dicksonnéval, aki menten tűt-cérnát vett elő meg a rongyosbugyrot, és már jött is az öreg Silas egy halom nyúlbőrrel, aztán ketten olyan takaros, kívül szőrös, belül selymes nyúlbőr kucsmát készítettek, hogy csudájára járhatott akárki.

Dick eleinte restellte kicsit a fejére húzni, de Dorothea ugyancsak erősködött, hogy ez az igazi sarkkutató-viselet; aztán Rogernek, mihelyt megpillantotta, nyomban megfájdult rá a foga, amire persze Titty is kedvet kapott hozzá. Szerencsére kiderült, hogy Silas nyúlbőrkészlete kimeríthetetlen, de akad éppenséggel Jacksonék portáján is jó egynéhány. Most aztán se vége se hossza nem volt a kucsmakészítésnek. A *Fram* kabinja, míg Dorothea mesélt, szakasztott olyan volt, mint holmi szibériai szabóműhely - nyúlprém az asztalon, a lócákon, még a padlón is. Susan szorgalmasan szabta, az expedíció többi tagja pedig buzgón öltögetett: készült a sok kucsma, a Dickének a mintájára. Végül jutott mindannyiuknak. Hanem ezzel még nem volt vége a szűcsmunkának. Ezután jöttek az egyujjas kesztyűk. Mindenkinek fagyosra gémberedett szánkóhúzás közben a keze, mert a hó csakhamar átáztatta a gyapjúkesztyűket. Feltalálták tehát a dupla nyúlbőr kesztyűt: szőrös volt kívül, szőrös belül is. Könnyű volt lehúzni is, fel is, meleg volt, és olyan igazi, hogy csak azt nem értették, hogy is akartak nélküle elindulni az Északi-sarkra.

- Csináljunk Nancynek is - javasolta Dorothea.

- Ördög és pokol, de még mennyire! - kiáltott fel Peggy. Meg tudta volna pofozni magát, hogy ez nem neki jutott eszébe.

Hamarosan el is készült Nancy kucsmája, kesztyűje. A legközelebbi felülvizsgálat után megkérték a doktort, vigye el Beckfootba. Nancy ugyan csak messziről szemlélhette meg a remekműveket, hiszen kár volna kezébe is vennie.

- Így is lesz mit fertőtleníteni - mondta Mrs. Blackett -, de azért megnézheted, mi vár rád, mire meggyógyulsz.

Jó néhány nappal ezelőtt a doktorra nem sürgönyt bíztak Nancy részére (úgy talán fontos titkok derülnének ki idő előtt), hanem egy matematikai képletet - Dick találmánya volt -; így tudatták vele, hogy a kulcs szerencsésen megérkezett, és szolgálatba állt:

Fram : Iglu = 10 000 : 1

Ez természetesen annyit jelentett, hogy az Úszóház tízezerszer különb, mint az iglu; és Nancy, amikor elolvasta, majd a plafonig ugrált az ágyban örömében, arra a gondolatra, hogy mi folyhat a fedélzeten.

Alig várta már, hogy ő is csatlakozhassék az expedícióhoz, és soha még páciens ilyen rohamtempóban meggyógyulni nem igyekezett. Ahányszor a doktor elment Holly Howe-ba, és szemügyre vette az állkapcákat, jó híreket vitt a sarkkutatóknak, akik aggodalmasan számolgatták, meddig kell kitartania a fagynak, hogy Nancy kapitány is velük tarthasson a jég hátán. Örömmel hallották, hogy az arca már lényegesen kisebb, mint a sütőtök. A következő jó hír az volt, hogy Nancy délelőttönként felkelhet, s legközelebb már le is mehetett a földszintre.

- Észre sem veszitek, egyszer csak betoppan - biztatta őket a doktor.

Több kísérletet nem tettek, hogy Beckfootba lopózzanak, Nancy látására. Mrs. Blackett világosan megmondta, hogy maradjanak a maguk partján, és csak egyetlenegyszer keltek át a Riói-öböl északi oldalára. Méghozzá akkor, amikor az eszkimók között az a szóbeszéd járta, hogy a tó véges-végig befagyott. Igazán senki meg nem állta volna, hogy meg ne nézze a szigeteken túl a tó északi részét. Felkerekedett hát egyik reggel a hét sarkkutató a két szánnal meg egy vesztegzárzászlóval (Titty hozta), a *Fram*tól Long Island partja mentén végigkorcsolyáztak, át a Riói-öböl torkolatán, míg meg nem látták a távoli dombok lábáig nyújtózó irdatlan jégmezőt.

- Most már senki sem vonhatja kétségbe, hogy ez az Északi-Jeges-tenger - mondta Peggy.

- Csak olvadni ne kezdjen! - aggodalmaskodott Roger.

- Csak Nancy gyógyulna már meg! - tette hozzá John.

Mindkét távcsövet a beckfooti hegyfokra irányozták, mintha csodára várnának, és Nancy kapitány egyszeriben feléjük korcsolyázna.

- Menjünk el a legtávolabbi szigetig - kérte Titty.

- Megtehetjük - bólintott rá John.

A sziget nem volt messze, és a sárga zászló hamarosan egy kis kőrakáson lobogott.

- Innen egy tapodtat sem megyünk tovább - mondta John. - Csak majd a nagy napon. Jobb, ha minél több marad felderítésre.

- Ez a legészakibb pontunk - jelentette Dick -, nem számítva, amikor Beckfootba mentünk.

- Készítsünk rejtekhelyet - javasolta Titty.

- Bizony - mondta John, és körülpillantott. - Nézzétek! Egy rendetlen eszkimó itt hagyott egy gyömbérsörös üveget. Ennél kívánni sem lehetne jobbat.

- Még a dugó is benne van - állapította meg Roger.

- Vajon mire kell ez? - tűnődött Dorothea. De hamarosan már kitépett egy lapot a jegyzetfüzetéből, amelyben a regény változatlanul az első fejezet címénél tartott csak. John ceruzát is kért.

- Mit szóltok Rejtekhely-szigethez? - kérdezte. - Vagy van már neve?

- Sose jutott eszünkbe elnevezni - mondta Peggy.

John már írt is:

REJTEKHELY-SZIGET

Az északi szélességnek e pontjára értünk január 28-án

F.-k, F.-k és Dék. Északi-sarki Expedíció

- Fecskék, Fruskák és Dék - magyarázta Peggy, amint átkukkantott John válla fölött.

Titty és Roger közben már kövekből kis barlangot épített. A papírlapot az üvegbe dugták, az üveget pedig befalazták a barlangba, aztán búcsúpillantást vetettek a fagyos északra, az expedíció elhagyta Rejtekhely-szigetet, és délnek vette útját - a *Fram* felé.

VITORLÁS SZÁN

Óramű pontossággal folyt az élet a *Fram* fedélzetén. Egy szép napon délelőtt sok dolguk volt a kabinban - szánkirándulásra indultak a Kormorán-szigetre és vissza (- hogy a kutyák jó kondícióban legyenek - mondta Peggy), s egy pillanatra megálltak a tó közepén, mert Rogernak, mint rendesen, baja támadt a korcsolyájával. John felcsavarta és helyreigazította a szíjat, amikor Titty elfúló sikolyára figyeltek fel valamennyien: - Vitorla! Vitorla! -, és már meg is pillantották az évszak első jégvitorlását, amint nagy lendülettel suhant Long Island és a riói part között.

Dick és Dorothea még sosem vitorlázott. Nem tudhatták, mit jelent a sötét fák előtt elsikló fehér szárny látványa a *Fruska* kormányosának meg a *Fecske* kapitányának és legénységének.

- Szép - mondta Dorothea.

Senki sem felelt. Öt új barátja mintha egyszeriben megnémult volna. Egy-két perc is beletelt, míg megtalálták a szavukat. Amikor a fehér vitorla mind közelebb került a parthoz, Dorothea meghallotta, amint John halkan, szinte magában azt mondja:

- Átcsap. Igen, átcsap. De hát hogyan?…

Ebben a pillanatban a fehér vitorla hirtelen megremegett, elkeskenyedett, aztán kiterebélyesedett megint, és mintha kiugrott volna a sötét erdő közül, ahogy megint elsuhant a tó közepe felé.

- Átcsapott! - Peggy, Susan, Titty és Roger egyszerre kiáltott fel.

- Hogy kell ezt csinálni? - kérdezte Dick.

- Lavírozással - magyarázta Roger.

- Az micsoda? - kérdezte Dick.

- Ha nyár volna, megmutatnám - mondta Titty.

A fehér vitorla szemlátomást közeledett, ide-oda cikázott a tó két partja között, minden csónaknál gyorsabban, a Spitzbergák felől fújó déli szél ellen. A jégvitorlás hamarosan elhaladt mellettük; hallották a szántalpak süvítését, látták, amint csak úgy porzik alattuk a jég. Nemsokára messze szállt, és ők addig néztek utána, míg el nem tűnt a Spitzbergák mögött, aztán felbukkant megint, s mint apró fehér pötty szálldosott ide-oda, ahogy a tó túlsó végéhez közeledett.

- Három korcsolyája van - mondta Dick.

- Nem lehetne vitorlát szerelni a szánra? - kérdezte Titty. - Hiszen már az egész tó befagyott.

- Nansen megtette - mondta Roger.

Csend támadt megint.

A *Fram* fedélzetén töltött munkás napok során, mielőtt még Dorotheát rákapatták volna a mesélésre, Titty meg Dorothea az expedíció épülésére rendszerint felolvasott a Flint kapitány kabinjának polcain lelt sarkkutató-könyvekből. Kedvenc szerzőjük Nansen volt. *Grönland meghódítása* című könyvében az egész expedíció még az övéknél is kisebb volt, mindössze hat sarkutazó, beleszámítva a lappokat is, ők pedig heten vannak, sőt mihelyt Nancy meggyógyul, nyolcan lesznek. Nansen mindkét könyvében láttak képeket a vitorlás szánokról.

Nyomban arra gondoltak, mi lenne, ha megpróbálnának ők is vitorlát szerelni a szánjukra. Akkor azonban még nem volt szilárd az egész tó jégkérge, és Susan szentül állította, hogy a szüleik egyáltalában nem lennének elragadtatva az ötlettől. - Egy alaposabb széllökés, máris szakad a jég, és bent vagytok a vízben.

- És akkor mi van? - tudakolta Roger.

De az ötletet elejtették. Volt rá még egy okuk. A Nansen-expedíció szánjain négyszögletű keresztvitorla volt, és John értett ugyan a kis hosszvitorla kezeléséhez, amilyen a *Fecskén* volt, de tudta, hogy a négyszögletű vitorla egész másképpen viselkedik. Meg aztán hiába - ha egyszer nincs…

A szélben zegzugoló jégvitorlás azonban épp úgy szállt, mint maga a *Fecske,* a vitorlája is nagyon hasonlított a *Fecské*ére, hát szöget ütött a fejükbe a dolog. Meg aztán most már nem is tátonganak vitorlás szánra éhes lékek a jégen.

- Vajon mi lett a *Fecske* régi árbocával? Amelyik eltört, mikor zátonyra futottunk.

- Hazavittük a Patkó-öbölből - mondta Titty.

- Gyerünk - szólt John. - Igyekezzünk korán hazaérni, és nézzünk utána a csónakházban.

Másnap reggel ugyanolyan jel adta tudtul a napi terveket, mint előző nap; olyan hideg és erős északi szél fújt azonban, hogy Dick és Dorothea (a Dék) az országúton indultak az Úszóház-öböl felé, aztán át az erdőn, a fák védelmében. Még így is meglehetősen hideg volt, és amikor leértek a partra, alig várták már, hogy a *Fram* kényelmes kabinjának melegét élvezhessék. Hanem a kabin ajtaját zárva találták; a fedélzeten nem volt senki. Ahhoz hideg volt, hogy a jégen álldogáljanak, várjanak, felcsatolták hát a korcsolyájukat, a szánkót az Úszóháznál hagyták, és kifutottak az öböl jegére: vajon nem látni-e valahol a többieket?

Először nyomuk sem volt sehol. Long Island csúcsa körül most is temérdek fóka korcsolyázott, és az előző napi jégvitorlás fehér vitorláját is megpillantották a fák sötét hátterében, a tó túlsó végén.

- Talán ők is az úton jönnek - vélte Dorothea.

- Hátukba kapják a szelet - magyarázta Dick. - Észre sem veszik, hogy hideg.

Ebben a pillanatban egy kis barna vitorla bukkant fel a Darien-hegyfok alatt.

- Hohó! - kiáltott fel Dick. - Ez meg mi? Még egy jégvitorlás! De milyen picike!

Valami nem volt rendjén azzal a vitorlával. Kétszer-háromszor lehullott, aztán felvonták megint. Vagy fél tucat ember buzgólkodott vele.

- Biztosan ők azok! - kiáltott fel Dorothea. - Az az egészen picike Roger lesz!

- Lehetetlen - jelentette ki Dick.

- Szán az - mondta Dorothea. - Nincs elég lába, hogy jégvitorlás legyen.

- És én szamár a hátizsákban hagytam a távcsövemet! - búslakodott Dick.

Már épp vissza akart száguldani érte a *Fram*hoz, amikor észrevette, hogy a barna vitorla mozog. Közeledik. A körülötte buzgólkodó tömeg eltűnt. A vitorla mind gyorsabban közeledett, hátszéllel; valósággal száguldott feléjük. A fagyos északi szél marta Dick szemét. Összehúzott szemmel nézett a szemüvege mögül. Majdnem olyan, mint a beckfooti szánkó. Csak az a különös barna vitorla meg az árboc… de mégis, az az, nem is lehet más!

- Ők azok. Ott a sárga zászló az árboc tetején.

Egy-két másodperc múlva a szán már feleúton volt feléjük. A barna vitorla félig elrejtette az utasokat; egyik oldalon egy sor láb lógott ki. Dick és Dorothea torkaszakadtából kiabált.

Vidám kurjantás harsant válaszul. A szánról valaki megpillantotta őket.

- Mindjárt nekünk szaladnak! - mondta Dorothea. - Jó lesz vigyázni! Egyenesen felénk száguldanak!

Látták, amint a szán végén John kihajol, és teljes erejéből szedi be a kötelet.

Parancsszó harsant.

- Bal oldali lábakat le… *most!*

Öt bakancs csattant a jégen. A szán nagy erővel balra lendült, oldalt fordult a szélirányra, megcsúszott, vastalpai élesen csikordultak, aztán az egész mindenség hatalmas robajjal felfordult. Az árboc a jégre vágódott. Korcsolyák, hátizsákok, sarkkutatók bukfenceztek egymás hegyén-hátán a jégre.

- Gyorsan, gyorsan! - kiabált Dorothea. - Biztos rémesen megsebesültek!

A sarkkutatóknak azonban több volt a szerencséjük, mint az eszük.

- Semmi baj! - hallatszott John hangja. Felült a jégen, a fővitorlát szorongatta, és a felfordult szánt nézte. - Az árboc nem tört el. A vitorla sem szakadt el. Csak a régi kötelek. Könnyen felszerelhetjük megint.

- Semmi bajod, Roger? - Susan a hajósinas felé sántikált, aki, a kapitány példáját követve, nem sietett felállni a jégről.

- Csak a térdem, mint rendesen - mondta Roger. - Semmi különös.

Dorothea Tittyt segítette fel.

- Semmi vész - nyögte Titty. - Csak lassan… Mondjátok, ugye, épp fordulni akartunk?

- Nincs értelme szopogatni, ha így vérzik - mondta Susan.

Peggy fél lábon ugrált, és ujját nyalogatta, amelyről csöpögött a vér a jégre.

- Megsebesült valaki? - tudakolta.

- Gyertek valamennyien a *Fram*ra! - mondta Susan. - Van a szekrényben kötszer meg egy üveg jód. - Ha Susannak történetesen eszébe jut, hogy a *Fram* szőröstül-bőröstül nem az övék, akkor is úgy gondolta volna, hogy senki sem sajnálhat egy kis gézt meg jódot egy olyan ujjtól, amelyből patakzik a vér.

- Valami szörnyeteg holmi elvágta a kesztyűmet - mondta Peggy. - Valószínűleg egy korcsolya.

- Menjünk a *Fram*ra! - sürgette őket Susan. Ő maga is alaposan megütötte magát. Aztán hirtelen rászólt Dorotheára: - Vigyázz! Peggy mindjárt elájul!

- Még mit nem! - mordult föl Peggy.

Meg kell hagyni: ugyancsak kavargott a gyomra; de elájulni, amikor Nancy kapitányt helyettesíti - azt már nem! - Ördög és pokol! - harsogta, de most valahogy nem hangzott annyira meggyőzően, mint máskor. - Ördög és pokol! Semmiség az egész! Nyúlj csak a zsebembe, Dé, és keresd meg a kulcsot.

Felemelte vérző kezét, hogy ne legyen útban, míg Dorothea a kabátzsebében turkál. „Dé” meg is találta és előhúzta az Úszóház kulcsát. A sebesültek nagy keservesen felkapaszkodtak a fedélzetre, és néhány perc múlva a kabin már nemcsak szabóműhelyre, hanem kötözőhelyre is emlékeztetett. Bőkezűen locsolták Flint kapitány jódtinktúráját a karcolásokra, horzsolásokra.

Dick, John és Titty is megjelent. Összeszedték valamennyi korcsolyát, hátizsákot, és bevontatták az elárboctalanodott szánt.

- De hát miért fordult fel? - tudakolta Dick.

- Nem volt elegendő a hajószélesség - mondta John. - Keskeny a szán. Eleinte nem volt semmi baj, de amikor nekifutottunk, rögtön felborultunk. Meg aztán az a fő baj, hogy egyáltalán nem lehet kormányozni.

- Még jó, hogy kitűztük a vesztegzárzászlót - mondta Roger. - Most azt jelentette: „Vigyázat! Veszedelmes hajó közeledik!” Hát veszedelmesek is voltunk. Szerencse, hogy senki sem akadt az utunkba.

- Mindegy, az a fő, hogy vitorláztunk! - jelentette ki Titty.

NANCY KÉPESLAPJA

- Káró az északi jelző fölött - pihegte Dick, amint lélekszakadva beállított a konyhába. - Holly Howe-ba kell mennünk. Induljunk is, hagyjuk későbbre az árbocot.

- Nem lehet a doktor - vélekedett Dorothea. - Hisz tegnapelőtt vizsgált meg minket.

- Biztosan valami sürgős - mondta Dick. - Különben ráértek volna a *Fram*ban elmondani.

Nem örült, hogy Holly Howe-ba kell menni. Ha most is a *Fram*ra hívja őket a jelzés, ráértek volna elindulni, és akkor dolgozhatott volna még egy kicsit az árbocon. Dickson úr is otthon volt, és segített volna. Hanem a Holly Howe-i jelzés azt jelentette, hogy akármi is a terv, a többiek várnak rájuk, úgyhogy nem volt mit tenni: indulni kellett szaporán. Pár perc múlva már fel is pakolták a szánkóra a napi elemózsiát, aztán hegynek föl húzva, lefelé meg csúszva, siettek végig az úton, s végül pompás siklás következett a réten, át Holly Howe kapuján, amely szerencsére épp nyitva volt.

- Na végre - hallották Peggy hangját.

Felálltak a szánkóról, leverték bakancsukról a havat, és bementek a házba. A nagy nappali szobában a többiek mind körülállták az asztalt, és buzgón tanulmányoztak valamit.

- Baj van? - tudakolta Dorothea, amikor megpillantotta a komoly arcokat.

- Nancy - mondta Peggy. - Ide nézzetek.

- A doktor küldte ezt nekünk Jackson úrral - magyarázta Roger.

Az a valami kis rajz volt, levélpapíron. Bárki láthatta, hogy a papírt fertőtlenítés céljából kályhába dugták, mert világosbarnára pörkölődött. A fekete tintával rajzolt kép szánkót ábrázolt; négy korcsolyázó alak húzta, kettő rajta ült, egy pedig tolta. A parton (mert a szánkó szemmel láthatóan a jégen haladt) izgatott tömeg beszélgetett, hadonászott. Jelzőtábla mutatta az irányt az Északi-sark felé, és a kép alján látható iránytű is arról tanúskodott, hogy a szán és utasai észak felé tartanak.

- Ez minket hetünket akar ábrázolni - mondta Roger.

- De miért olyan izgatottak ezek a parton? - kérdezte Titty.

- Talán verseny folyik - vélte Dorothea.

- Hiszen csak egyetlenegy szán van a képen - vetette ellen Peggy.

- Biztos unja már a fekvést - mondta Dorothea -, és csak úgy szórakozásból rajzol.

- Nincs is ágyban - mondta Peggy. - Ugrál, mint a bolha. Csak délután fekszik le. A doktor mondta legutóbb.

- Különben is: miért küldi ezt nekünk? - kérdezte Titty. - Hiszen ilyet mi is tudunk rajzolni.

- Valami oka biztos volt - mondta Peggy.

- Szerintem azt jelenti, hogy szeretné, ha elindulnánk az Északi-sark felé - mondta John. - Csak azt tudnám, miért akarja.

- De hát hogy akarhatná, mikor jól tudja, hogy ő is eljöhet, ha várunk, és ha továbbra is így fagy?

- Tudom, de akkor is: heten vagyunk, és a szán meg van rakva felszereléssel, és a jelzőtábla világosan mutatja, hova megyünk.

- De mit jelent ez a tömeg? - kérdezte kétkedő hangon Peggy.

- Eszkimók a Riói-öbölben - vélekedett John.

- Meg fókák - tette hozzá Titty. - Biztos azt akarja, hogy induljunk most rögtön.

- Hát akkor rajta! - kiáltott Roger.

- Még egyáltalán nem készültünk el - vetette közbe Susan.

- De ezek az emberek mind a szárazföldön vannak - mondta Dick, miután alaposan szemügyre vette a képet -, és nincs is rajtuk korcsolya. Nem lehetnek se eszkimók, se fókák.

- Bárcsak átmehetnénk, és megkérdezhetnénk Nancyt! - sóhajtott Peggy. - Szerintem igazán nem ártana neki, hiszen már majdnem egészen meggyógyult. És úgyse kaphatjuk el a mumpszot, ha csak a kertből adunk neki szemaforjelzéseket!

- Stop! Stop! - kiáltott Dick.

Olyan izgatott volt a hangja, hogy egyszeriben mindenki felkapta a fejét, és ránézett. Dick már a jegyzőkönyvét kotorta elő a zsebéből. - Pontosan azt csinálja a tömeg! - mondta. - Szemaforjelzéseket ad. Várjatok, itt a könyvem. Az emberek a parton épp olyanok, amilyeneket Nancy rajzolt a füzetembe, mikor megmutatta a szemaforábécét.

Mindenki újra az asztal fölé hajolt. Ha szemaforjelzések, sem Peggy, sem a Fecskék nem szorulnak Dick tudományos jegyzőkönyvére.

- Mi tuskók! Mi fafejűek! - kiáltott Peggy. - Egytől egyig vadszamarak vagyunk! Hát persze hogy szemaforjelzés! Derék dolog volt, Dick! Ide figyeljetek. Nézzétek csak: az első eszkimó lefele lógatja a két karját. N. A következőnek az egyik karja merőleges a törzsére, a másikat feljebb emeli. O. Mellette ez a hosszú bácsi ellenkező irányban, de szintén merőlegesen tartja az egyiket, lelógatja a másikat: M. Összeolvasva: N-O-M. Nomád?

- Mi vagyunk Nancy szerint a nomádok? - kérdezte Susan. - Szerintem ezek a figurák csak véletlenül hasonlítanak betűkhöz.

- Na, majd kapnánk Nancytől ezermilliom kartácsot meg ágyúgolyót, ha hallaná, miket beszélünk. Hoci egy kis papírt, nézzük, mire megyünk! Jól van, Titty! Írd csak!

- Az első betű N - mondta Dick, aki időközben gondosan tanulmányozta jegyzőkönyvében a Nancy rótta figurákat. A következő O. Ezt a balettozót nem találom. Várjatok csak… megvan. M.

Ám a többiek már jóval előbbre tartottak.

- N-O-M-A-R-F - silabizálta Peggy. - Írod, Titty? Kész? A következő betű: A.

- Ennek nagyobb a feje, mint máskor - vetette közbe Roger.

- Sose törődj a fejével, a karja az érdekes - mondta Peggy. - Gyerünk. K. Aztán I. Aztán egy Z. Aztán S-L-A-I-K.

- Nyugi - intette John.

- Ne olyan gyorsan - kérte Titty. - K-I-Z… aztán?

- S-L-A-I-K.

- Semmi értelme az egésznek - mondta Susan.

Peggy Titty ákombákomjaira pillantott, aztán felolvasta. Értetlenül bámult a betűkre.

- Nomarf akiz slaik?

- Biztosan valami indián nyelv - vélte Titty. - Vagy talán van valamilyen titkos nyelvetek Nancyvel?

- Még nincs - mondta Peggy.

- Hát a szánkóhúzók? - kérdezte Dick. - Lehet, hogy azok is betűk? Mintha az egyik itt A lenne. Bár nem valami jó. Az is lehet, hogy mind a négy A akar lenni.

- De akik a szánkón ülnek, semmiféle betűhöz nem hasonlítanak.

- Csak lusták - mondta Roger.

- És mire jó az iránytű? - kérdezte John. - Az is csak jelent valamit.

- Azt, hogy az Északi-sarkra mennek - mondta Roger. - Mint mi. Fogadjunk, annyit jelent az egész: „Készüljetek fel az indulásra!”

- No és ez a jelzőtábla? - kérdezte John. - Mintha az iránytű nem volna elég.

- Emlékeztek Nancy levelére, odafent Fecske-völgyben? - kérdezte Titty. - Mikor meg kellett mutatnunk a papagájnak az ő nyilait? Csináljuk meg szó szerint, amit mond. A szán az minket jelent, és arra megy, amerre az irányjelző mutat. Menjünk mi is arra. Jobbról balra. Próbáljuk meg a másik végéről. K-I-A…

- Eltaláltad! - kiabált Peggy. - Ki a… K-I-A-L-S-Z-I-K…?

- Várj csak - szólt közbe John. - Ki alszik. Nézzük csak K-I-A-L-S-Z-I-K-A… Alakul, alakul. F-R-A-M-O-N?

- Még jó, hogy Nancy nem tudja, milyen nehezen tudtuk kibetűzni - mondta Peggy.

- Akkor sem értem - mondta Susan. - Este mindent bezárunk, mikor elindulunk haza. És a kulcsot egyszer sem hagytuk a kabinajtóban. Peggy minden alkalommal zsebre teszi.

- Biztos van valakinek még egy kulcsa - szólt közbe Roger.

- A másik kulcs ott van változatlanul Beckfootban - közölte Peggy.

- Biztos megint betörők! - kiáltott fel Titty.

- De hát Nancy hogy tudhat róla?

- Valaki világosságot látott kiszűrődni, elmondta Beckfootban, és Nancy biztosan azt hiszi, mi hagytuk nyitva az ajtót.

- Legjobb lesz most rögtön lemenni és körülnézni - ajánlotta Susan.

És az egész kompánia felkerekedett, és szánkóháton lenyargalt a réten Holly Howe-tól a csónakházig, a tó partján felcsatolták korcsolyájukat, aztán elhúztak, megkerülték a jégcsapoktól csillogó Darienhegyfokot, és lefutottak a tó jegén egészen az Úszóház-öbölig.

Az Úszóház körül azonban semmiféle gyanús jelet nem találtak. Leültek a szánokra, lecsatolták a korcsolyát, hogy felmászhassanak a fedélzetre.

- Gondoljátok, hogy a betörő még ott van? - érdeklődött Roger.

- Ha van egy csöpp esze, már nincs ott - mondta John. - Biztosan tudja, hogy mindennap idejövünk.

De azért John óvatosan, lassan megkerülte a jégbe zárt *Fram*ot, jól megnézte innen is, onnan is, hogy nem látja-e jelét idegen behatolásának.

De nem látott semmit.

John, Peggy és Susan ott hagyta a többieket a jégen, és felmászott a fedélzetre. Amikor Peggy megfordította a kulcsot a kabinajtó zárjában, John egyenesen átment a kabinon, ki az előfedélzetre, kotorászott a holmi között, meggyőződött felőle, nem rejtőzik-e valaki a hajón. A többiek közben árgus szemekkel figyeltek; szinte várták, hogy egyszer csak felemelkedik az előfedélzet csapóajtaja, és a betörő, legyen az szemtelen fókakölyök vagy eszkimó, úgy szökik ki, mint a felriasztott nyúl. De semmi efféle nem történt. Az előfedélzet csapóajtaja felemelkedett, de onnan bizony csak John feje bukkant ki, és John hangja hallatszott:

- Minden rendben -, mire a többiek is felmásztak, és bevonultak a kabinba, mint rendesen.

- Ne nyúljatok semmihez - figyelmeztette a többieket John. - Meg kell bizonyosodnunk afelől, hogy minden úgy van, ahogy tegnap este hagytuk.

Gondos kutatás következett, minek során nem nyúltak semmihez, csak egy kis darab csokoládéhoz - azt ugyanis Roger ott találta, ahol előző este felejtette. Úgy határozott, hogy mivel tegnap kapta, ajánlatos lesz minél előbb bekapni, nehogy Susan be találja számítani az aznapi porcióba.

- Na - nézett végig Susan a kabinban heverő nagy halom sarkkutató-felszerelésen -, egy mindenesetre bizonyos. Ha valaki a *Fram*on aludt az éjjel, csak a földön alhatott.

- És még ott sincs valami sok hely - tette hozzá Dorothea. - Nemigen forgolódhatott.

Végül Peggy bukkant rá az igazságra. Végül is ő sokkal jobban ismeri Nancyt, mint a többiek. Ismeri az esze járását, tudja, hogy akkor is kalandokon jár az agya, amikor dinnye nagyságúra dagadt képpel sínylődik az ágyban. Persze már nem is dinnye, és Nancy többet van fönt, mint ágyban, de azért ő mégiscsak rájött, mit akar tudtukra adni a pestis sújtotta kapitány.

Peggy odakorcsolyázott a többiekhez. Miután meggyőződtek róla, hogy senki sem aludt az Úszóházban, teljes iramban tartottak a Spitzbergák felé és vissza, hogy ki ne jöjjenek a gyakorlatból.

- Nem aludt ám senki a *Fram*on - jelentette Peggy. - Nancy azt kérdezte, *közülünk* ki alszik ott!

- De hiszen mi nem alszunk ott - nézett rá értetlenül Susan.

- Persze - bólintott Peggy. - De hát értitek, miről van szó. Itt van nekünk a *Fram,* melegebb, mint a tulajdon hálószobánk. Igazán meleg, hiszen egész nap fűtünk. És Nancy mindig azt mondja, az a legrosszabb télen, hogy éjszakára ki se lehet mozdulni a házból. Ezért gondolt rá.

Nyomban tudták, hogy Peggy fején találta a szöget. Ez Nancyre vall! De hát mit tehetnének? John és Susan összenézett. Egyszeriben feltámadt bennük a régi kétely: vajon illik-e egyáltalán az Úszóházban lenniük?

- Azt igazán nem lehet - mondta Susan.

- Miért ne? - így Roger.

- Aludjunk ma valamennyien a *Fram*on - javasolta Titty.

- Hát ti ketten nem, annyi biztos! - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Susan.

- De te meg John nyugodtan ott alhattok - mondta Peggy.

John elhúzódott a többiektől; gondolkodni akart egy kicsit.

- De jó lenne! - sóhajtott Dorothea. Valahogy ő meg Dick egy kicsit kívül álltak ezeken a dolgokon. Az Úszóházban aludni - ez a Fecskéknek meg Peggynek való. Dorothea úgy érezte, hogy Nancy voltaképpen másra nem is gondolt. De akárcsak Nancy, ő is izgalomba jött a gondolatra, hogy a sarkkutatók igazi befagyott hajón alhatnának; ott fekhetnének le, néznék a kályha vörösen izzó parazsát, és reggelre kelve kukucskálólyukat tisztogatnának a jégvirágos ablakon, és kinézhetnének a végtelen Jeges-tengerre. Ez persze nem őrá meg Dickre vár, hiszen ők voltaképpen idegenek, de már a gondolat is, hogy a többiek megtehetik, majdnem olyan jó, mintha neki magának volna része benne.

A nap folyamán Susan lassan meglágyult. Johnnak ugyan eszébe jutott az éjszakai vitorlázásra vonatkozó régi ígérete, de nagy nehezen elfogadta a gondolatot, hogy aligha nevezhető vitorlázásnak, ha az ember befagyott hajón van, ami egyáltalán nem is tud mozogni. Peggy pedig mind erőteljesebben igyekezett beléjük sulykolni: - Egyszerűen nem tehetitek ezt Nancyvel! - Peggynek érdekes módon meg sem fordult az eszében, hogy ő alhatna a *Fram*on; mi tagadás, még Nancy kedvéért sem lett volna hajlandó egyes-egyedül ott aludni a sötétben, messze a többiektől. De ha John és Susan is ott van, minden a legnagyobb rendben volna, és Nancy beckfooti fogságában úgy érezné, megbízhatik a kormányosában, hiszen megtesz mindent, amit meg kell tenni. Most, hogy Nancy ezt ajánlotta, Peggy nyomban belátta, hogy kezdettől fogva ott kellett volna aludniuk. Mi haszna, hogy itt a *Fram,* ha az ember minden este szépen hazaballag a tanyára?

És a három nagy komoly, elgondolkodó arccal rótta a jégen a köröket.

John és Susan, miközben gyengült az ellenállásuk, egy dologban rendíthetetlenek maradtak: abban, hogy sem Titty, sem Roger másutt nem alhat, mint az ágyában, Holly Howe-ban. De ha a két kicsi rendes időben és a rendes ágyába lefekszik, akkor igazán nincs semmi nyomós indok, miért ne cselekedhetnének ők maguk Nancy kapitány tervei szerint. John úgy érezte: Nancy kihívást intézett hozzájuk, és ez egymagában megakadályozta Johnt abban, hogy egyszerűen nemet mondjon.

Nem jutottak elhatározásra, ám alkonyatkor, amikor elváltak, és ki-ki hazafelé indult, Peggy meg a Fecskék északnak, Darien felé, Dick és Dorothea a Spitzbergák irányába, délnek, olyan vidáman csengett Peggy „Jó éjszakát!” ja, hogy Dorothea úgy érezte, emögött rejlik valami.

- Azt hiszem, a nagyok mégiscsak megcsinálják - mondta Dorothea, miközben Dickkel húzták felfelé a réten a szánkójukat a Dickson-tanyára.

- Bárcsak mi lehetnénk ott! - sóhajtott fel Dick.

ÉJSZAKA A *FRAM*ON

Holly Howe-ban minden nekik kedvezett. A Jackson házaspár lement a faluba, kártyázni a többi eszkimóval. Fanny, aki naponta bejárt segíteni Jacksonnénak, míg tele volt vendéggel a ház, megvacsoráztatta a sarkkutatókat, rendet csinált, és hazament az édesanyjához.

- Nem kell ám fönn maradniuk - mondta Jacksonné. - Fanny megrakja a tüzet, maguk meg feküdjenek le. Elég, ha az ajtót csak kilincsre csukják. - A *Fram*on való éjszakázásról nem esett szó. Az efféle tervet az eszkimók nemigen értenék meg, akárhogy magyaráznák is; meg aztán ha nagyon feszegetik a dolgot, a végén még Tittyvel és Rogerrel gyűlik meg a bajuk. Márpedig ebben a tekintetben Susan az első perctől fogva megmakacsolta magát. Még ami Johnt meg őt magát illeti, abban sem volt egészen bizonyos, de a két kicsi… Tudta jól, anya azt mondaná, nem alhatnak az Úszóházban. Vacsora után Susan zordabb volt, mint rendesen; idejében ágyba kergette őket, és még fel is ment megnézni, hogy rendesen betakaróztak-e. Amikor pedig észlelte, hogy már alusznak, megragadta az alkalmat, és egy takarót elvett John ágyáról, egyet meg a magáéról, s lement megint a konyhába. John és Peggy úgy suttogtak, mint a betörők, holott erre igazán nem volt semmi szükség, aztán közös igyekezettel begyömöszölték Peggy takaróját a hátizsákjába.

- Helyes - suttogta John, amikor meglátta, mit hozott le Susan. - Legalább nem kell újra felmennünk. Több nem is kell, hisz ott van a *Fram*ban a két vörös pokróc meg az a rengeteg birkabőr.

Összehajtogatták, feltekerték a két takarót, jól rátérdepeltek, igyekeztek minél kisebb batyuvá gyömöszölni, aztán ráhúzták a hátizsákot, méghozzá úgy, hogy előbb kifordították, mintha harisnyát húznának. A hátizsák nem volt elég nagy, a takaró fent kikukucskált egy kicsit, de még így is jobb volt, mintha a karjukon kellett volna vinni. Némán felsegítették egymásra a kabátot, karjukat belebújtatták a hátizsák szíjába, és már készen is voltak. Lábujjhegyen az ajtóhoz osontak. Aztán Susan, ugyancsak lábujjhegyen, visszalopózott, és lecsavarta a lámpát. Megijesztette őket a tűzhelyből a rácsra hulló zsarátnok zöreje, és csak most vették észre, milyen hangosan ketyeg a sarokban a hatalmas állóóra.

- Alusznak azok odafönt? - susogta John.

- Mint a bunda - suttogta Susan. Csigalassúsággal, óvatosan csukta az ajtót. - Hanem tudod, azt hiszem, igazából nem kellene ám lemennünk.

- Nem hagyhatjuk cserben Peggyt.

Peggy már kint járt az udvaron. Utánasurrantak. Vesződtek egy kicsit a kapuval; a rugós zár nem akart engedelmeskedni. Az istállóban egy tehén neszezett. Ringo, a kutya, kifutott az udvarra, és megszaglászta őket. Egy pillanatig attól tartottak, mindjárt ugatni fog, de aztán John megvakargatta a nyakát, és azt susogta: - Csitt! -, Ringo meg szépen lelapult, nagy farkcsóválással, hogy csak úgy porzott a hó, és amint ők kiléptek a kapun, a kutya szép csendesen visszaballagott jó meleg óljába.

Odakint a réten megálltak, füleltek egy pillanatig. A házból egy pisszenés sem hallatszott; a konyhaablak pisla fénye szinte szemrehányóan világolt - valósággal elszégyellték magukat, hogy miben sántikálnak. Aki csak látja a világos ablakot, azt hiszi, ők bent üldögélnek a tűznél. Szélcsend volt, még a tánczene is felhallatszott a faluból. A hajókikötőnél a parton máglyát gyújtottak, tüze vörösen izzott az ég alján. Olykor-olykor tűzijáték rakétája süvített az éjszakába; Riót ugyan eltakarták a dombok, de lelki szemükkel szinte látták a Riói-öböl

korcsolyázó tömegét. Ők nem csatolják fel a korcsolyát, ezt elhatározták. Az majdnem ugyanolyan lenne, mint az éjszakai vitorlázás. A *Fram*on aludni - az más, az egészen más.

Peggy a réten átvágva az országút felé igyekezett. A másik kettő követte. Fényesen világított a telihold a dombok felett; árnyékuk élesen kirajzolódott mögöttük a havon. Peggy hátranézett: vajon ott vannak-e a nyomában.

- Ördög és pokol! - suttogta. - Ez aztán a csempészeknek való éjszaka! De kár, hogy Nancy nincs itt! Persze ő biztos azt akarná, hogy a fal árnyékában osonjunk.

- Fölösleges - mondta John.

- Lehet, hogy találkozunk Jacksonékkal - reménykedett Susan. A háziak azonban messze voltak; Jackson úr épp akkor mondta be az adu ászt. És aki nem volt bent a házában, az lent mulatott a Riói-öbölben, fáklyák, máglyák fényénél, hallgatta a zenét, korcsolyázott, vagy nézte a többi korcsolyázó víg körözését. A sarkkutatók egyetlen árva lélekkel sem találkoztak. A rét tetején kibukkantak az országútra, jobbra fordultak, s most már hárman egymás mellett taposták tovább az utat, nagyokat szuszogva tömött hátizsákjuk alatt.

- Nancy el se fogja hinni, hogy megcsináltuk - mondta Peggy.

- Azok ketten igazán soha nem szoktak felébredni - mondta Susan. - Titty legalábbis soha. Hát Roger?

- Reggel bizony jó korán fönt van - mondta John.

- Amint pitymallik, elindulunk vissza - vigasztalta őket Peggy. - Még ha felébrednek, akkor se lesz semmi bajuk. És úgyse ébrednek fel. Hiszen már vacsora közben is jóformán aludtak.

- Jacksonék biztos épp fejni fognak, amikor hazajövünk - mondta Susan.

- És akkor mi van? - vetette oda Peggy. - Milliom horgony és tatvitorla! Kit érdekel? Addigra megcsináltuk és kész. Különben is nincs benne semmi rossz!

A többiek egy árva szóval sem feleltek.

Kapuhoz értek, azon át meg az Úszóház-öböl fölötti erdőbe. A fák között kanyargó szekérúton már sorba szakadoztak. Peggy vezette a sort. Sehogy sem volt megelégedve magával. Nancy biztosan sokkal daliásabban vezetné a portyát, gondolta. És Peggy dalra fakadt:

> Fényes telihold van, segíts, jó barát,
> Gyertyám csonkig égett, hogy írjak tovább?…

Sajnos tovább nem tudta a dalt, a többiek pedig konokul hallgattak. Peggy mind szaporábban szedte a lábát; már-már attól tartott, a másik kettő még most is hajlamos lenne takarodót fújni. Pedig ott siettek a nyomában, és néhány perc múlva már ki is jutottak a csupasz fák zegzugos árnyából, ki a nyílt partra. Ott volt a tó; a túloldalon álló fehér hegyekre valósággal záporozott a holdfény. És kint az öbölben horgonyozott a *Fram,* sötéten és mozdulatlanul, a sarki jég rabságában.

Látására mindhármuk szíve felvidult.

- Ez aztán a hajó! - kiáltott fel John. - Gyerünk, Susan!

Nekivágott a jégnek; úgy csúszkált, mintha sítalp volna rajta. Már ott is volt az Úszóháznál, felkapaszkodott a fedélzetre, megfogta a hágcsót. A következő percben felmásztak mind a hárman, és John meg Susan várták, amint Peggy előkotorja zsebéből a kulcsot. Ahogy ott álltak a *Fram* holdfényes fedélzetén, körülöttük a végtelen jégmező, a látóhatáron a hóborí-totta hegyek (az öböl erdős partját igazán nem kell nézni, a riói máglyák meg fáklyák fénye

pedig bátran lehet az északi fény) - könnyen elhitte az ember, hogy valóban az Északi-Jegestenger foglya, sok ezer kilométerre minden emberi lénytől.

Vesződtek egy kicsit az ajtóval, mert szokás szerint most is befagyott, és sehogy sem akart kinyílni. De végül sikerült bejutniuk a kabinba. Peggy lámpát gyújtott. Susan felélesztette a tüzet. Meleg volt odabent, és a lámpa tüstént vidám fényt adott. Kibújtak a hátizsákból, ledobták az egyik padra.

- Ide hallgassatok - mondta John. - Nem fekhetünk le csak úgy egyszerűen. Miféle ennivalóval szolgálhat, kormányos úr?

- Mit szólnátok kakaóhoz? - kérdezte Peggy. - Maradt még egy fél dobozzal, és tejpor is van.

- Azt igazán nem nehéz elkészíteni - mondta Susan.

- És finom - tette hozzá John.

Legutóbbi vízhordó expedíciójukból még jócskán maradt ivóvíz. Susan megtöltötte az üstöt, és feltette a kályhára, Peggy pedig szemrevételezte az éléstárat. (Mindig Peggyre maradt Flint kapitány készletének megdézsmálása. Végtére is a kapitány az ő nagybátyja, nem a Susané.) John a kályha mellett ült, és nézegette a képeket Dick csillagászati könyvében, amelyet délután véletlenül ott hagytak az asztalon. Aki ebben a pillanatban bekukkant a kabinba, azt hihette volna, minden a legeslegnagyobb rendben van.

És akkor Peggy egyszer csak rádöbbent, hogy dehogyis van rendben - épp ellenkezőleg. Diadalmasan kieszelte már, milyen választ küld reggel Nancy kérdésére: „Ki alszik a *Fram*on?” - „Az expedíció vezetői!” És akkor megpillantotta John arcát, amint felnézett a csillagászati könyvből - amit, mi tagadás, jóformán nem is nagyon látott. Ehelyett lelki szemével anyát látta, mintha ott ülne velük a *Fram* kabinjában, várná a kakaót, és közben megkérdezné: - Hát a kicsikkel mit csináltatok? - John Susanra pillantott, és nyomban tudta, hogy ő sem elégedett. Susan visszanézett Johnra. Peggy tekintete ide-oda vándorolt kettőjük arcára. Mintha elfújták volna a jó hangulatot.

Talán ha rendesen felforr a víz, minden egészen más lett volna. Az üstnek azonban nem volt sürgős a dolog. A kályhán mindig tovább tartott, mint a spirituszfőzőn, és most mintha még a szokásosnál is régebben várnának rá.

- Felforr-e már végre ez az átok? - sziszegte végül Peggy. - Szerintem nem. Szedjük elő a spirituszfőzőt.

- Ide figyelj, Peggy - szólalt meg Susan. Végre elhatározásra jutott. - Nem jó ez így. Johnnak meg nekem egyszerűen haza kell mennünk. Nem hagyhatjuk Tittyt meg Rogert egyedül egész éjszaka. De te nyugodtan maradj, ha akarsz. Hiszen bezárkózhatsz, nem?

Ez még annál is rosszabb volt, amire számított. Peggy már egyáltalán nem érezte magát Nancy kapitány méltó helyettesének, dacolva ezermilliom kartáccsal és ágyúgolyóval, ördöggel és pokollal. Egy szál magában aludjon az Úszóházban, a befagyott tó kellős közepén? No nem, ez egy kicsit sok lenne a jóból.

- De hiszen Nancy nem ezt akarja - mondta. - Azt akarja, hogy aludjunk itt valamennyien a kabinban.

- De hát nem lehet - mondta Susan. - Johnnak is ez a véleménye.

Peggy Johnra pillantott, de John bizony osztotta Susan véleményét. Ehhez szavak sem kellettek - leolvasta az arcáról.

- No mindegy, akkor is itt voltunk sötétben - mondta John. - És az igazi sarkvidéken télen éjjel-nappal sötét van. Mindegy voltaképpen, hogy milyen időpontban vagyunk itt. És különben is mit számít, hogy hol alszunk?

- Hagyjuk a csudába azt a nyomorult kakaót - szólalt meg Susan. - Látjátok, hogy sehogy sem akar felforrni a víz. Holnap megisszuk. Majd reggel. - Felugrott. - Még jó, hogy nem csomagoltuk ki a takarókat! Irtó nehéz lenne megint visszagyömöszölni a hátizsákba.

A vak is láthatta, hogy John és Susan már legszívesebben úton is volna Holly Howe felé. Peggy beadta hát a derekát.

- Nancy örülni fog, hogy holdvilágnál lejöttünk - vigasztalódott. - De azért biztosan az lesz a véleménye, hogy kár így elpocsékolni a *Fram*ot.

Susan lezárta a kis kályha huzatát.

- Reggelre leég - mondta -, de nem baj. Van bőven tüzelőnk, majd megrakjuk megint.

John leakasztotta a lámpást, és elfújta. A *Fram*ban már csak az ablakon bekukkantó holdfény világított. Hideg csapta meg őket, amikor kinyitották az ajtót.

- Gyerünk - mondta Susan.

Peggy bezárta az ajtót. Ledobták a három hátizsákot a jégre, aztán lemásztak a hágcsón, azt meg feltolták újra a fedélzetre. A jégen a holdfényben felsegítették egymásra a pakkokat, és elindultak hazafelé. Szedték a lábukat, és fura vidámság kerítette hatalmába őket.

- Hahó! - szólalt meg John, amikor a *Fram* mögöttük maradt. - Hát az meg ott micsoda?

- Hol?

- Valami mozog - mondta John. - A jégen. Errefelé. Jön.

- Juj! - Peggy visszafojtotta a lélegzetét. Mi lehet az? Valami csakugyan mozog a jégen, az öböl partját borító erdő árnyában.

- Nem lehet! - kiáltott fel Susan. - De igen, mégis! A két kölyök! Látjátok, nem kellett volna eljönnünk!

Roger nem tudta, mi ébresztette fel. Egy pillanatig csak feküdt, mozdulatlanul. Aztán egyszer csak megérezte a szoba ürességét.

- John! - szólalt meg.

Senki sem felelt. A kelő hold a ház másik oldalát világította meg; de a havas éjszakában még így is eléggé világos volt, hogy Roger láthatta: John ágya mintha fehérebb lenne, mint rendesen. Susan ugyanis, amikor levette a takarót, nem hajtotta vissza a színes ágyterítőt.

- John! - szólt újra Roger. Kicsusszant az ágyból, és átszaladt a szoba másik végébe. John ágya üres volt. De a gyertyatartó ott állt az éjjeliszekrényen, és mellette gyufát is talált. Roger úgy határozott, ez egyszer igazán alapos ok van rá, hogy megszegje a szabályt. Gyufát gyújtott, és a következő pillanatban fellobbant a gyertyaláng. Hát bizony, az ágy csakugyan üres volt. Eltűnt John, eltűnt a ruhája is. Roger kinyitotta az ajtót, kilépett a folyosóra, és egy pillanatig fülelt. Tikk-takk, tikk-takk. Jól hallotta a konyhából a nagy állóóra lassú ketyegését, és megriadt, amikor a lánc megzördült, ahogy a fogaskerékhez ért. De aztán rájött, hogy mi volt ez a zaj, és fülelt megint; meg akart róla győződni, hogy csakugyan nem hall-e mást, mint az óra ketyegését. Aztán a hideg padlódeszkán átszaladt Susan és Titty szobájához. Benyitott,

belépett, közben fél kézzel óvta a gyertyalángot. Hát ez meg mi? Susan ágya is üres? A szemközti ágyban Titty felemelte a fejét a párnáról és álmosan pislogott Rogerre.

- Roger - szólalt meg Titty. - Mi baj?

- Hol a kapitány meg a kormányos? - kérdezte Roger.

Titty felkönyökölt az ágyban, kisimította szeméből a haját, és Susan üres ágyára pillantott.

- Biztos Peggyvel beszélgetnek - mondta.

- Nem hallani semmit - mondta Roger. - Figyelj csak!

Titty kiugrott az ágyból, és papucsba bújt.

- Megnézem, Peggy alszik-e - mondta.

Együtt osontak végig a folyosón. Az egész tanyaházban mély csend uralkodott, csak odalent a konyhában ketyegett az öreg óra. Halkan benyitottak Peggy szobájába, és füleltek: hallják-e a lélegzetét. Egy pisszenés nem sok, annyi sem hallatszott. Bementek. Roger gyertyájának fényénél észrevették, hogy Peggy alaposan feldúlta az ágyát, amikor kirángatta a takarót. De Peggynek magának nem volt se híre, se hamva.

- Mégis elmentek a *Fram*ra - állapította meg Titty.

- Rondák - mondta mély érzéssel Roger.

- Talán akkor határozták el, amikor mi már aludtunk - vélte Titty -, és nem akartak felébreszteni.

- Mindegy; most ébren vagyunk - jelentette ki Roger. - Gyere! Érjük utol őket.

- Lehet, hogy a konyhában lapulnak - mondta Titty. - Hozd azt a gyertyát.

Azzal Titty, nyomában meg Roger, a gyertyatartóval, leosont a sötét lépcsőn. A konyhában égett a lámpa, lobogott a tűz, de sehol sem volt senki.

- Máshova nem mehettek - mondta Titty. - A csuda vigye el. Miért kellett nekünk olyan korán elaludnunk!

- Menjünk utánuk - javasolta Roger.

- Ha Susan is ott van, nem lesz semmi baj - vélte Titty.

- Két perc alatt felöltözünk - biztatta Roger. - Mosakodni nem kell. Fogat mosni se.

- Na jó - mondta Titty. - Csak el ne felejtsd felvenni a sáladat, meg a többit. És világíts nekem, amíg meggyújtom Susan gyertyáját.

- Nem kéne lámpást vinnünk? - tanakodott Roger.

- Van zseblámpánk. Meg aztán ott a hold.

Alig néhány perc múlva már el is fújták a két gyertyát, és ott hagyták, ahol találták: a kapitány, illetve a kormányos ágya mellett. Zseblámpával világítottak, míg leszaladtak a konyhába, megkeresték bakancsukat, ezután következett a szokásos harc az ajtó zárjával, s végre kint voltak a téli éjszakában.

A kutyát immár másodszor zavarták fel; jött is rohanvást az istálló felől. Roger ugyan derék kutyának nevezte, de ez nem ért fel a Johntól kapott vakargatással, úgyhogy a kutya felugatott, ők meg csontjuk velejéig megdermedtek, de szerencsére aztán Tittynek sikerült Ringót lecsillapítania. Még így is gyanakodva nézte őket a kapu mögül, és nem tágított az udvarból,

míg a két gyerek fel nem kapaszkodott a hóborította mezőn, a szekérúton. Akkor, ki tudja miféle meggondolásból, a kutya búbánatosan sarkon fordult, felszegte fejét, és a holdra vonított - hosszan, elnyújtottan, keservesen. - Farkasok - mondta Titty; aztán megérezte, hogy Roger szorosan bújik hozzá, hát gyorsan hozzátette: - Persze nem igaziból. Csak a jó öreg Ringo. - Hanem azért ha eddig voltak is kételyeik az éjszakai utat illetően, az udvarról felhangzó gyászos nyüszítés hallatán semmivel sem lett volna könnyebb visszafordulni, mint menni tovább, előre.

Amikor kijutottak az országútra, már jobban érezték magukat. Vígan szaporázták, míg az erdőbe vezető elágazáshoz nem értek. Egy pillanatra visszariasztotta őket a keskeny, hóborította, sötét fákkal szegélyezett ösvény. Hiszen épp csak egy-két lépésnyire látták maguk előtt az utat…

- Mi lesz, ha nincsenek ott? - kérdezte Roger.

- Ott vannak - jelentette ki Titty. - Különben is itt a zseblámpánk. És abban a pillanatban meghallották, amint Ringo Holly Howe-ban megint a holdat ugatja. Egy szót sem szóltak, hanem szaporán bekanyarodtak az erdőbe. A félelmetes vonítás után a közvetlen közelből felhangzó bagolyhuhogás ha megrémítette is őket az első pillanatban, valahogyan mégiscsak vigasztaló volt.

- Emlékszel John bagolyhuhogására Beckfootban, mikor a Fruskák a dédnagynéni elől menekültek? - kérdezte Titty.

- Persze - mondta Roger. - Meg amikor Peggy hápogott, mint a kacsa, mikor valaki elejtette az evezőjét!

Nagy sokára a fákon át sárga fény villant, és a következő pillanatban, amint kiértek a partra, az Úszóház kivilágított ablakai igazolták gyanújukat.

- Ott vannak bizony - mondta Titty. - Tudtam én. Vigyázz, mikor rálépsz a jégre. A kövek irtó síkosak.

- Nézd csak: eloltották a lámpát - mondta Roger.

Az Úszóház élettelenül sötétlett. Mintha lakatlan lenne. Nehéz volt elhinni, hogy az előző pillanatban még vígan hunyorgó ablakszemek köszöntötték őket.

- Biztos épp most feküdtek le - vélte Titty.

- Majd fölkeltjük őket - jelentette ki Roger. - Figyelj, Titty: nem hoztunk takarót. Azért dúlták ők fel az ágyukat.

- Azt a mindenit! - mondta mérgesen Titty. - Na nem baj. Ott a rengeteg birkabőr.

- Kiabálunk nekik - ajánlotta Roger.

- Üdvrivalgás! - vezényelt Titty. - Ketten egyszerre.

- *Fram*, hahó!

A messzeségből halk „Hahó!” válaszolt. Roger egyszer csak megtorpant.

- Valami jön a jégen! - suttogta. - Medvék.

Az Úszóház sötét tömege eltakarta előlük a nagyokat, amint lemásztak a jégre. Aznap éjjel először bukkant fel felhő az égen, s elfátyolozta a hold arcát. A két gyerek megtorpant. Aztán megint előbukkant a hold, és már látták, mik azok a sötét, alaktalan, mozgó valamik.

- Ők azok! - kiáltotta Titty megkönnyebbülten.

- Egész rendes medvék - állapította meg Roger. - Hahó! Susan! Hahó!

- Mi a csudát kerestek itt ilyenkor? - érdeklődött Susan. - Mikor eljöttünk, aludtatok, mint a bunda.

- A *Fram*ra indultunk - közölte Titty.

- Ágyban volna a helyetek - mondta Susan. - Mi is megyünk már haza.

- De hát miért jöttetek ki? - firtatta Roger.

- Azt hittük, ott akartok aludni - magyarázta Titty.

- Futólépés! - parancsolta Susan. - Rég aludnotok kéne! Rémesen megfázhattok, hogy kibújtatok a meleg ágyatokból. Mozgás! - És Susan olyan iramot diktált, hogy hamarosan valamennyien kifogytak a szuszból, és mire az erdőn át kiértek megint az országútra, elszállt a beszélgethetnékjük.

Épp az úton szedték a lábukat, amikor két fekete alakot pillantottak meg a havon, amint a réten át a tanya felé tartottak.

- Jacksonék - mondta John.

- Gyorsan! - suttogta Susan, és az egész társaság futásnak eredt. Ringo keserves vonítása egyszeriben víg csaholásba csapott, amikor Jacksonék beléptek az udvarba. A kutya vidáman körülugrálta őket a holdfényben. Az öt sarkkutató lélekszakadva ért oda, amikor Jackson úr már épp a kaput akarta bezárni.

- Hát ez meg micsoda? - kérdezte Jacksonné. - Maguk meg még nincsenek ágyban? Nem ilyenkor kell ám sétálni, habár igaz, ami igaz, csudaszép éjszaka van. Csak azt nem tudom, az édesanyjuk mit szólna, ha most látná magukat.

- Két perc, és ágyban vagyunk - ígérte Peggy.

És Johnnal meg Susannal már neki is iramodott, be a házba, hogy a hátizsákokkal észrevétlenül feljussanak. Senki sem óhajtott bővebb magyarázatba bocsátkozni a takarókról.

- Miért vonított úgy Ringo? - kérdezte Roger.

- Tán van egy barátja odafent a holdban - vélte Jackson úr.

- Jól mulattak Jackson néniék a faluban? - tudakolta Titty.

- No, ilyet se hallottam még - mondta Jacksonné. - Ágyba gyorsan, aló mars! Nem csuda ugyan, ha senkinek nem jön álom a szemére ilyenkor, hisz odalent éktelen nagy zajt csapnak az öbölben azok a korcsolyázó népek.

A FEDÉLZETEN

Reggelre kelve Dick, mint rendesen, felszaladt a dombtetőre. Ha a nagyok történetesen a *Fram*on aludtak is, azért csak visszamentek Holly Howe-ba Tittyért meg Rogerért, a reggeliről nem is beszélve, és akkor bizonyára jelet is akasztanak ki.

Ott is volt csakugyan. Négyzet a déli jelző fölött. „Gyertek a *Fram*ra." Dorothea alig várta már, hogy elindulhassanak, hanem a szendvicsek még nem készültek el. Dicksonné a távozni készülő Dickson úr meg Silas körül buzgólkodott, akik a húsz kilométerre fekvő vásárvárosba indultak, és az ünneplő ruhájukra vártak. Arra gondolni sem lehetett, hogy várakozás közben netán még néhány simítást végeznek a szán árbocán. Dick tehát lement a réten, megnézte, mit lehetne kezdeni a jég szélén a náddal, amely nagyon akadályozta gyors suhanásában a szánt. Ösvényt vágott a nádban, levágta a szálakat egészen a jégig. Amikor elkészült, visszament a tanyára, ahonnan Dickson úr már elindult Silasszel, és Dorothea épp az ebédet csomagolta a hátizsákokba. Dicksonné szakasztott olyan szendvicseket készített nekik is, mint a két férfinak, csak éppen, mint Dorothea megállapította, ezekből kimaradt a mustár. Kaptak egy nagy üveg tejet is meg két irdatlan szelet tortát.

- Ma sokkal jobb lesz a lesiklás - mondta Dick, amikor megfelelő irányba állította a rét tetején a szánkót.

A következő pillanatban már repültek is a domboldalon a tó felé.

- Balra! - kiáltott Dick.

Bal sarkuk a hóba vájt, a szánkó balra lendült.

- Vigyázz! Kapaszkodj. Bukkanó jön!

Jött is. A szánkó átsüvített az imént vágott ösvényen, aztán mikor jeget ért, felszökkent a levegőbe, majd megint a jégre huppant, és most, hogy már nem akadályozta őket a nád, sebesen kifutottak a tóra.

- Messzebb is mehettünk volna, ha nem rakjuk le a lábunkat - mondta Dick. - A jégen jóformán nincs is súrlódás. Azért megy olyan gyorsan a jégvitorlás.

- Igen - bólintott engedelmesen Dorothea, pedig nem sokat értett Dick mondókájából. Ha megkérdezték volna, mit hallott, bajosan tudott volna válaszolni. Úgy süvített a hideg levegő, amikor leszáguldottak a réten, és ki a jégre! Aztán az a pillanat, amikor azt hitte: felborulnak. De még abban a pillanatban is máson járt az esze. Mielőtt az este elaludtak, az volt az utolsó gondolata, reggelre ébredve pedig az első, hogy a *Fram* ott áll az Úszóház-öbölben. Másra sem tudott gondolni. Vajon a nagyok éjjel ott aludtak-e a kabinban? Milyen lehetett? Nem zaklatták-e őket kései korcsolyázók, idegen eszkimók, akiket esetleg odavonzott az ablakból kiszűrődő fény? Vagy talán eloltották a lámpást, és sötétben aludtak?

Dorothea már a korcsolyáját csatolta, Dick pedig, bánatos búcsúpillantást vetve a tanyától lefelé húzódó gyönyörű fehér lejtőre, követte a példáját. Legszívesebben felhúzta volna a szánkót, hogy leszáguldhasson megint; jobban megcélozta volna a nádba vágott ösvényt, és még messzebbre kiszáguldott volna a jégre. De hát végtére is lesz arra még bőven idő. Dorothea siet, meg hát ő is szeretne már ott lenni a *Fram*on, és még egyszer alaposan megnézni azokat a vitorlásszán-képeket.

Néhány pillanat múlva már siklottak is a tó jégtükrén, húzták a szánkót.

Messze, Long Island környékén, sokan jégkorongoztak. Imitt-amott korcsolyázó kis csoportok pöttyözték a villogó jégfelületet. A fákról eltűnt a hó; elolvadt talán, vagy a szél fújta el, és az erdő feketéllett a fehér dombok hátterében. És Long Island meg a part közül egyszer csak fehér vitorla szökkent elő.

- Oda nézz! - mondta Dick. - Jön megint a csónak!

- Hajó - javította ki Dorothea. - Még sosem hallottam, hogy vitorlást csónaknak neveztek volna.

Aznap délelőtt alig fújt a szél, de a könnyű vázú, pókforma jégvitorlás repült a tükörsima jégen.

- Azért nem fordul fel, mert a korcsolyái közt olyan nagy a távolság - mondta ábrándosan Dick. - Meg aztán hatalmas területen fogja fel a szelet, és a súrlódás igen csekély, mert a korcsolyája rövid. Csak azt az egyet tudnám, hogyan vitorlázik szél ellen!

- Kérdezd meg John kapitányt.

- Mind tudják - mondta Dick. - Még Roger is. No mindegy, azért szánon ők sem tudnak szél ellen vitorlázni. A mienk is szépen fut majd, ha megfelelő irányból kapjuk a szelet.

- Ugyan, gyerünk már - mondta Dorothea. - Különben sincs még vitorlánk.

- De lesz - vágta rá Dick. - Dickson néni azt mondta, kerít majd egy öreg lepedőt.

A jégvitorlás megfordult, és visszafelé száguldott, a szigetek irányába, s hamarosan el is tűnt.

Dick visszatért a valóságba.

- Jobb. Bal. Jobb. Bal.

Száguldott a két gyerek az Úszóház-öböl felé. Megkerülték a hegyfokot, és ott állt előttük a jégben a *Fram*, kéménye csak úgy ontotta a füstöt.

- Susan rakott még a tűzre - mondta Dorothea.

- Szólj, ha megállunk.

- Lehet máris.

- Helyes. Fékezz.

Már nem hajtottak, csak szép simán siklottak. A megrakott szánkó kettejük között siklott, nem akadt senkinek a sarkába. Szépen, szabályosan megálltak, közvetlenül az Úszóház mellett.

A következő pillanatban Titty és Roger bukkant föl a fedélzeten, és lenézett rájuk.

- Hol vannak a többiek? - kérdezte Dorothea.

- Lent a kabinban - válaszolt Titty.

Dorothea jó előre figyelmeztette Dicket: Tittynek és Rogernek ne is említse a *Fram*on való éjszakázást. Jól tudta, hogy akármit tesznek is a nagyok, Titty és Roger mindenképpen az ágyában alszik.

Roger azonban rögtön kirukkolt vele.

- Itt voltunk az éjszaka kellős közepén! - újságolta. - Titty meg én egész egyedül jöttünk, és Ringo ugatta a holdat.

- Csak nem engedte meg Susan, hogy itt aludjatok? - kérdezte Dorothea.

- Nem - ismerte be Titty. - De azért lejöttünk a jégre, az erdőn át, sokkal azután, hogy lefeküdtünk.

A Dék lecsatolták korcsolyájukat, a hátizsákokkal együtt föladták Rogernek és Tittynek, azután maguk is felkapaszkodtak. Lementek a kabinba. John, Peggy és Susan spárgával meg a birkabőrökkel buzgólkodott.

- Hahó! - mondta John.

- Hahó! - mondták a többiek.

És Dorothea az első pillanatban tudta, hogy itt valami nincs rendben. Talán nem aludtak jól. Talán nagyon korán ébredtek. De valami határozottan nincs rendben. Sokkal derűsebb, mi több: diadalmasabb hangot várt volna olyan sarkkutatóktól, akik a jég fogságában, a *Fram*on töltötték az éjszakát.

- Milyen volt a sötétben? - érdeklődött Dick.

- Haza kellett mennünk aludni - mondta Peggy.

- Nem volt mit tenni - mondta Susan.

- Ugyanis annak idején megígértünk valamit anyának - magyarázta John. - A matróz meg a hajósinas szörnyen fiatal.

- Még így is iszonyúan sokáig fent voltak - mondta Susan.

Dorothea szeme végigvándorolt a nagyok arcán. Tökéletesen úgy hangzik, mintha mentegetőznének! Dorothea egyenesen rátért a mindnyájukat izgató tárgyra.

- De mit fog szólni Nancy kapitány? - kérdezte.

- Meg fog pukkadni mérgében - közölte Peggy.

- Hiába - mondta Susan. - Nancy is megértette volna, ha itt van.

- Nem értette volna meg - mondta John. - Biztosan nem. De akkor sem tehettünk mást.

És Peggy előtt egyszerre csak felcsillant egy reménysugár.

- Figyeljetek! - kiáltott fel. - Hát ti ketten? Ti nem ígértetek senkinek semmit. Aludjatok ti a hajón! Ti is hozzátartoztok az expedícióhoz. Nancy már réges-rég megmondta. Úgy fog örülni, hogy még!

Dorothea csak bámult. Ilyen megtiszteltetést nem is mert remélni. Hiszen ők már annak is örültek, amikor kezdetben szabad volt húzniuk a sarkkutatók szánját! Aztán nekik is lett szánkójuk, igaz, Nancy még nem látta. De ez…

- Nem minket értett, amikor elküldte a rajzot.

- Mind a hetünket rárajzolt - mondta Titty.

- Hát dehogyisnem értett benneteket is! - harsogta Peggy. - Különben nem rajzolt volna oda. Ördög és pokol, ha mondom! Mit számít, ki az? Az a lényeg, hogy valaki legyen. Nancy egyszerűen azt kérdezte: „Ki?” Kíváncsi rá, melyikünk alszik itt. Ennyi az egész. Persze ha nem akartok…

- Dehogyisnem! - vágott közbe Dick. - Innen még jobban meg lehet figyelni a csillagokat, mint az obszervatóriumból, és fenn maradhatunk, amíg akarunk, legfeljebb majd nappal alszunk.

- No és te? - kérdezte Dorothea Peggytől.

- Ha akarjátok, én is itt alhatom - mondta Peggy, de a hangja nem volt valami eltökélt. Tétova pillantást vetett Susanra és Johnra. Ha ez a két edzett tengerész, a *Fecske* kapitánya és kormányosa, elindult, hogy a *Fram*on töltse az éjszakát, aztán az utolsó pillanatban meggondolta magát, és visszafordult, vajon Dorothea meg Dick nem csinálja majd ugyanazt? Ami persze még sokkal rosszabb lenne. Mert ő nem hajlandó egyedül maradni a *Fram*on. De ha a Dék feladják, és hazamennek a Dickson-tanyára, akkor neki egy szál magában kell hazatérnie Holly Howe-ba! Felrémlett előtte a holdfényes erdő, és megborzongott. - Figyeljetek - szólalt meg -, legyen egy éjszakára a tietek a hajó. Akkor üzenhetünk Nancynek, és következő éjszaka én is eljövök, ha akarjátok.

- Nagyszerű! - mosolygott Dorothea.

- Akkor rendben - bólintott Peggy.

- Bárcsak mi is itt maradhatnánk - mondta John.

- Gyerünk, feleljünk most mindjárt Nancynek - javasolta Peggy.

- Szemaforjelzéssel? - kérdezte Dick.

- Hát persze - mondta Peggy.

- Csak két D-t - mondta Titty. - De nem muszáj egyformára rajzolni.

Peggy nyomban le is telepedett az asztalhoz, elvette Dick töltőtollát, és rajzolt egy meglehetősen egyszerű kis képet. A Nancy-féle izgatott eszkimó tömegnek mindössze két tagja volt az, mintha elszakadtak volna társaiktól. Peggy nagyobbra rajzolta az alakokat, mint Nancy, és Titty javaslatára az egyikre szemüveget biggyesztett, olyat, mint Dické, a másiknak meg copfot rajzolt. Mindegyik magasra emelte jobb karját. A vak is láthatta, milyen betűt ábrázol mind a kettő.

- Nem rajzolhatnánk bele az Úszóházat is? - kérdezte Roger.

- Nem kell az eszkimók orrára kötni, mit jelent az üzenet.

Amint a rajz elkészült, Peggy már ment volna, mert attól tartott, hogy kipróbált szövetségeseinek példájára a Dék is meggondolják magukat. Azt is tudta, ha igyekszik, valószínűleg elcsípheti útközben a doktort, még Riótól innen, és rábeszélheti, hogy hamar juttassa el Nancyhez az üzenetet. Mihelyt ugyanis kikerül a levél a kezükből, már nehéz lenne bárkinek is visszakozni.

- Meg aztán - mondta Peggy - ha itt alusznak, úgy van rendjén, hogy egy darabig már előtte is csak az övék legyen a hajó. Gyerünk. Ma az övék a *Fram,* mi meg megyünk az igluba.

Dorothea nem is próbálta tartóztatni őket.

- Ide figyelj, Dorothea - szólalt meg Susan. - Hogy fogod te kezelni a spirituszfőzőt?

- Majd a kályhán forralok vizet.

- Nem lesz baj, ha itt hagyjuk őket? - kérdezte John.

- Nem történhet velük semmi - mondta Susan.

- Igaz - bólintott John.

- Nem maradhatnánk mi ketten itt velük? - kérdezte Titty.

- Szó sincs róla - jelentette ki Susan. - Hisz mi épp miattatok nem maradtunk itt.

- Gyerünk! - türelmetlenkedett Peggy. - Még elkerüljük a doktort.

Szaporán összeszedték, ami csak kellett az igluba. Alaposan megrakták a beckfooti szánt, és nemsokára Dorothea és Dick kettesben álldogált a *Fram* fedélzetén, és búcsút intett a sarkkutató csapatnak, akik távolodtak a jégen, és nemsokára el is tűntek a fák között.

A távolodó sarkkutatók visszaintegettek, azután már nem látszott belőlük semmi.

Szinte azt hihette volna az ember: megszöktek.

- Szerencse, hogy itt a csillagászati könyvem - mondta Dick, amikor lementek a kabinba.

Dorothea nem tudott olyan természetesen beilleszkedni az új életbe. Mit tegyen, hogy ne érezze magukat látogatónak, hanem a hajó jogos parancsnokának? Ő is, akárcsak a többiek, ismerte a *Fram*ot, akár a tenyerét, de azért most lelkiismeretesen végigjárta újra. Bekukkantott az előfedélzetre, megnézte a két spirituszfőzőt - igaz, nem nyúlt hozzájuk. Kinyitogatta a szekrényeket, és megállapította, hogy az eredeti bőséges készlet bizony jócskán megcsappant. Hét sarkkutató bámulatosan rövid idő alatt nyakára tud hágni akármekkora élelmiszerkészletnek… Meggyőződött felőle, hogy tea van még bőven, és azon törte a fejét, vajon Susan vitt-e belőle az igluba. Hátizsákjából elővette tejesüvegüket, és a szekrénybe tette, a tea mellé. A *Fram*on cukor volt ugyan bőven, de ha nem lett volna sem történik semmi baj. Dicksonné mindig becsomagolt papírba néhány kockacukrot, mikor reggel elindultak, hogy ők se maradjanak szégyenben, amikor Susan teát főz. Úgyhogy Dorothea most a maguk fejadagját is betette a szekrénybe a többihez. Minderre persze nem lett volna szükség, de Dorothea így próbált berendezkedni a *Fram*on, elvégre az most az övék, kettőjüké. Végezetül a kályhához lépett, és alaposan megkotorta a tüzet - elvégre otthon van, ő a háziasszony. - „Ketten a jég fogságában." Talán fél éve is megvan, hogy itt raboskodnak a befagyott tengeren. - Dickre pillantott. Öccse már letelepedett az asztalhoz, szétszerelte távcsövét, sorra kicsavarta a lencséket. „Ketten a jég fogságában." Lehetnek bárhol. Nansen *Fram*ja nagyon közel került a Sarkhoz. Ez a *Fram* talán már túl is sodródott rajta. Az efféle történetben minden elképzelhető.

De egyszer csak visszatért a valóságba, Nancy kapitányhoz. Nancy kapitány levelére már útban van a válasz. Őt meg Dicket befogadta az expedíció, és most ők ketten alusznak először az Úszóházban. Dorothea minden igyekezetével azon volt, hogy ne okozzon csalódást Nancy kapitánynak, a kalandok kedvelőjének. Éjjel, sötétben, a jég kellős közepén a *Fram*on aludni? Mi sem természetesebb. És Dorothea egyszer csak látta magát, amint reggel felébred, és Dick is mocorog már a fekhelyén, és nem tudja, hol van. - Ébredjen, professzor! - mondja erre Dorothea. - Ébredjen! Új nap köszöntött ránk a jégtengeren! - Nem, igazán nem mondhatja senki, hogy a történetei sosem válnak valóra. Hisz itt vannak egy regényes elbeszélés kellős közepén, amit három héttel ezelőtt még ő maga sem tudott volna elképzelni, amikor sóváran nézték a sziget felé haladó csónakot. És most itt vannak, a tulajdon hajójukon. Milyen érzés lehet megérkezni ide a jég hátán, és saját kulccsal benyitni?

- Gyere, Dick - szólalt meg Dorothea. - Hozzunk egy kis vizet.

- A csuda vigye - morgott Dick. - Éppen most?

- Jó lenne - mondta Dorothea.

Fogták az üstöt meg egy korsót, és lemásztak a hágcsón, amit aztán Dorothea visszatolt a fedélzetre.

- Minek? - kérdezte Dick. - Hisz mindjárt jövünk vissza.

- Jöjjünk úgy, mintha sose lettünk volna még itt a többiekkel.

Dick egy árva szót sem szólt. Ha Dorothea a fejébe vesz valamit, annak bizonyára van valami értelme, még ha ő pillanatnyilag nem is látja.

Dorothea határozott léptekkel tartott a part felé; egyszer sem nézett hátra. Csak amikor megtöltötték az üstöt meg a korsót, és útra készen álltak a parton, akkor engedélyezte magának, hogy a *Fram* felé pillantson.

Ott vesztegelt jégbörtönében az öreg Úszóház, csakhogy Dorothea most egészen más szemmel nézte: szinte fojtogatta a meghatott büszkeség. Ez az ő hajója meg Dické. A többi sarkkutató messze Grönland felé jár, ezer kilométernyire. És a hajó az övék, kettőjüké.

Diadalmas léptekkel ment vissza, és mászott fel a fedélzetre. Dick már alig várta, hogy visszatérhessen a távcsövéhez. Nem is sejtette, hogy Dorothea most a felfedezés örömét ízlelgeti, s hogy azért nyitja olyan lassan a kabinajtót, mert most lépett először a fedélzetre, és ki tudja, odabent mit talál…

Csakhogy az idő szaladt, és Dorothea nemcsak Nancynek akart megfelelni, hanem Susannak is. Teát kell főzni ebédhez. Feltette az üstöt a kályhára, és amikor a tea elkészült, két tiszta tányért hozott az előfedélzetből. Ha az ember csak úgy papírból eszi a szendvicseket, szakasztott olyan, mintha kiránduláson volna. De tányéron, késsel-villával majdnem olyan, mint minden rendes étkezés, házban vagy hajón. Az asztal egyik végén éppen csak annyi hely volt, hogy a két tányér meg a két bögre elférjen. Dick ugyanis az összes birkabőrt, varróeszközt odatolta, aztán szépen sorba rakta a lencséket, és miközben tisztogatta, bele-belekukkantott a csillagkönyvébe.

- Persze később még vissza kell mennünk a tanyára tejért - mondta Dorothea, amikor elköltötték ebédjüket. - Meg vacsorára is kérnünk kell valamit Dickson nénitől. De majd csak este megyünk át.

- Én inkább átmegyek most. Essünk túl rajta - mondta Dick. Akkor nem kell a sötétségből egy percet sem elvesztegetni.

- Meg kell várni, míg végeznek az esti fejéssel - mondta Dorothea. - Majd én átmegyek egyedül. Van az előfedélzetben lámpás, azt elviszem. Neked igazán nem kell átjönnöd.

Elmosta egy-két marék hóval a tányérokat. Igazán nem szükséges nagy mosogatást rendezni, ahogy Susan szokta, hisz a szendvics jóformán nyomot sem hagy a tányéron. Kiöblítette a csészéket is, azután pedig lement a jégre, és felcsatolta korcsolyáját. Nem akart nagyon messzire kerülni a hajótól. Egyszer-kétszer megkerülte az öblöt, aztán lecsatolta a korcsolyát, és felmászott a fedélzetre. Dick buzgón jegyzetelt a nyitott csillagkönyvből egy darab papírra. Nem akarta megzavarni. Ha ilyenkor az ember kicsikar is Dickből holmi válaszfélét, annak nincs sok haszna. Dorothea öltögetett egypárat; nehéz munka volt. Megpróbálta utánozni Susant, aki óriási birkabőr takarót varrt, hogy le lehessen vele fedni a beckfooti szán teljes rakományát. De tudta jól, hogy akármennyire igyekszik is, az ő kezében sehogy sem áll a tű, úgyhogy nemsokára fel is adta a küzdelmet. Kabátot vett, sálat csavart a nyakára, és felment a fedélzetre, hogy szemügyre vegye a sarkvidéket.

Ott állt, alaposan bebugyolálva, jó melegen, és nézte, amint az eszkimók messze-messze a látóhatár szélén korcsolyáznak. Két nagy volt meg egy kicsi, és ha ők maguk nem tudtak is róla, számos kalandon estek át, míg el nem tűntek Dorothea szeme elől. És a távoli fekete figurák, ahogy ott siklanak a jég hátán, mind hazamennek éjszakára, szegények, bezzeg ő meg Dick… Dorothea szabadjára engedte képzeletét. És amikor szinte már rájuk borult az alkony, és a vöröslő napkorong kis híján alábukott a nyugati dombok mögé, messze-messze, Long Island végénél megpillantott egy eszkimót, amint szánt vontatva közeledett.

Eszkimók nemigen húztak szánkót a jégen, úgyhogy Dorothea egyre növekvő érdeklődéssel figyelte. Átsuhant a fején a gondolat, hogy talán egy vetélytárs expedíciónak lehet a tagja. De az eszkimó nagy volt, a szánkója meg kicsiny. Alighanem Long Island túlsó végét kerülte meg, és szaporán korcsolyázott az Úszóház-öböl felé. És ahogy közel került, Dorothea már azt is látta, hogy magas, jól megtermett férfi az, szürke ruhában. Valamit húz azon a pici szánkón. Az a valami, mint hamarosan kiderült, jókora bőrönd volt, a fogójára kötve pedig egy gömbölyű csomag. És amikor ezt a nagydarab férfit nézte, amint a pici szánkót húzza, Dorotheának hirtelen eszébe jutott egy Hollandiáról szóló könyv: abban voltak képek mindenféle emberekről, akik télen pici szánkóval mennek vásárolni, és arra rakják a csomagokat. Igen, ez a közeledő férfi is bizonyára hollandus, és a bőröndje telis-teli van tulipánhagymával. Már be is fordult az Úszóház-öbölbe, és nyílegyenesen a *Fram* felé igyekezett. Talán az erdőbe kanyarodó szekérút felé tart, gondolta Dorothea. Mindegy, akkor is nyugodtan kerekíthetünk köréje egy jó kis történetet…

„A szép szál hollandus… (persze igazság szerint inkább nagydarab, mint szép szál, de hát ezen nem segíthetünk)… a szép szál hollandus mélyen meghajolt. - Hölgyem - mondá -, hazámban közismert a kegyed finom ízlése, valamint az, hogy mennyire kedveli a tulipánt… (Tényleg szeretem)… eljöttem tehát egyenesen… (honnan is?)… egyenesen Amszterdamból… hogy lábai elé helyezzem szerény gyűjteményemet… *Korcsolya és tulipán* lesz a címe… Írta Dorothea Callum.”

Hanem a hollandus csak közeledett. Vajon igazán szól majd valamit? Dorothea már-már megfordult, hogy lemenjen a kabinba, de erre már nem jutott idő.

- Azt a jégen kopogó rézangyalát! - mondá a szép szál hollandus.

NANCY KAPITÁNY HÍREKET KAP

Nancy kapitány a doktort várta. A gyógyulásban az volt a legrosszabb, hogy a doktor egyre ritkábban jött. Márpedig Nancy nagyon jól tudta, hogy a legnagyobb szüksége épp akkor lenne rá, amikor majd nem jön egyáltalán. Három nap eltelt már, amióta rábízta a képet. A *Fram* azóta talán már valóságos úszó hálóterem, színültig tele sarkkutatókkal, akik a priccsen fektükben vígan beszélgetnek, amikor az eszkimó népesség már javában horkol a fülledt házakban. Ne üzentek volna mást, csak ez a szót: „Mind”, ő már tudta volna, mit értsen rajta. De nem jött sem ez a szó, sem más. Talán a tuskók meg sem értették a képet? Vagy talán elolvasták, de egyszerűen nem fogták fel, micsoda lehetőségek tárulnak fel előttük? Igaz, Susan mindig is hajlamos volt bennszülött nézetekre. De hát az a vadszamár Peggy csak megdolgozza őket valahogyan! Hogy ő ott nem lehet velük! Egész délelőtt rótta az előkertet, fel-alá, fel-alá, hogy egy percre se tévessze szem elől a kertkaput. Ha a doktor üzenetet hoz a tó túlsó partjáról, ő ott legyen, hogy nyomban átvehesse, s ki tudja, talán még szövetségesévé is avathatja a doktort. Sürget az idő. Se szeri, se száma a tennivalóknak, ha annak rendje és módja szerint akarnak nekivágni az északi-sarki expedíciónak. Nancynek főtt a feje. Hogy fog mindent elintézni? Könnyebb lett volna, ha Flint kapitány itthon van, de hát ha egyszer nincs itt, kénytelen a doktorhoz folyamodni. És Nancy csak járkált, járkált a kertben egész délelőtt, és hegyezte a fülét: mikor harsan a sarkon túl a doktor autódudája?

Eltelt a délelőtt, de a doktor nem érkezett meg. Délután Nancyt visszadugták az ágyba, és csak akkor hallotta meg, hogy kocsi gördül a kapu elé. Csengő szólt, és a következő percben léptek közeledtek a lépcsőn. Kinyílt az ajtó. Belépett a doktor, de úgy látszott, nem is sejti, mennyire várta már a betege.

- Nos, ifjú hölgy - szólalt meg -, még jó két napig nem is szándékoztam feléd nézni, de hát az úton összeakadtam a Holly Howe-i társasággal, és Peggy szentül megfogadtatta velem, hogy elhozok neked egy képet. Hanem azt meg kell mondanom, ugyancsak szerény képességű művészek élnek a tó túlsó partján. A képük meg se közelíti a tiédet. Semmi mozgalmasság. Hova is tettem? Lehet, hogy elhagytam valahol?

Nancy dühösen felpattant az ágyban, de igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Nem, nem árulhatja el magát. Csakhogy igen nehéz ott ülni, udvarias vigyorral, míg a doktor a zsebében kotorászik, keresgél, sorra valamennyiben, s aztán nagy sokára megtalálja a papírt, ami becsúszott a receptkönyve lapjai közé.

- Igazán ennél különbet is küldhettek volna - mondta, miközben átnyújtotta.

Nancy csak egy pillantást vetett a papírra, már tudta, miről van szó. Egy fiú meg egy lány, mindegyik magasra nyújtja a jobb karját, vagyis mind a kettő D betűt jelez.

- Igazán nem is olyan rossz - mondta Nancy, és igyekezett bíráló tekintettel méregetni a rajzot. - Persze kár, hogy nem rajzoltak rá még egypárat.

- Lusták - ingatta a fejét a doktor. - Lusták bizony, meg is mondtam nekik, pedig megérdemeltél volna a szép változatos rajzodra valami méltó választ.

- És ők mit mondtak? - tudakolta Nancy.

- Csak annyit, hogy nekem majd rajzolnak egy szép képet, ha fel akarom akasztani a falra.

Nancy megállta nevetés nélkül, bár nagy volt a kísértés. Hogy a doktor jól leszidta a többieket, mert unalmas képet küldtek neki! Épp azon törte a fejét, hogyan térhetne rá az egyéb fontos

teendők kérdésére, amikor a doktor - keze már a kilincsen - bebizonyította, hogy nem annyira vak, mint Nancy hitte.

- Hát Isten áldjon - mondta. - Ma csak küldönc vagyok. Nem azért jöttem, hogy megnézzem a nyelvedet vagy ilyesmi. Úgy nézem, egy hét múlva már visszamehetsz a csempészek vagy kalózok közé, vagy isten tudja, micsodák vagytok, és nem kell többet ezeket a rajzokat meg matematikai képleteket hurcolnom. Az a gyanúm, több rejlik ezek mögött, mint amennyit első látásra vélne az ember. Nagyon fogok örülni, ha megszabadulok tőled, még mielőtt bajba keveredem miattatok.

Nancynek leesett az álla. Nem, gondolta, most igazán nem volna a megfelelő pillanat szóba hozni a fedeles kosarak, szeneszsákok szállításának kérdését, meg azt, hogy rá kellene venni az Északi-sark tulajdonosait: engedjék be az expedíciót a területre. Talán a hét folyamán valamikor jobb kedvében találja a doktort. Elengedte hát, és amikor az ajtó becsukódott mögötte, csak akkor vette megint szemügyre Peggy rajzát, és adta át magát diadalmas gondolatainak.

A legkevésbé sem erre a válaszra számított. Persze kár, hogy nincs ott az egész társaság, de hát akkor talán túlságosan is felbolydultak volna az eszkimók, és még megindult volna a szóbeszéd az egész vidéken. Nem lepte volna meg, ha azt hallja, hogy a négy kicsi az ágyában aludt, John, Peggy meg Susan pedig az Úszóházban. De hogy az a két városi gyerek a Dickson-tanyáról, hogy épp azok aludjanak ott! Derék dolog, Dék! Nem is tételezte volna fel róluk. Jól van, Dick és Dorothea! Ott aludni kint a jégen… De szeretne velük lenni! Derék! Igazán jobbat nem is kívánhatna, mint hogy a sarkkutatók valóban kint is aludjak a *Fram*on. Hát igen, nehéz ugyan előkészülni az északi-sarki expedícióra, de azért nem is olyan nagy baj, hogy Flint kapitány messze földön tölti a telet…

Egy órája is elmehetett már a doktor, és Nancy az ágyban ülve még mindig Peggy képén kuncogott, amikor megint csak autó gördült a ház elé. Méghozzá nem a doktoré, ezt tudta Nancy, mert egészen más volt a kürtszava, amikor befordult a kapun. Azután harsány csengőszó hatolt a ház csendjébe, de aki csengetett, meg sem várta, míg ajtót nyitnak, hanem egyenesen becsörtetett a házba. Nancy hallotta, amint a hallban csomagokat raknak le. Azután egy hang mintha „Molly”-t szólította volna. Hallotta, amint a motor zaja felerősödik (a hidegben le sem állították), amint a vezető nagyobb sebességbe kapcsol és elhajt. Nancy fülelt. Odalent jövés-menés. Aztán nevetés harsant. És egy nagyon picivel később megint nyílt és már csukódott is a bejárati ajtó. És a következő pillanatban anyja siető léptei közeledtek felfele a lépcsőn.

Mrs. Blackett vidáman nyitott be a szobába.

- No, mit gondolsz, ki volt itt?

- Csak nem Jim bácsi? - kérdezte Nancy. Alig bírt nyugalmat erőltetni a hangjára.

- De bizony ő! - mondta Mrs. Blackett. - Jellemző rá. Egy árva szót sem írt arról, hogy hazajön. Még csak nem is tudott róla, hogy mumpszod van. Megírtam neki, de nem kapta meg a levelemet. Azt hitte, javában iskolában vagytok mind a ketten.

- Hova lett? - kérdezte Nancy. - Azonnal beszélnem kell vele. Muszáj, még mielőtt a többiekkel találkozik!

- Elment. Majd reggel megláthatod. Eljön, és a kertből felkiabál. Semmi értelme, hogy elhordja a mumpszot, amikor te már majdnem meggyógyultál, a többiek meg, úgy látszik, szerencsésen megúszták.

- De hát nem alszik itt?

- Nem; kint alszik az Úszóházban. Azt mondja, nagyon jól meglesz ott, a kályhájával. Sietett, hogy alaposan bemelegítse a kabint éjszakára.

- Hűha! - mondta Nancy. - Azt a…! Tyű, hogy a…! Haj-haj…! Na mindegy, most már úgyis késő. - És egyszer csak vad hahotában tört ki.

- Mi bajod van, az istenért? - kérdezte az anyja.

- Voltaképpen semmi - mondta Nancy.

- Biztos? - kérdezte Mrs. Blackett. - Épp ma délután mondtam a doktor úrnak, hogy alighanem valami nincs rendjén veled, mert olyan jó vagy. Már persze magadhoz képest. Amióta beteg vagy, sokkal jobban illik rád a becsületes neved, Ruth, mint a Nancy.

- Nincs énvelem semmi baj - mondta erre Nancy.

- Szeretnél egy kicsikét dominózni uzsonna előtt? - tudakolta anyja.

Játszottak, játszottak, egészen estéig, és Nancy, aki rendszerint könnyedén megverte anyját, most egyik játszmát a másik után veszítette el.

FLINT KAPITÁNY HAZAÉRKEZIK

- Azt a jégen kopogó rézangyalát! - mondá a szép szál hollandus.

Dorothea valósággal megdöbbent, hogy angolul hallja szólni, nem hollandul.

A hollandus odaért. Dorothea észrevette, hogy a szánkón húzott jókora bőröndön címke díszeleg: ÚTIPOGGYÁSZ. A csomag, amely a bőrönd fogóján fityegett, talán egy cipót rejt. A szép szál hollandus megállította szánkóját, letelepedett a bőröndre, és lecsatolta korcsolyáját.

- Azt a jégen kopogó rézangyalát! - ismételte. - Ha szabad érdeklődnöm, kicsoda vagy te?

- Dorothea Callum - felelte Dorothea.

- Sose hallottam az illetőről - mondá a szép szál hollandus. - Mindenesetre ugyancsak otthon érzi magát. Nem gondolod, hogy hideg van a fedélzeten álldogálni ilyen fagyos időben?

- Ó, nem - válaszolt Dorothea. - Ugyanis ha fázom, lemegyek, és megmelegszem a kályhánál; ha pedig nagyon melegem van odabent, hát feljövök megint.

- *Micsoda?!* - kérdé a szép szál hollandus, aki percről percre veszített hollandusi mivoltából. - Bementél a kabinba? Begyújtottad a kályhát? Hisz észrevehettem volna, hogy füstöl a kémény. Szóval befűtöttél. És azt akarod mondani, hogy csak úgy szépen besétáltál, és senki sem próbált elkergetni? Hát idáig jutottunk! Pedig hát az egész környéken mindenki tudja… Van itt rajtad kívül még valaki?

- Csak Dick - felelte Dorothea.

- És ha szabad érdeklődnöm, kicsoda az a Dick? - A szép szál hollandus felnyúlt; korcsolyáját feltette a fedélzetre. Aztán melléje lódította a bőröndjét is.

- Nem hiszem, hogy beengedhetjük az Úszóházba - mondta Dorothea bizonytalanul. - Hiszen a többiek nincsenek itt.

- Nahát, ez aztán szép!

A hollandus ott állt a jégen, már mászott volna fel, és döbbenten bámult Dorotheára. Nem volt dühös. Dorotheára soha senki sem volt dühös. De ugyancsak meglepődött.

- Kicsoda az a Dick? - ismételte. - És kik a többiek? Még hogy nem engedhettek be az Úszóházba! Nahát, ez aztán szép!

- Dick az öcsém - magyarázta Dorothea. - Lent dolgozik a kabinban.

- És a többiek?

- Hát a hajó tulajdonképpen nem az övék - magyarázta Dorothea -, hanem a bácsikájuké, és ők vigyáznak rá… Mármint nem a bácsikájukra, hanem a hajóra.

- Gondolhattam volna - nevetett a hollandus. - Nyilván Peggy a ludas a dologban… Hacsak nem Nancy keze van a dologban, mumpsz ide, mumpsz oda…

És már fel is mászott a fedélzetre. Dorothea mosolyogva nyújtott kezet.

- Biztosan maga a bácsikájuk - mondta. - Ez persze mindent megmagyaráz.

A hollandus kezet fogott vele.

- Ennek igazán örülök - mondta. - Most pedig, ha nincs ellenedre, levinném a holmimat.

- Jobb lesz, ha előbb szólok Dicknek - mondta Dorothea.

- Majd szólok neki én - mondta Flint kapitány. - Hahó! Ez meg micsoda?

Észrevette a kabinajtóban a kulcsot, és rajta a jókora címkét.

- Hát ezért nem találtam a tartalék kulcsot! Mit akar jelenteni az, hogy FRAM?

- *Fram* - magyarázta Dorothea. - A *Fram.*

Flint kapitány végigjáratta tekintetét a sarkvidéki tájon, a jégen, a hófödte hegyeken.

- Hollandus legyek, ha ez nem Nancy kapitány agyából pattant ki - mondta. - Ez rávall. Nos, most pedig szabad belépnem a tulajdon kabinomba?

- Ha tudtuk volna, hogy jön, rendbe hoztuk volna egy kicsit - mondta Dorothea. Ami pedig a hollandus-dolgot illeti, arról hallgatott.

Egy kis rendbe hozás csakugyan nem ártott volna a kabinnak. Mogyoróvesszők hevertek halomban - egy hamvába holt hótalpkészítési kísérlet maradványa -, nagy halomban állt a nyúlbőr; egy zsákra valót ugyanis kiöntöttek a padlóra, hogy ki-ki kedvére válogathasson kucsmakészítésnél. Azután volt ott jó csomó félkész kesztyű, szanaszét hevertek a birkabőrök, egy nagy rakás még az előfedélzetbe is jutott, látszott is a nyitott ajtón, az egyik sarokban meg gúlába rakva az üres konzervdobozok. Az üres dobozokat ki kellett volna dobni, de nem akarták, hogy csak úgy heverjenek a befagyott Jeges-tengeren. Susan úgy tervezte: a fölösleges szőrmemaradékot meg a többi szemetet beletömik a dobozokba, aztán a pótszabadság utolsó napján majd kiviszik az egész rakományt a partra, és elássák valahol, ha pedig a föld még akkor is fagyos lesz, léket vágnak a jégen, és valamennyi dobozt szépen lesüllyesztik a tenger fenekére. Aztán mindenki felrúgta a többiek szemetes dobozát, úgyhogy a végén egyszerűen egy sarokba halmozták valamennyit - a jobb sorsra jutott ennivaló emlékműveként. A pillanatnyilag üzemben levő sarkkutató expedíció tanújelei - nyúlbőrök, birkaprémek, üres konzervdobozok - sajátos képet nyújtottak azoknak a merőben másfajta utazásoknak megannyi emléke alatt, amelyek oly szép rendben függtek a kabin falán: az afrikai, malájföldi, dél-amerikai emlékek. A kabinasztalnak csaknem teljes felületét varróeszköz és szőrmehulladék borította, hanem a kályha felőli végét letakarították, és ott, szemüvegével alig arasznyira a könyvtől, munkájába mélyedt a csillagász.

Flint kapitány elnézte egy-két percig, de nem szólt egy árva szót sem.

Dick megérezte a nyitott ajtón beáramló hideget, de fel sem nézett.

- Dot - szólalt meg -, azt hiszem, rájöttem. A csillagképekre mindenesetre. Kezdve az Orionnal meg az Ikrekkel. Erről a térképről olvasom le. De egypár bolygón nem tudok eligazodni. Mindenesetre megjelölöm, amelyikről úgy gondolom, hogy láttam, és utólag megállapítom, melyik az. Ma este legalább lesz időm alaposan megvizsgálni mindet.

- Hát itt meg mi folyik? - kérdezte Flint kapitány. - Csillagászat?

- Dick - szólt Dorothea. - A bácsi a nagybátyjuk. Hazajött, és elhozta a poggyászát.

Dick felpillantott, de a szeme jóformán vakon meredt maga elé. Feje tele volt a könyvével meg a készülő térképvázlattal. A csillagképek lebegtek a szeme előtt, minden egyebet elhomályosítva. Csak bámult erre a nagy, kövér emberre, akinek elakadt a lélegzete, mikor a kabinban elébe táruló látványt megpillantotta, és most csak állt, állt a kabinajtóban. Aztán Dick szeme egyszerre csak kitisztult, mintha most venné csak észre, hogy valaki van ott.

- Kérem szépen - szólalt meg izgatottan. - Igaz, hogy ért a csillagokhoz? Ugyanis itt valamit nem értek.

A könyvet odébb tolta, és egy székről lesöpört egy birkabőrt, hogy Flint kapitány leülhessen.

- Mindig ilyen, amikor töri a fejét valamin - vágott közbe Dorothea. - Igazán nem gorombaságból…

Dick ránézett, de nem is hallotta, mit mond a nővére.

- Itt, ez az - magyarázta. - Ha ugyanis nem írták volna úgy tele verssel… Mit akar ez itt jelenteni például? Borzasztóan örülök, hogy eljött - tette hozzá. - Már feladtam a reményt, hogy ezt a részt itt megérthetem.

- Hát… - szólalt meg Flint kapitány, miután udvariasan maga elé engedte Dorotheát, azután becsukta a kabinajtót, bőröndjét pedig lezöttyentette -, hát nem mondom, jöttem már egyszermásszor haza fura dolgokra, de ennél furább fogadtatásban még sose volt részem. Nancy a mumpszával, aztán kikergetnek Beckfootból, aztán idejövök és… No, annyi szent, ti aztán szép kényelmesen berendezkedtetek. Hát hadd hallom, mi a baj azokkal a csillagokkal? - Azzal kalapját a birkabőrök tetejébe penderítette, megkerülte az asztalt, és odalépett Dickhez meg a könyvéhez.

A következő percben már elmerültek a csillagászat rejtelmeiben, és Dorotheáról tökéletesen megfeledkeztek.

Azért ő is talált helyet; a birkabőrök közé könyökölt, és körülhordozta tekintetét a kabinon. Nem is baj, hogy a *Fagy és hó*nak még csak az elején tart. Úgyis elölről kell kezdeni, méghozzá egészen másképp, hogy beleírhassa Flint kapitányt is. De jó, hogy rögtön megértette: miféle gyerek Dick, nem kellett sokat magyarázni, mentegetőzni. Mások bezzeg sehogy sem értik, miért hiszi Dick, hogy nekik is épp olyan fontos - mit fontos? a világon a legfontosabb! - az a csillag, vagy kő, vagy madár, vagy kémiai kísérlet, vagy akármi, ami akkor éppen Dicknek a legeslegfontosabb az egész világon. Milyen kellemetlen lett volna például, ha Flint kapitány is olyan ember, mint Mr. Jenkyns, mikor Dicknek sikerült kénhidrogént előállítania, és szerencsétlenségére épp Mr. Jenkyns ajtajában botlott meg, és zúdult be a szobájába, egy fél laboratóriumra való felszereléssel, vegyszerrel egyetemben? Szerencsére Flint kapitányt láthatólag szakasztott annyira érdeklik a csillagok, mint Dicket. Dorothea csak nézte és tűnődött. Tudta vajon valaki, hogy megjön? Talán Nancy a kedvenc unokahúga, és hazarepült. De nem, mégsem. Hisz egyáltalán nem olyan hangnemben emlegette Nancy mumpszát, ahogyan egy odaadó nagybácsinak illenék beszélnie kedvenc unokahúga súlyos betegségéről.

Az asztal túlsó végén egy darabig keringési pályákról, részleges fogyatkozásokról folyt a szó, meg arról, hogy miért nem találhatók a bolygók a csillagképek térképén, hogy azoknak megvan a maguk időbeosztása, az pedig a *Hajózási évkönyv*ben lelhető, és hogy a sarkcsillag mindig az Északi-sark fölött áll, annak ellenére, hogy a Föld forog a tengelye körül, és egyidejűleg a Nap körüli pályáján kering.

- Úgy látom, máris sok mindent tudsz a csillagokról - állapította meg Flint kapitány.

- Csak amennyit ebből a könyvből kiszedtem - mondta Dick. - Márpedig az illető, aki írta, igyekezett minél több Longfellow-t meg Tennysont belegyömöszölni.

- Valószínűleg előkelő közönségnek szokott felolvasásokat tartani - vélte Flint kapitány. - Hohó! Hát ez meg micsoda? „A *Fram* hajónaplója”? - Félresöpört egy gombolyag spárgát az asztalon heverő füzetről. - Szóval hajónaplót is vezettek. Mikor kezdtétek?

- Amikor megkaptuk a kulcsot, és leköltöztünk az igluból - mondta Dick.

- Az expedíciónak ugyanis az iglu volt az első támaszpontja - magyarázta Dorothea. - De persze a *Fram*mal össze sem lehet hasonlítani.

- Miféle expedíciónak? - kérdezte Flint kapitány. - Persze, biztosan sarkkutató expedícióról van szó, ha nem csalódom. Hiszen ez a *Fram.*

- Rengeteg ötletet merítettünk Nansen könyvéből.

- Ezek szerint azt is megtaláltátok, mi? - Felpillantott a polcra, ahol szerencsére Nansen két könyve a helyén állt. - A hajónapló szigorúan bizalmas?

- Egyáltalán nem - mondta Dorothea. - Mindannyian írtunk bele, de persze a legtöbbet John és Titty.

Flint kapitány belepillantott a füzetbe. Néha fel is olvasott egy-két sort.

- „Barométer 30,1. Napsütés. Erős fagy…”

- Szabályszerűen be kellett volna vezetnünk a hőmérsékletet - mondta Dick -, de sajnos otthon hagytam a hőmérőmet. Nem gondoltam rá, hogy itt módom lesz használni.

- Ugyanis csak egy hetet töltöttünk volna itt, ha Nancy kapitány nem kap mumpszot.

- Aha - bólintott Flint kapitány. - Hát ez meg micsoda? „Nyílt tenger nyugat-délnyugatra.”

- A tó nem fagyott be még egészen, amikor a *Fram*ra költöztünk - magyarázta Dick. - Ez a része még nem. A hajónaplónak minden szava színigaz.

- „Fókák (esetleg eszkimók) - olvasta Flint kapitány - kopogtattak a kabinablakon. Fedezékbe vonultunk, mire odébbálltak.”

- Titty találta ki, hogy fókák legyenek - mondta Dorothea.

- Sejtettem - bólintott Flint kapitány. - Hát ez a macskakaparás meg kié? Alighanem Peggytől származik. „Elkergettünk a fedélzetről egy fókát. Korcsolya volt rajta, úgy üldögélt, és John azt mondta, még megkarcolja a fedélzetet.” Hm - csóválta a fejét Flint kapitány. Nemhiába mondják, hogy betyárból lesz a legjobb pandúr…

Lapozott, és tovább olvasott. „A Dék” (- Ezek mi vagyunk - magyarázta Dorothea) visszatértek a hajóra a délkeleti sikeres expedíció után.” (- Dicksonéktól - fűzte hozzá Dorothea. Dick már megint a csillagaival vesződött.) „Hoztak egy szánrakomány kitűnő jegesmedve- és sarkiróka-prémet. Az egész legénység rókaprém kucsmákat készít…” Flint kapitány a birkabőrökre sandított, aztán felemelt az asztalról egy darabka nyúlbőrt meg egy befejezetlen kesztyűt.

- Sarki róka? - kérdezte.

- Igen - bólintott Dorothea. - A többi pedig medvebőr, habár előbb ki kellene mosni, hogy jegesebb legyen.

- Mondjátok csak - szólalt meg egyszerre Flint kapitány. - Nem kellene uzsonnázni? Azt hiszem, most átlépek Holly Howe-ba tejért, mert Beckfootból elfelejtettem hozni.

- Van még elég - mondta Dorothea. - Azt hiszem legalábbis. Csakugyan itt az ideje, hogy teázzunk. Igazán eszembe juthatott volna. Tud bánni a spirituszfőzővel, Flint kapitány? Különben meg kell várnunk, míg a kályhán felforr a teavíz.

- Ha Nancy és Peggy nem tett kárt a spirituszfőzőimben, valahogy majd csak elboldogulok velük.

- Mindig Susan kezelte a főzőt - nyugtatta meg Dorothea.

- Hál' istennek! - sóhajtott fel Flint kapitány. - Vizet honnan szereztetek? Hiszen a tó befagyott.

Dick becsukta a könyvet.

- Először a tetőről szedtünk havat, és felolvasztottuk - mesélte. - De nem volt valami jó.

- A patakból hozunk, vagyis abból a kis csermelyből. Dickkel hoztunk ma egy korsóval, meg a teaüstöt is teletöltöttük.

- Akkor jó - mondta Flint kapitány. - No, nézzük, van-e valami harapnivaló! Szereztem egy cipót Beckfootban, de vajam nincs. Kénytelenek leszünk dzsemmel beérni.

- Sajnos, dzsem nincs - közölte Dorothea.

Flint kapitány rámeredt, felkelt, és az élelmiszeres szekrényhez lépett.

- Sarkkutató expedíció! - horkant fel, ahogy végignézte a jóformán üres polcokat. - Szerintem inkább sáskajárás!

- Peggy azt mondta, az mind arra való, hogy megegyék - mondta Dorothea.

- Ez igaz - mondta Flint kapitány. - És mint látom, erről alaposan meggyőződött. Azt a falánk mindenét. Még az utolsó doboz kétszersültemet sem kímélte!

- Mindannyian ettünk belőle - mondta Dorothea. - Tetszik egy kis mogyorós tejcsokoládé? Most hoztuk Rióból.

Igazán bajos lett volna megállapítani, ki van otthon a *Fram* kabinjában, és ki a vendég. Flint kapitány életet lehelt a spirituszfőzőbe, Dorothea még egynéhány birkabőrt lesöpört az asztalról, és felszolgálta az ebédről maradt süteményt, a riói csokoládét meg a beckfooti cipót, amely Flint kapitány bőröndjének fogantyúján érkezett a fedélzetre. Vajuk, dzsemjük nem volt, de láthatólag nem is hiányzott. Flint kapitány szeme olykor-olykor a kabin iszonyatos rendetlenségére tévedt, de szólni többet nem szólt róla, és igazán nagyon vidáman költötték el uzsonnájukat. Mire megitták az utolsó csésze teát, és Dorothea megmutatta Flint kapitánynak, hogy kell egyetlen csészényi vízben elmosogatni - Peggy szabadalma! -, már szakasztott olyan pontosan tudta, mi történt az utóbbi hetekben, mintha maga is tagja lett volna az expedíciónak.

- Nancy ötlete, kétségtelenül - mondta. - Persze nem ártott volna, ha engem is beavat. Voltam én sok helyen a magam idejében, de az Északi-sarkra még nem jutottam el.

- De tudja, hol van? - érdeklődött Dorothea. - Mert mi nem tudjuk.

- Alighanem tudom - mondta Flint kapitány -, de azért holnap még lesz egy-két szavam erről Nancyvel. Úgy látszik, a legjobbkor érkeztem haza.

Beszéd közben a hajónaplót lapozgatta, és egyszer csak szemet szúrt az utolsó bejegyzés: „Pompás északi fényt észleltünk. 21 ó. Hold tiszta; magasan áll."

- Micsoda? - döbbent meg Flint kapitány. - Csak nem aludtatok itt az éjjel?

- Még nem - mondta Dorothea. - Ez tegnap este volt. Titty és Roger miatt nem alhattak itt. De látták a fényeket. Persze lehet, hogy a Riói-öbölben volt tűzijáték. Nagyon szép volt. Még a Dickson tanyáról is látszott. De még senki sem aludt itt. Mi akartunk, ma este, csak persze most már nem fogunk.

- Nem bizony - mondta Flint kapitány. - Egyetlen eszkimó sem rajongana az ötletért, márpedig az efféle expedíciókon nem árt barátságos viszonyban maradni a bennszülöttekkel.

- Már majdnem egészen besötétedett - mondta Dick. - Nem számít, hol alszunk, de azért a csillagokat nézzük meg.

- Mozgás - mondta Flint kapitány, szakasztott úgy, mintha Peggyt hallották volna. - De azért nem árt, ha még egypár medvebőrt magadra kanyarítasz.

Kimentek Dickkel a kabinból. Dorotheát magára hagyták a meggyújtott lámpással. Dick magával vitte a távcsövét, zseblámpáját meg a könyvből kimásolt térképvázlatot. Flint kapitány kinyitotta bőröndjét, és elővette látcsövét. Dorothea kikukkantott az ajtón; arcát megsuhintotta a friss, hideg levegő. Szívesen kiment volna velük ő is, de meggondolta. Visszament a kabinba, az egyik padról mindent átdobált a másikra, a többi holmi tetejébe, aztán a két vörös pokrócot a kiszabadított padra terítette, a felsőnek takarosan visszahajtotta a sarkát, mint odahaza a vetett ágyon a paplanét. És amikor az átfagyott csillagászok visszatértek melegedni a kályhához, Flint kapitány azt tapasztalta, hogy ha Úszóházát birtokba vette is a sarkkutató expedíció, azért mégiscsak nyugalomra hajthatja a fejét.

- Hohó! - kiáltott fel. - Nahát, látod, ez kedves. Aki téged kővel dob, dobd vissza kenyérrel. Én kidoblak, te pedig ágyat vetsz nekem. No, induljunk is, hazakísérlek benneteket a tanyára. Csudálkozik majd Dicksonné, ha meglát.

- Nem hiszem - mondta Dorothea. - Ugyanis még nem szóltunk, hogy itt alszunk. Tejet akartunk hozni vacsorához, és úgy gondoltuk, akkor mondjuk majd meg.

- Talán jobb is, hogy még nem szóltatok.

Hamarosan lent is voltak már a jégen. Felkelt a hold: Flint kapitány úgy vélte, elboldogulnak lámpás nélkül is. A gyerekek leültek a szánkóra, felcsatolták korcsolyájukat, aztán megvárták, míg Flint kapitány is felszereli a magáét.

- Megbír a jég a Dickson kikötőnél? - kérdezte a kapitány.

- Véges-végig az egész tavon - válaszolt Dick.

- Pedig attól tartottam, mire hazaérek, elkezd olvadni - mondta Flint kapitány.

És már mentek is, húzták a szánkót, Flint kapitány meg mellettük korcsolyázott. Kikanyarodtak az Úszóház-öbölből, itt már elibük vetette árnyékukat a hold. Megkerülték a szirtfokot, és délnek tartottak. A foknál Dorothea visszapillantott a *Fram* világos ablakaira. Hát mégsem fognak ott aludni. De Flint kapitány igen. Hazajött. Vajon mi lesz majd ezután? Borzasztóan érdekes az egész dolog; szinte nem is bánta, hogy mégis a tanyán alszik, nem a hajón, és reggel megint Dicksonné „Kész a tucat, tizenkettő”-jére ébred, mint rendesen. És most ott korcsolyáznak hármasban a szép szál hollandussal, akit alig pár órája még nem is ismertek. Korcsolyáztak a tavon, majdnem a kísérteties holdfényben fürdő Spitzbergákig, aztán a kikötőhelyhez, ahol a felfordított csónak feketéllett a havon. Lecsatolták korcsolyájukat, felrakták a szánkóra. Flint kapitányból szakasztott olyan kutya kerekedett, mint a többiekből, egyesült erővel húzták terhüket, fel a meredeken az öreg fehér tanyaházig, ahol fény villant az ablak mögött.

Átmentek az udvaron. Flint kapitány megzörgette az ajtót, de válaszra sem várva már le is verte bakancsáról a havat, és belépett, sarkában a két gyerekkel.

- Jó estét kívánok, Mrs. Dickson - köszönt. - Hoztam magának egypár szökevényt.

- Nahát, hazajött, Mr. Turner? Hisz úgy beszélték, messze földön tölti a telet!

- Úgy is volt - mondta Flint kapitány -, hanem amikor olvastam az újságban, hogy befagyott a tavunk, azt gondoltam, no ezt ugyan el nem mulasztom. Hisz ilyen telünk ki tudja, mióta nem volt, és lehet, hogy sokáig nem is lesz.

- No, örülhettek magának Beckfootban - mondta Dicksonné. - Elkél egy kis öröm a házban, elég gondjuk van, hogy Nancy kisasszonyka megbetegedett meg minden. Gondolom, alaposan felfordítja a házat, mikor pedig iskolában volna a helye, az édesanyjára meg ugyancsak ráférne egy kis nyugalom.

- Hogy örültek nekem?! - kiáltott fel Flint kapitány. - Be se engedtek a házba, menten elkergettek! Azt hihetné az ember, pestises a szegény Nancy. Gondolom, maguknak is jócskán kijutott a felfordulásból, igaz-e? - kérdezte, és Dorothea meg Dick felé sandított.

- Nem bizony - mondta Dicksonné. - Jó gyerekek ezek, nincsen velük semmi gond.

- Nem szoktak éjszakára kimaradni?

- Ó, dehogy. Ma először jönnek ilyen későn haza. Gondoltam, ott fogták őket Jacksonéknál, de most már inkább úgy vélném, a maga bűne, Mr. Turner, nem a gyerekeké.

Flint kapitány nevetett:

- Hát talán úgy is volt - mondta.

- Kerüljön már beljebb, Mr. Turner, tartson velünk vacsorára. Két perc, és máris az asztalon az étel.

- Köszönöm, nem maradhatok - mondta Flint kapitány. - Rengeteg dolgom van még. Kérhetek valamit, Mrs. Dickson? Adhatna nekem az esti fejésből egy fél liter tejet meg vagy egy tucat tojást?

Dicksonné égre emelte kezét.

- Csak nem akar ebben a hidegben az Úszóházban aludni?

- Már miért is ne? - kérdezte Flint kapitány. - Van ott is ilyen jó meleg, mint a maga konyhájában, jól ég az én kályhám.

- Elalhat nálunk bátran, Mr. Turner - invitálta Dicksonné.

- Köszönöm, vetett ágy vár rám a hajón - mondta Flint kapitány. És néhány perc múlva már úton is volt, vitte magával a tejet meg a tojást.

Dorothea és Dick kikísérte az udvarra a holdfényben, és látták, hogy nem megy ki a kapun az országútra, hanem a rét felé fordul, ugyanarra, amerről jöttek.

- Nem megy át Holly Howe-ba, megnézni a többieket? - kérdezte Dorothea.

- Nem én! - válaszolta Flint kapitány. - Ma este semmi esetre. Egyébként ti se menjetek át. Gyertek reggel egyenesen az Úszóházba, de ne nagyon korán. Peggy kellemes meglepetéssel fogadott, hát úgy illik, hogy viszonozzam valamivel.

MÁSNAP REGGEL

Másnap reggel Peggy volt elsőnek talpon Holly Howe-ban. Végigrohant a folyosón, Susan és Titty szobájához - a szoba a ház végében volt, innen vették észre annak idején a Marsba küldött jeleket. Peggy úgy dörömbölt az ajtón, akár ezer kartács és ágyúgolyó, aztán berontott, és egyenesen az ablakhoz rohant. Susan és Titty álmosan hunyorogva nézte az ágyból; nem tudták mire vélni az éktelen zenebonát.

- Derék! - jelentette ki Peggy. - Ott aludtak!

- Honnan tudod? - kérdezte Susan. Fogadni mert volna, hogy Dick és Dorothea meggondolta magát, és hazament. Sőt, arra is számított, hogy még a délután folyamán megjelennek az igluban. De hát úgy látszik tévedett; ezt a két gyereket nem izgatja olyasmi, ami őt meg Johnt bizony gyakran aggasztja.

- A tegnapi jel ott lóg a falon - közölte Peggy. - Ha felmentek volna, biztosan leszedik. Márpedig tegnap gyönyörű tiszta este volt. Ha nem maradnak a *Fram*on, nyilván felmennek csillagokat bámulni, és akkor levették volna a jelzést. Na, szedjétek a tuskóitokat. Essünk túl azon a reggelin. Mindjárt felzavarom a többieket.

A többieket azonban réges-rég felzavarta már, amikor Susan ajtaján dörömbölt, úgyhogy amikor visszafelé megállt az ajtajuk előtt, és megdöngette, nyomban válaszoltak.

- Jól van, kelünk már - mondta John.

- Ott aludtak! - jelentette Peggy.

- Bárcsak mi is megtettük volna - felelt erre John.

Bugyborékolás hallatszott, aztán Roger kissé köpködő hangja:

- Hallottad, hogy bugyborékoltam? Gyakorolom a búvárúszást! A mosdótálban mármint. A gallérgombomért bukom le. A fogammal hozom fel.

Peggy azonban ezt már nem hallotta; bent termett a szobájában, és villámsebesen elintézte a mosakodás meg az öltözködés műveletét. Hogy miért is nem bízott a Dékben! Hiszen ha biztos lehetett volna benne, hogy ott maradnak a *Fram*on, velük maradt volna ő is, és akkor még egy alakot rajzolhatott volna a Nancynek küldött válaszra: egy alakot, amely a bal karját egyenesen a feje fölé emeli, a jobb karja meg mereven eláll a törzsétől, akár a madárijesztőé! És ha Nancy meglátja a két D mellett a P-t, megnyugodhatott volna, hogy a kormányosa teljesíti a kötelességét. No mindegy, ma éjjelre mindenképpen ott marad a *Fram*on. Ej, ördög vinné ezt a harisnyát, hisz ez a bal fele! Le vele gyorsan, kezdjük elölről! Susan biztosan észrevenné. Akárhogyan is, végre mozgásba jöttek egy kicsit a dolgok. Ha ott alszik a Dékkel a *Fram*on, előbb-utóbb ott fognak aludni valamennyien. Ördögadta! Hát nem akkor szakad el ez a nyomorult cipőfűző, amikor az embernek a legsietősebb a dolga? Gyorsan összekötötte a két végét, és elbújtatta a csomót: látni se lehessen, de ne is nyomja a lábát. Aztán két ugrással lent termett a földszinten, és már a napi ellátmányért nyaggatta Jacksonnét. Ezzel is csak időt nyernek.

Mire a többiek is lejöttek, Peggy már egy csomó kolbászt meg a kisütéséhez szolgáló vajat csomagolta a hátizsákjába, és kikunyerált Mrs. Jacksontól egy pótadag tejet is.

- Siess, Susan - mondta Peggy -, és próbáld rábeszélni Rogert, hogy kivételesen ne reggelizzék órákig. A *Fram* legénysége vár ránk, és még csak tejük sincs a zabpelyhükhöz.

- Nem hiszem, hogy Dorothea meg merne próbálkozni a zabpehelyfőzéssel - mondta Susan.

- Pedig van egy óriási dobozzal a szekrényben.

- Nemigen konyít a főzéshez.

- Mozgás, lapátoljátok már azt az ennivalót! - biztatta őket Peggy. - Majd lemegyünk, és megfőzzük a reggelijüket.

Valamennyien el voltak ragadtatva az ötlettől. Igaz, ők maguk ugyan nem aludtak a *Fram*on, de a Dék igen - mindannyiuk nevében. Hát úgy való, hogy segítsenek nekik. Ha reggelit főznek, az majdnem olyan lesz, mintha ők is ott aludtak volna.

- Hagyjunk egy kis helyet, hogy még egyszer megreggelizhessünk - javasolta Roger.

- Neked aztán nem kell helyet hagynod - legyintett John. - Hisz te sose laksz jól.

- Attól függ, mivel.

- Aludjunk ott ma mindannyian - ajánlotta Titty. - Igazán nem tudom, miért ne lehetne, ha egyszer ők is ott aludtak.

Még a telhetetlen Roger is hamar végzett a reggelivel. Már száguldottak is le a réten, ki a Holly Howe-i öbölből. Úgy határoztak, ha mentőexpedíció megy a *Fram*ra, csakis a jégen mehet, nem pedig holmi erdei szekérutakon.

Kevés szó esett. Jóformán még a korai korcsolyázókat sem vették észre a napsütötte jégtükrön. A Fecskék azon morfondíroztak, milyen lehetett a *Fram*on ébredni. Peggy feje meg már tele volt tervekkel estére, amikor ő is ott marad, nézi, amint besötétedik, és várja, hogy beborítsa a végtelen jégtengeren az éjszaka, amikor a sarki jégtől nem választja el más, csak egy vékony palánk.

Bekanyarodtak az Úszóház-öbölbe. Ott volt előttük a *Fram,* mozdulatlanul jégbörtönében, és a kabintetőn kibújó kis kéménykürtő vígan eregette a füstöt a téli égre.

- Hurrá! - kiáltotta el magát Peggy. - Tudtam, hogy ott vannak! Háromszoros éljen a Déknek! Mozgás!

- Hohó! - torpant meg John. - Mi az a tábla?

Jókora deszkadarabot szögeltek a *Fram* oldalára, a hágcsó mellé. Rajta öklömnyi, fekete, nyomtatott betűkkel ez állt:

IDEGENEKNEK TILOS A BELÉPÉS!

Ahogy a korcsolyázók közeledtek, már a második sort is el tudták olvasni:

FEJVESZTÉS TERHE MELLETT,

amikor pedig egészen a hajóhoz értek, már a harmadik sort is kibetűzhették:

MERT ÚGY JÁRNAK, MINT A TEGNAPIAK!

- Micsoda pimaszság! - kiáltott fel Peggy.

- Talán megint fókák szemtelenkedtek a fedélzetre - vélte Titty.

- Akkor is pimaszság ilyet kiírni - erősködött Peggy. - Nancy kapitánynál megjárja az ilyesmi. De a Déknél nem.

- Most ők a parancsnokok - mondta John. - Megtehetik.

Sebtében lecsatolták korcsolyájukat. Alaposan megverték a *Fram* hideg palánkját, ami csak úgy csillogott a sok jégkristálytól. De belülről egyetlen hang sem válaszolt.

Sem üdvrivalgás. Sem szó. Még csak egy pisszenés sem. És amikor az ablakon bekukkantottak, nem láttak semmiféle életjelet.

- Megéheztek, és elmentek Dickson-tanyára. Nem vártak meg minket - mondta Susan.

- Ezért tették ki a táblát - mondta Titty. - Nehogy valaki megpróbáljon behatolni, míg ők nincsenek itt.

- Nem is rossz ötlet - bólintott John. - Persze a „fejvesztés” egy kicsit meredek. És a hágcsót nem kellett volna kint hagyniuk.

Peggy mászott fel elsőnek a fedélzetre. Megzörgette a kabinajtó kilincsét.

- Ördög bújna beléjük! - kiáltotta. - Igazad van, Susan. Elmentek tejért, és magukkal vitték a kulcsot.

- Meg kell várnunk őket - mondta Susan.

Egy pillanatra csönd támadt. Egyikük azt a pontot kereste a parton, ahol a szekérút kibukkan a fák közül, a másik az öblöt fürkészte hátha feltűnnek a Dék. Peggy azonban mocorgást hallott a kabinból.

- Figyeljetek! - suttogta. - Csss!

Mindenki hallotta, hogy valami aprócska tárgy lepottyan a kabin padlójára.

Peggy megint megrázta a kilincset, megdöngette az ajtót.

- Hé! - ordította. - Bújjatok elő! Mi vagyunk itt!

Nem történt semmi.

- Mozgás! - kiáltott újra Peggy. - Mindjárt bedobunk egy marék jégcsapot a kéménybe, és kialszik a kályha! Szaporán, ti vadszamarak! Elég a viccből!

És ebben a pillanatban felpattant az ajtó.

Peggy hátrahőkölt. Leesett az álla. Meglepetésében felnyögött.

- Helló! - kiáltott vidáman Titty. - Hisz ez Flint kapitány!

- Helló, kapitány! - szólt Flint kapitány. - Helló, matróz! Susan is itt van? Meg még a hajósinas is! - Aztán az unokahúgához fordult. - Hanem azt megmondhatom, Peggy, hogy csapnivaló házőrző vagy. Felőled szabadon garázdálkodhatnak a betörők. Míg távol voltam, valaki behatolt ide, felfordította a kabint, felfalta az élelmiszert, telerakott mindent koszos birkabőrrel. Valóságos romhalmaz a hajóm. De még ezzel nem értem a végére. Rajtacsíptem a gazembereket! Szépen berendezkedtek, itt laktak. Arra jövök haza, hogy itt találok egy vadidegen fiút meg egy lányt: egyszerűen letáboroztak a kabinomban, hogy itt éjszakáznak, mintha a magukéban lennének. Persze ami azt illeti, nem volt nehéz elbánni velük…

- Ide figyelj, Jim bácsi - szólt közbe Peggy. - Mi voltunk azok. Illetve Nancy meg én. Azt gondoltuk, örülsz, ha rendesen kiszellőztetjük az Úszóházat, és itt állt egész idő alatt befagyva. Kár lett volna elpocsékolni, hiszen itt a befagyott tó, te meg a világ végén, és a hajót nem használja senki.

- Micsoda?! - kiáltott fel Flint kapitány. - Csak nem akarod azt mondani, hogy te törtél be, hogy te fordítottad fel ilyen éktelenül a hajómat!

- Nemcsak Peggy volt az - mondta John. - Mi is, valamennyien.

- Mindent szépen rendbe akartunk hozni, mielőtt hazautazunk - mondta Susan.

Flint kapitány szemébe mintha mosoly szökött volna, de a következő pillanatban már el is tűnt.

- Nos - mondta -, annyi bizonyos, hogy Susan kormányos nem hagyta volna annyiban a dolgot. De azért arra vigyázhattatok volna, hogy az ajtó tisztességesen be legyen zárva éjszakára. Nyitva hagytátok, nekem meg el kellett bánnom két pimasz csavargóval, akik betörtek, míg távol voltam. Biztosan elmentetek, a kulcsot meg az ajtóban hagytátok, különben nem tudtak volna besétálni. Ne is tagadjátok, tudom, hogy így történt. Még akkor is az ajtóban volt a kulcs, mikor ideértem, ez a két huligán meg szépen betelepedett a kabinba. No de annyi bizonyos, egyhamar nem támad kedvük holmi betörősdire…

- A mi hibánk, hogy itt voltak - mondta John. - Nekik maguktól eszükbe se jutott volna, ha ide nem hozzuk őket.

- Ide figyelj, Jim bácsi! - fortyant fel Peggy. - Az a két gyerek a barátunk! Mi hagytuk itt őket. Mit csináltál velük?

- Elolvastátok a táblát, nem? - kérdezte Flint kapitány. - „Mert úgy járnak, mint a tegnapiak…”

- De hát csak nem csapta le a fejüket?! - kérdezte Roger. - Biztos bezárta őket az előfedélzetbe!

- Azonnal ereszd ki őket! - kiáltott Titty.

- Már késő - mondta Flint kapitány. - Itt csíptem őket az egész felfordulás kellős közepén, úgy dőzsöltek a hajómon, mintha az övék volna. Honnan tudhattam, hogy a barátaitok?

- És kitetted őket! - kiabált Peggy. - Ilyet nem vártam volna tőled! Egyáltalán nem tehettek semmiről. És Dorothea biztosan nem is értette, hogy miért vagy olyan undok…

- Hol vannak? - kérdezte John. - Borzasztóan sajnáljuk, hogy beengedtük őket az Úszóházba, ha ennyire haragszol, de ők ketten semmiről sem tehettek. Hol vannak? Menjünk, meg kell rögtön magyarázni nekik a dolgot.

- Nincsenek bent - jelentette Roger, aki Flint kapitány mellett besurrant az ajtón, átment a kabinon, és benyitott az előfedélzetbe.

- Hogy is lennének - mondta Flint kapitány.

- Ha valami szörnyűséget csináltál velük, soha az életben nem állunk veled szóba! - kiabált Peggy. - Kell a csudának a nyavalyás hajód! Vedd tudomásul, csak azt sajnálom, hogy nem törtük össze az egész berendezést! Nem is érdemled meg, hogy hajód legyen, ha csúnyán bántál azokkal a gyerekekkel! Várj csak, míg Nancy megtudja… - Peggy már-már bőgött dühében, ami a legkevésbé sem illik egy kalózhoz, aki ráadásul sarkkutató is. - Gyerünk! - mondta. Valamennyien! Hagyjuk itt! Vissza se jövünk többé. Azonnal el kell mennünk a Dickson-tanyára!

Hanem ebben a pillanatban vidám kiáltás szállt feléjük a jégen át. Dick és Dorothea közeledett korcsolyán a *Fram* felé, maguk mögött húzva a szánkót.

- Hahó! - kiáltott Dorothea. - Hahó, Susan! Megreggelizett már Flint kapitány? Dickson néni küldött neki egy kis szalonnát!

MIRE JÓ EGY NAGYBÁCSI

Dorothea sehogy sem értette, mi történt aznap reggel a többiekkel. Mindenki olyan fura, aggodalmas tekintettel nézte őt meg Dicket; illetve csak majdnem mindenki - Flint kapitány ugyanis a lehető legbarátságosabban mosolygott, és hálásan megköszönte a szalonnát. Johnt és Susant azonban szemmel láthatóan aggasztotta valami, Titty és Roger úgy bámultak rájuk, mintha kísértetet látnának, és Peggy - Peggy, akinek Flint kapitány végtére is jogos tulajdona, hisz az ő nagybátyja -, nos, ha az ember nem ismerné Peggyt, még azt hihetné, nyomban sírva fakad, de ugyanakkor szégyelli is magát, meg méltatlankodik is valamiért.

- Figyelj, Dorothea! - szólalt meg Peggy. - Nagyon undok volt? Mi történt, amikor felbukkant?

Mindenki Dorotheára szegezte szemét. Még Flint kapitány is. Mintha csupa kérdőjel záporozna a levegőben. Dorothea igyekezett pontosan visszaemlékezni, hogy is volt az, amikor megérkezett a szép szál hollandus.

- Teáztunk - mondta Dorothea. - Utána meg a csillagokat néztük.

- Akkor miért tettél úgy, mintha isten tudja, milyen rondán viselkedtél volna? - támadt rá Peggy a nagybátyjára, akár egy fúria.

Dorothea mélységes érdeklődéssel hallgatta. Meglehetősen különös, gondolta, hogy valaki így beszéljen a nagybátyjával, de mivel neki meg Dicknek nem volt bácsikájuk, hát nem volt személyes tapasztalatuk a nagybácsikkal való bánásmódról. Néhány perc elteltével azonban helyreállt a béke és a nyugalom. Susan az előfedélzetben sütötte Flint kapitánynak a szalonnát, a többiek egyöntetűen fogadkoztak, hogy még aznap délelőtt tökéletes rendet teremtenek, és ezenközben narancsot eszegettek, amelyből Flint kapitány láthatólag kimeríthetetlen készlettel rendelkezett. Annyi bizonyos, gondolta Dorothea, nagyon jól tette előző délután, hogy nem kezelte Flint kapitányt közönséges eszkimónak. Képtelenség lett volna - hisz az ő hajóját használták *Fram*nak, és meg kellett magyarázni, miért van telis-tele a kabin sarkkutatófelszereléssel. Amikor Dorothea este az ágyban átgondolta a dolgot, kicsit bántotta, hogy vajon nem árult-e el túlságosan sokat, de ma reggel, hogy a viszály elült, mi sem volt természetesebb, mint hogy a többiek minél hamarabb és minél többet igyekeztek elmesélni Flint kapitánynak.

- Nos - szólalt meg végül Flint kapitány, miután megreggelizett, elszívta pipáját, és meghallgatta a gyerekek mondókáját -, legokosabb lesz, ha most mindjárt felkerekedem, és beszélek a főkolompos fejével. Akkor talán majd megtudom, miben sántikál… Nem… Nem felejtem el, hogy olyan volt a képe, mint a görögdinnye… bocsánat, Roger, ha úgy tetszik: sütőtök… és most lesz szíves valamelyikőtök átmenni a partra a szánkómért? Ott van a szekérút mellett jobbra. Igen… az este elrejtettem, hogy ma reggel ne derüljön túlságosan hamar fény a turpisságra. Meglepetésért cserébe meglepetés jár; igaz-e, Peggy?

- Hol találtad meg a szánkót? - kérdezte Peggy. - Nancyvel tűvé tettük érte a házat. De csak a nagy szánt találtuk meg.

- Hol? Hát ahova tettem - válaszolt Flint kapitány. - Két éve ott lapul a gerendákon a csónakház teteje alatt. Csak szárazföldi patkányoknak nem jut eszébe, hogy ott keressék.

- És most miért vetted elő?

- Azzal megyek bevásárolni - közölte Flint kapitány. - A magamfajta szegény kutya is éhes a csontra, ha az éléstárát kifosztották is.

Borzasztóan restelkedtek, sajnálkoztak, de Flint kapitány csak nevetett, aztán hipp-hopp, el is tűnt. Előzőleg még szavukat vette, hogy ott maradnak, és megfőzik az ebédjét, amikor visszajön.

Amint a kapitány eltűnt szem elől, Susan vette át a parancsnokságot. Tél derekán szabályos tavaszi nagytakarítást rendezett a *Fram* fedélzetén. Egész szánrakomány sarkkutató-felszerelés meg a műhely valamennyi hulladéka átkerült Holly Howe-ba, ahol nyomban le is rakták, mit sem törődve a ház népének ellenkezésével. A Dék szánkójára pakolták a Dickson-tanyára visszakerülő holmit, a beckfooti szán meg már másodszor fordult, mire Flint kapitány korcsolyázva megjelent, és kis szánkóján hatalmas rakományt húzott, a sarkkutatók által felfalt eleség pótlására.

- Láttad Nancyt? - kérdezték a sarkkutatók.

- Láttam - bólintott Flint kapitány. - Bevallom, csalódást okozott. Azt hittem, teljes virágjában láthatom. Erre épp akkora a képe, mint rendesen.

- Beszéltél vele?

- A kert egyik végéből a másikig, főleg szemaforjelzéssel.

- Nekünk még azt sem engedik - morgott Peggy.

- Kicsit gyakorolnom kell a jeladást - mondta Flint kapitány. - Alig tudtam követni Nancyt.

- Egész szünidőben gyakoroltuk, míg Nancy mumpszos nem lett - mondta Peggy. - Biztosan örül, hogy van kivel gyakorolnia.

- Én egyre azt ismételgettem: „Lassan”, meg „Újra”, legalábbis az első pár percben, úgyhogy végül sikerült ésszerű sebességre szorítanom.

- Jó, jó, de *mit* mondott? Mit fogunk csinálni?

Erre nem kaptak határozott választ. Nancyt eleinte, úgy látszik, főleg az előző nap eseményei érdekelték, amikor Flint kapitány betolakodókat talált az Úszóházban. No de természetesen az Északi-sarkról is szó esett.

- Az a baj - mondta Flint kapitány -, hogy mostanában minden valakinek a tulajdona. Még az Északi-sark is.

- A jegesmedvéké - bólogatott Roger.

- Akkor is előbb meg kell győződnöm róla - mondta Flint kapitány -, hogy a szóban forgó medvék hajlandók lesznek-e ideadni nekünk a kulcsot.

- Kulcsot? - bámult Dick. - Az Északi-sarkhoz… kulcsot?!

- De azt ám - mondta Peggy. - Várj, míg meglátod.

- És mi van Nancyvel? - kérdezte John.

- Azt mondja, a doktor úr megígérte, hogy egy hét múlva levonhatja a pestiszászlót, és találkozhat velünk.

- És még csak tíz nap múlva kell visszamennünk az iskolába! - kiáltott Titty.

- Hacsak valaki közben el nem kapja, és akkor kezdhetjük elölről - mondta Susan. - Az még egy hónap lenne.

Mindenki nyitogatta, csukogatta a száját, ellenőrizte állkapcája állapotát.

- Addig nem tart ki a fagy - vélekedett Flint kapitány.

- És ha senki sem kapja meg a mumpszot, Nancy eljöhet az Északi-sarkra? - tudakolta Titty.

- Reméljük, igen - mondta Flint kapitány. - Csak olvadni ne kezdjen addig. Az olvadás első jelére azonnal fel kell kerekednünk, ha egyáltalán el akarunk jutni az Északi-sarkra.

Dick és John aggodalmas pillantást vetett a barométerre, amely azonban tartósan szép időt ígért.

Kezdetben attól tartottak, hogy Flint kapitány hazajött, tehát az Úszóház nem lehet többé a *Fram,* és a sarkkutatók kénytelenek lesznek visszatérni a szárazföldi életbe. Nem így történt. Flint kapitány azért jött haza, hogy korcsolyázzon, hogy élvezze a végestelen-végig befagyott tavat, amilyennek gyerekkorában látta. Csakhogy a korcsolyázás is jobban esik, ha célja van; s az első délelőtt elteltével meghívták: csatlakozzék az északi-sarki expedícióhoz, és Flint kapitány szakasztott olyan buzgalommal vetette magát a sarkkutatóéletbe, mint a többiek.

Az Úszóház most már sokkal takarosabb *Fram* volt, mint néhány napja - de mégis a *Fram* volt. Majd mindennap ott ebédeltek. Jóformán az volt az egyetlen különbség, hogy Flint kapitány hazatérése óta az ebéd inkább lakomához hasonlított. Meg aztán Flint kapitány kicsempészte harmonikáját Beckfootból - ott tartotta ugyanis, hogy nedvesség ne érje -, s ezután olyan víg lárma verte fel a *Fram* kabinját, oly derekasan dobogtak a lábak a fedélzeten, hogy a sarkkutatók bizony aligha panaszolhatták már az eszkimók zajos mulatozását a Rióiöbölben. Felvitték Flint kapitányt a hegyoldalba, s ő meg is csodálta illőképpen az iglut, mindössze annyit jegyzett meg, hogy ha valaha még egyet építenek, igen kedves lenne, ha nagyobbra méreteznék az ajtónyílást. Egy este Dickkel kettesben felvonultak távcsövekkel, messzelátókkal felszerelve az obszervatóriumba, és ugyancsak későre járt, mire betoppantak a Dickson-tanyára, vacsorázni. Dicksonné Flint kapitányt gyerekkorából ismerte, és kijelentette, egyesek akármennyit utaznak, járják a világot, azért csak nem sikerült egy szemernyi józan észre sem szert tenniük…

Szélcsöndes napok jártak, még a jégvitorlás is eltűnt, és a beckfooti szán tehetetlenül vesztegelt. Flint kapitány alaposan szemügyre vette, és megmutatta Johnnak, hogyan kellene alkalmasabban felszerelni az árbocot, meg azt is elmagyarázta, hogy vitorlás szánnak négyzet alakú vitorlára van szüksége. Dick mohón itta minden szavát; ő maga nem szólt, de este, amikor hazatért, mindent tüzetesen megbeszélt Dickson úrral.

Flint kapitány ezenközben természetesen Nancy kapitánnyal is tartotta a kapcsolatot. Naponta átkorcsolyázott Beckfootba, ahol ugyan Mrs. Blackett nem engedte be a házba, míg az orvos ünnepélyesen ki nem jelenti, hogy elmúlt a fertőzési veszély, így hát Nancy és Flint kapitány a kert két végéből, méghozzá egy ablaküveg közbeiktatásával, hangtalanul értekeztek, szemaforjelekkel vagy egyszerűen süketnéma jelbeszéddel. Kiabálni nem lehetett - hol maradt volna akkor a titoktartás? Nancy majd megpukkadt mérgében, amiért a hosszú fekvés után olyan gyönge, akár az őszi légy, pedig a mumpsz igazán nem mondható betegségnek. Vadul igyekezett tehát visszanyerni régi erőnlétét. Eleinte csupán abban reménykedett, a doktor segítségével előkészítheti a többieket az északi-sarki expedícióra. Most azonban, hogy megérkezett Flint kapitány, és az ő közreműködésére is számíthatnak - no meg a doktor is megígérte, hogy néhány nap múlva szabadlábra helyezi -, rémes volna, ha merő gyöngeségből nem vághatna neki a messzi Északnak a többi sarkkutatóval. Márpedig a sarkutazás napja rohamosan közeledett. Nancy délelőttönként buzgón rótta a kerti ösvényt, hússzor is elment a hegyfokig

meg vissza, az utóbbi napokban pedig már a jégre is kiment, és igyekezett újra hozzászokni a korcsolyához.

Alakult az útiterv. Elhatározták, hogy az expedíció három csapatra oszlik: végtére is most már három szánjuk van. Flint kapitány megmagyarázta: Nancynek egyelőre sok lenne lemenni a tóhoz, a *Fram*ra, és még ugyanaznap a tó túlsó végéig száguldani. Nem mintha olyan nagyon száguldanának. Csak épp azon a napon mindenki elindul északnak: a nagy beckfooti szán az öt izmos kutyával, Dick és Dorothea a szánkójukkal, Flint kapitány pedig Nancyvel. Ki-ki igyekszik a tőle telhető gyorsasággal eljutni a sarkvidékre, azután az Északi-sarkon találkoznak.

- És mi lesz, ha nem ismerjük fel? - kérdezte Dick.

- Aki meglátja, abban a pillanatban felismeri - magyarázta Peggy. - Pont a tó végében van. A sarkvidék legeslegészakibb pontján, alig néhány méternyire a jégtől. El se lehet téveszteni.

- És amint az első csapat odaér, kitűzi a zászlót - mondta Titty. - Méghozzá vesztegzárzászlót, hisz még leprások vagyunk, egészen addig, amíg vissza nem megyünk az iskolába.

A *Fram* fedélzetén találkozó sarkkutatók közül csak Peggy látta már valaha az Északi-sarkot, de ő is jó régen, és igazából alig emlékezett rá. És azt még ő sem tudta, mit főz ki Flint kapitány Nancyvel. Igaz, akadt egypár fura dolog, amiből következtetni lehetett volna rá, mi készül, de Peggy azt mondta, csak elrontja a játékot, ha az ember előre tud mindent. Így aztán nem sokat kérdezősködtek, sőt, ha kellett, a sarkkutatók tapintatosan behunyták a szemüket. Mindenki tudta például, hogy amikor Flint kapitány első ízben tanácskozott Nancyvel, utána rögtön elszáguldott a jég hátán a tó túlsó végébe, a minap említett jegesmedvékhez. De amikor visszaért, nem esett erről egy árva szó sem. Aztán egy-két nap múlva jó időre eltűnt, amikor pedig visszatért, Roger alaposan szemügyre vette a kapitány kis szánkóját, és megtudakolta: vajon mitől lett szénporos? Flint kapitány szótlanul ránézett Rogerra, aztán lehunyta a szemét, és a többiek már kórusban zengedezték, hogy nem kérdeznek semmit, nem kíváncsiak semmire.

- Mindent megtudtok idejében - jelentette ki Flint kapitány.

És ahogy telt-múlt az idő, mindannyian érezték, hogy közeleg a sarkutazás nagy napja. Óriási buzgalommal fényesítgették a korcsolyákat, szántalpakat, kemény munkával zsírozták a korcsolyacipőket. És Dick elkeseredése nőttön-nőtt, mert még most sem készült el az árboccal, vitorlával. A Dickson-tanya eszkimó lakossága nem fogta fel, mennyire sürgető szükség lenne rájuk.

És aztán egy szép napon, amikor Peggy meg a Fecskék épp kikorcsolyáztak reggeli után Holly Howe-ból, és a *Fram* felé tartottak, megpillantották Flint kapitányt kis szánkójával, amint Long Island partja mentén Rio felé korcsolyázott. Vadul a nyomába iramodtak, megkerülték a szirtfokot, elszáguldottak a kihalt csónakszínek mellett, besüvítettek a zsúfolt Riói-öbölbe, de ott aztán nyomát veszítették. Végignéztek a tavon, Beckfoot felé - ott sem látták sehol. Tudták, hogy ott kell lennie valahol az öbölben, amely csak úgy feketéllett a fókáktól meg az eszkimóktól. Korcsolyáztak erre, korcsolyáztak amarra, a végén elszaladtak egészen a kikötőig, ahol sorban üldögéltek az új jövevények, és csatolták fel a korcsolyájukat.

- Eltűnt - állapította meg Titty.

- Belepottyant egy lékbe, és elnyelte a Jeges-tenger - jelentette ki nagy vígan Roger.

Ám ebben a másodpercben megpillantották Flint kapitányt: a falu felől közeledett, húzta maga mögött a szánkóját. Hanem a szánkó már nem volt üres. Óriási láda díszelgett rajta. Kapták magukat, s elébe korcsolyáztak a partig. Flint kapitány rátelepedett a ládára, hogy felcsatolja korcsolyáját, aztán felpillantott, és ugyancsak meglepetten észlelte a rámeredő öt ismerős arcot.

- Hahó! - szólalt meg. - Hát ti meg mit kerestek itt? Nálatok maradt a másik kulcs, bemehettetek volna. Na, söprés innen! Ebédre ne várjatok. De rengeteg teával igen, mire visszaérek.

- Mi van a ládában? - tudakolta Roger.

- Aki kíváncsi, beledugom - válaszolta erre Flint kapitány, aztán - már korcsolyástul - felállt, s a következő pillanatban maga mögött hagyta a partot, húzva megrakott szánkóját.

- Merre mégy? - kérdezte Roger.

- Hadd legyünk kutyák! - kérte Titty.

- Hálásan köszönöm - felelte Flint kapitány -, de majd legközelebb. - Aztán egyre sebesebben folytatta útját a korcsolyázók tömkelegében.

- Menjünk utána - javasolta Roger.

- Még mit nem! - horkant föl Peggy. - Menjünk az ellenkező irányba.

John és Susan is osztotta Peggy véleményét. Kikorcsolyáztak Rióból Long Island felé. Egy pillanatra még látták Flint kapitányt kis szánkójával meg a nagy ládával, amint kitartóan haladt észak felé. Ők délnek kanyarodtak, és éppen idejében értek a *Fram*hoz, hogy megállíthatták Dorotheát meg Dicket. Ők ugyanis üresen és zárva lelték a *Fram*ot, ezért azt gondolták, talán félreértették a jelzést, és mindenki felment az igluba.

- Hol van Flint kapitány? - kérdezte Dorothea.

- Fent valahol a sarkvidéken - közölte Peggy. - Csak délután jön vissza.

- Van valakinek valami terve? - érdeklődött John.

- Hamar haza kell mennünk - mondta Dick. Megbeszélte ugyanis az eszkimókkal, hogy délután mit csinálnak. Dickson úr megígérte, hogy összeeszkábál holmi szekrényféleséget, amelyet a szán elejére kell erősíteni, és azon lesz majd az árboc; Dickson néni pedig hosszas halogatás után végre kijelentette, hogy ha Dick hazamegy, és pontosan megmagyarázza, mit szeretne, hát megvarrja neki azt a vitorlát.

- Haza? Dickson-tanyára? - kérdezte Peggy. - De miért?

- De minek? - tódította Roger.

Dicknek szörnyen főtt a feje. Elhatározta, hogy nem említi a dolgot a többieknek, míg meg nem győződik felőle, hogy a vitorlája működik.

- Meg kell csinálni valamit - sietett öccse segítségére Dorothea.

- Titok? - kérdezte Titty.

- Az expedíciónak lesz - bökte ki Dick.

Ezután már nem marasztalta őket senki. Végtére is az efféle ügyekben minél több a titok, annál jobb. Elkészítették hát a napi tervet: korcsolyaedzéssel kezdték, végigszáguldottak a tavon, el a Spitzbergák mellett, át a Patkó-fokig, ahol a kiszögellő Kopja-szikla - amelyen

egykor a *Fecske* zátonyra futott - most is kilátszott a jégből; vissza megint a Kormorán-szigethez, át a Cápa-öbölbe, és végül Dicksonék kikötőjéhez. Itt elbúcsúztak, és a Dék nekivágtak a mezőnek, fel a tanyához, a többi sarkkutató meg visszatért a *Fram*ra, ebédelni.

Délután Roger állt őrt a fedélzeten, és megpillantotta a fáradtan hazafelé korcsolyázó Flint kapitányt.

- Megjött! - kiáltott le a kabinba Roger. - És a láda eltűnt!

- Ne kérdezzük meg, hol volt - mondta Peggy.

Leplezetlen érdeklődéssel bámulták az üres szánkót meg magát Flint kapitányt is, aki iszonyúan kimelegedett, és még iszonyúbban mocskos volt; ám kérdezni mindössze annyit kérdeztek - és azt is Susan, vagy tíz perc elteltével, amikor körülülték a kabinasztalt:

- Hány kockacukorral iszod a teádat?

- Jóságos egek! - sóhajtott Flint kapitány. - Olyan szomjas vagyok, hogy meginnám negyven kockával is vagy akár cukor nélkül. Mindenesetre tégy bele hármat, mert a három szerencsés szám.

Márpedig úgy látszott, Flint kapitány szinte várja a kérdezősködést. Kért egy kis vizet kézmosáshoz, aztán felemelte két szutykos, kormos kezét, és megkérdezte:

- Na, mit gondoltok, hol lettem ilyen maszatos?

Susan szemügyre vette, aztán megszólalt:

- Biztosan tüzet raktál.

- Susan - ingatta fejét Flint kapitány -, belőled még Sherlock Holmes utóda lesz. Pontosan úgy van, ahogy mondod. Csak épp még valami járult hozzá. Kipucoltam egy kéményt, ami dugig volt csókafészekkel.

Szótlanul bámultak rá.

- Nem hiszitek, mi? Pedig úgy volt. Most pedig úgy érzem, mindennel elkészültem, és megszolgáltam egy kis vakációt. Amikor hírét vettem, hogy befagyott a tó, és hazautaztam, alig hittem volna, hogy ilyen cudar munka közepébe pottyanok. Hohó, hát a Dék meg hova lettek?

- Otthon van dolguk - mondta John.

- Valamiben sántikálnak - tette hozzá Peggy.

- Tudathatjátok velük, hogy jöjjenek le holnap a *Fram*ra, vagy oda kell mennem még ma este?

- Ha kirakjuk a jelzést, idejönnek.

- Hát csak rakjátok ki - mondta Flint kapitány. Aztán a harmadik vagy talán a negyedik csésze tea után el is magyarázta, miért. - Nancyt ugyanis holnap rászabadítják az emberiségre.

- Háromezerszeres éljen! - rikkantotta el magát John. Az egész társaság felugrott, és versenyt üvöltött.

- Egy percig várjatok! - emelte fel a kezét Flint kapitány.

- Kuss, az egész - kiáltott Peggy. - Roger, te tuskó, nem hallod?

- Még nem tudjuk, hogy holnap hány órakor. Fertőtlenítés, füstölés meg a többi. Tizenkettő előtt nem szabadul, azt mondja. A doktor mindjárt reggel odamegy; s amint Nancy biztosat tud, felhúzza a zászlót a hegyfokon. Ha fehér, azt jelenti, csak másnap jöhet, ha vörös, akkor idejöhet ebédre, és itt maradhat délután. Kicsit később ebédelünk, mert Nancy legkorábban

tizenkettő-fél egykor indulhat. Aztán haditanácsot tartunk, és holnapután, ha az időben van annyi tisztesség és kitart, életet lehelünk a kihalt Északi-sarkba.

Tisztán kirajzolódott előttük a terv. Végső nagy kupaktanács dolgozza ki a részleteket, s azután indul a menet a tó végéhez, az Északi-sark meghódítására! És ha minden a terv szerint bonyolódik, az Északi-sarknak ez a felfedezése bizonyára a sarkkutatás történetének legszabályosabb fejezete lett volna. Csakhogy - egy kicsit túltervezték a dolgot.

Másnap reggel Holly Howe-ban felhúzták a „Gyertek a *Fram*ra" jelzést, azután Peggy meg a Fecskék felszaladtak a mezőn, és távcsövön épp látták, amint jókora bíborvörös zászló kúszik fel a rúdra a beckfooti hegyfokon. Harsány örömujjongásban törtek ki, hogy Nancy kapitány kiszabadult, s hogy még aznap ott ülhet velük a haditanácsban. Azt azonban nem tudta egyikük sem, hogy egy hónappal ezelőtt Dick - miközben Nancy átkukkantott a válla fölött - gondosan beírta jegyzőkönyvébe: „Zászló Beckfooton = indulás az Északi-sarkra."

ZÁSZLÓ BECKFOOTON

Későn reggeliztek aznap Dickson-tanyán. Dicksonné a gazda körül sürgölődött; heti bevásárlóútjukra indultak ugyanis Rióba, a tejeskordén. Dickson úr meg Silasszel előzőleg a tehénistállóban foglalatoskodott, úgyhogy - Dicksonné szavaival élve - madárijesztőnek alkalmas lett volna, de másnak már alig. Jócskán elkéstek mindennel, és Dick a szokásos időnél jóval később gombolta be a kabátját, dugta zsebébe a távcsövet, s vágott át az országúton, aztán fel az irtáson az öreg istálló felé.

- Mire visszajössz, kész leszek - szólt utána Dorothea.

A meleg konyhából jövet megcsapta a hideg levegő. Dick felmarkolt egy marék havat, s jól megdörzsölte vele az orrát, fagyás ellen. Harapós idő volt, de Dick nem volt megelégedve vele. Előző este, amikor az árboc állványát faragták, Dickson bácsi figyelmeztette: addig szánkázzék, amíg lehet, mert hamar vége lesz a fagynak. Reggel pedig, habár az északi nagy hegyek haván csillogott-villogott a nap, dél felé felhők tornyosultak. Dicknek sehogy sem tetszett a dolog, és legkevesebb századszor elgondolta, vajon hogyan élhetnek Dicksonék barométer nélkül. Hisz még az iskola előcsarnokában is ott függ a légsúlymérő; igaz, ő ott nem vezeti a légnyomás- és hőmérsékletnaplót, mint odahaza, de azért jártában-keltében mindig vet rá egy pillantást, és tudja, hogy emelkedik-e a légnyomás, vagy süllyed. Márpedig most élet-halál kérdése az időjárás. Szörnyű volna, ha épp akkor hagyná cserben őket, amikor legnagyobb szükségük van kemény hidegre, tiszta égboltra.

Dick felért az istállóhoz, és lenézett Holly Howe-ra. Ott lógott a ház falán a jelzés: négyzet a déli jelző fölött, csakúgy, mint tegnap „Gyertek a *Fram*ra". Felnézett a maguk jelére, az istálló falán. Nem is kell megváltoztatni. Az este annyira elfoglalta az árboc meg a vitorla, hogy fel sem jött az obszervatóriumba, és az előző reggel felhúzott négyzet a déli jelző fölött ma is az előző napi Holly Howe-i jelzésre válaszolt.

Most is, mint rendesen, felfutott a kőlépcsőn a szénapadlásra, kinézett a szegletes nyíláson a pocsétára, aztán végighordozta pillantását a tó túlsó partján magasodó hegyek szépséges során. Ott vannak a Riói-szigetek, azokon is túl még, a túlsó parton, az Amazon-folyó torkollik a tóba, és ott van Beckfoot, ahol a hős Nancy kapitány magányosan vészelte át a fültőmirigylobot. És Dick egyszer csak megdermedt. Hol az a kis zászlórúd, amelyet Nancy aznap mutatott neki, amikor berajzolta a szemaforjelzéseket az ő jegyzőkönyvébe, és a többiek a pocsétán korcsolyáztak? És mi az a sötét folt a hó fölött, ott, épp azon a ponton? Eddig nem volt ott, annyi biztos…

Dick előhúzta távcsövét. Keze reszketett, de nem a hidegtől, hiszen míg sebesen kaptatott felfele a dombtetőre, kimelegedett. A távcsövet a hegyfokra szegezte, és mindjárt meg is találta a sötét foltot. Ehhez nem fér kétség. A kicsiny zászlórúdon aránytalanul hatalmas, bíborszínű lobogót lengetett a szél. Nancy kapitány végre jelt adott!

Dick nyomban tudta, mit jelent a jel, de azért biztonság kedvéért elővette jegyzőkönyvét, s tüstént meg is találta a gondosan bejegyzett mondatot: „Zászló Beckfooton = indulás az Északi-sarkra."

- Indulás az Északi-sarkra! Ma! Most! - Vajon a jel azt jelenti, hogy Nancy végre kiszabadult, és velük megy? Vagy attól tart, hogy megváltozik az idő, és nem késlekedhetnek tovább? Azok a felhők meglehetősen fenyegetőnek látszanak. Dick megint lenézett Holly Howe-ra. Akárcsak ő, bizonyára a többiek is ott hagyták változatlanul az előző napi jelzést. Mihelyt

megpillantották a beckfooti lobogót, feledtek csapot-papot. Talán már el is indultak. Vagy várnak talán? Milyen átkozott balszerencse, hogy ma, épp ma ilyen későn jött fel az obszervatóriumba! Hál' istennek, a sarkutazásra felkészült. Készen vár az árboc, a vitorla, a szél pedig - már amennyire fúj a megfelelő irányból fúj. És most, akármennyire gondatlanok a többiek, ő bizony kicseréli a jelzést: hadd lássák, hogy mindent megértett. Nem is kell utánanézni a könyvben - de azért Dick a biztonság kedvéért mégiscsak megnézte, nehogy elvétse valahogy. Jól emlékezett rá, mit mondott John: a felfele mutató háromszög az északi viharjelző, úgyhogy igen alkalmas az Északi-sark jelzésére. Igen, meg is van: káró fölött északi jelző. „Gyertek az Északi-sarkra." Dick lefutott a lépcsőn, levonta a jelzést, kicserélte - káró fölött északi jelző, igen, így már jó lesz -, és felhúzta megint. Lepillantott Holly Howe-ra, és észrevette Tittyt meg Rogert, amint rohannak le a réten. Talán mégiscsak sikerül őket utolérni! Megint belenézett a távcsőbe: igen, semmi kétség, a tó túlsó partján, Rión is túl, a beckfooti hegyfokon ott lobog a vörös zászló. Megkezdődött a nagy menetelés. Irány: az Északi-sark.

Dick zsebre vágta a távcsövet, és ahogy csak tudott, úgy rohant a csúszós szekérúton, le a domboldalon, át az úton, be az udvarra. A tejeskordé közben elment. Dicksonék már javában Rio felé döcögnek. Dorothea kikészítette a szánkót a konyhaajtó mellé. Már jött is, hozta az egyik hátizsákot.

- Dot! - kiáltott Dick. - Elindultak! Ma van a napja!

- Micsoda?

- Elindultak az Északi-sarkra! Gyerünk! Nancy kapitány óriási lobogót vont fel Beckfootra. Ő mondta, hogy ez lesz a jel. - És Dorothea orra alá dugta nyitott jegyzőkönyvét.

- Ma?! - hitetlenkedett Dorothea.

- És épp ma késtünk el! - jajveszékelt Dick. - De szerencsére még csak épp elindultak. Láttam, amint Titty és Roger lemegy a réten. Siessünk. Hozd a medvebőröket meg a többi holmit. Én meg felrakom az árbocot és a vitorlát. Ja igen, el ne felejtsem: a zászló is kell.

Dorothea nem fecsérelte kérdezősködéssel az időt. Már bent is termett a házban, térült-fordult, hozta a szánra kerülő birkabőröket meg a két pár nyúlbőr kesztyűt. A kucsma már ott díszelgett a sarkkutatók fején.

Dick felrohant a csillagászati könyvéért.

- Hisz az nem kell! - szólt utána Dorothea.

- Dehogyisnem - mondta Dick. - Lehet, hogy csillagfénynél jövünk majd visszafelé. Erről jut eszembe, lámpást is vigyünk. Hol van Silas?

- Elment valamiért.

- No, nem baj, nem fog haragudni. És megtölteni tudom egyedül is. - Dick leakasztotta a lámpást, amellyel esténként fel szoktak menni az obszervatóriumba, kicsavarta az oldalán a kis csavart, és a szín sarkában bakon álló hatalmas olajdobból ügyesen telitöltötte.

- Mi lesz az ennivalóval? - kérdezte, amikor visszahozta a lámpást.

- Ma füstölt nyelvet kaptunk szendvics helyett.

- Finom - mondta Dick. - Az elég is lesz. Hát az ital?

- Itt egy üveg tej. Dickson néni azt gondolta, ma is főz Susan teát. Talán vihetnénk egy üstöt meg teát.

- Kár az időért - legyintett Dick. - Minden perc számít.

- Úgyis megvárnak - vélte Dorothea.

- Miért várnának? - kérdezte Dick. - Amikor legutóbb szó volt róla, azt mondták, csapatokra oszlunk.

- És mi lesz, ha nem találjuk meg az Északi-sarkot? - aggodalmaskodott Dorothea. - A többiekkel ott van Peggy. Ő tudja, mit kell keresni. Lehet, hogy mi egyszerűen elmegyünk mellette, és észre sem vesszük.

- Hát siessünk - mondta Dick, és fel sem pillantott közben a kötelekről. - Minél hamarabb elindulunk, annál valószínűbb, hogy utolérjük őket.

Pár perc alatt felraktak mindent a szánra. A kis, sárga vesztegzárzászlót kötelestül, peckestül botra kötözték, a jeladás gyakorlására. Dick most az árboc tetejére erősítette, szorosan ugyan, de merőben tengerészietlen módon. A hátizsákokat letakarták birkabőrökkel, és lekötözték a Dickson nénitől kapott ruhaszárító kötéllel. Az árboc és a vitorla az egész mindenség tetejére került.

- Az övék biztosan rendesebb.

- Még rá kell kötözni a lámpást.

- Silas mindjárt itt lesz - mondta Dorothea. - Jobb volna, ha elköszönnénk. Hiszen mégiscsak az Északi-sarkra készülünk. Nem olyan, mint amikor az igluba megyünk vagy a *Fram*ra.

- Ha sokat vacakolunk, egész biztosan elszalasztjuk őket - izgult Dick, és már húzta is ki a szánkót az udvarról a mezőre. - A vége az lesz, hogy ők már jönnek is visszafelé, mire mi odaérünk, aztán meg sem látjuk az Északi-sarkot.

Dorothea ült fel a megrakott szán elejére, és a válla fölött hátrapillantott, hátha az utolsó percben meglátja még Silast. Dick azonban elrikkantotta magát: - Mindenki a fedélzetre! -, szakasztott olyan tengerész módra, mintha Titty és Roger foglalná el a szomszédos szánt, aztán alaposan megtaszította a szánkót, a végébe zöttyent maga is, és ügyes lábmozdulatokkal kormányozta, hogy csak úgy szállt a havon, szökött át a nádba vágott ösvényen. Már a tó jegén repültek a sziget felé, és könnyen lehetséges, hogy sikerült volna minden eddigi rekordot megdönteniük, ha aznap épp nem egészen másfajta gondolatok foglalkoztatják őket.

- Fékezz! Fékezz! - kiabált Dick, és erősen odavágta mind a két sarkát. - Nincs értelme nagyon messze menni.

Dorothea is fékezett. A szánkó megállt. Előráncigálták a birkabőr alól a korcsolyákat, és a következő pillanatban Dick és Dorothea, a sarkkutatók, egy személyben pedig a tulajdon kutyafogatuk, egyenletes iramban a messzi Észak felé húztak.

- Nem kell nagyon gyorsan menni - mondta Dick. - Roppant messzire kell eljutnunk. Olyan iramban menjünk, amit az idők végezetéig tartani tudunk. A végén úgyis utolérjük őket. Nem mehetnek gyorsabban, mint Roger.

- Nem használjuk a vitorlát?

- Nem elég ez a szél - mondta Dick, és a vállán át a déli égen tornyosuló felhőkre pillantott. - Jó irányból fúj, de nem eléggé. Még annál is gyengébb, mint amikor a beckfooti szánt meg se mozdította.

- Bárcsak fújna egy kicsit! - sóhajtott Dorothea.

Nem mintha a vitorlázásra annyira vágyódott volna, de elgondolta, hogy a többiek már jó darabon megelőzték őket, és magában érdekes képet festegetett arról, amint megérkeznek a távoli Északra. Ott lesznek a Fecskék meg Peggy, repíti őket a jégen a hatalmas beckfooti szán, lebeg az árboc csúcsán a zászló - és egy kicsit késve ugyan, de lankadatlan iramban követi őket az aprócska szán, ócska lepedőből készült vitorlájával, s azon is vígan leng a zászló. Dorothea azt kívánta, bárcsak látnák meg valamennyien, mire képes Dick. - Mi az amott, a jégen? - kérdezik majd. - Vitorlás szán. A Dék! A Déknek mégis sikerült! - És aztán a kicsi odasiklik a nagy mellé, megáll, dermedt lábak hatalmas topogása a jégen, szőrmekesztyűs kézfogás, s indul az utolsó szakaszon a menet az Északi-sark felé. Borzasztó kár volna, ha a többiek behozhatatlan előnyre tennének szert.

A *Fram* ott állt a jégen, és egészen elhagyatottnak látszott, amikor elhaladtak mellette az Úszóház-öbölben. Rendszerint legalább egy szán ott vesztegelt mellette, és egy-két sarkkutató mindig nyargalászott a tatfedélzeten. De ma egy árva lélek sem látszott sehol. Sehol egy szán. Füst sem szállt fel a kabintetőn kibújó kéményből, és a hágcsó sem lógott a megszokott helyen.

- Flint kapitány is elment - mondta Dorothea. - Bezárta a *Fram*ot.

- Biztosan Nancyvel mennek ketten, ha a doktor már kiengedte.

Néhány perc múlva elhagyták az öböl északi végét, és nem láthatták többé az Úszóházat. Így aztán természetesen azt sem látták, hogy hatalmas füstfelleg bodorodik a kéményből, amikor Susan megrakja a kályhát, amely kis híján leégett, mert Flint kapitánynak máson járt az esze. Azt sem tudhatták, hogy Flint kapitány fél órával korábban az Úszóház part felőli oldalára tette át a hágcsót, hogy a tó jegén csúszkáló fókákat ne csábítsa annyira. Arra meg álmukban sem gondoltak, hogy a két szán békésen álldogál a jégen, a hágcsó mellett, és csak a *Fram* teste takarja el előlük.

Ők csak korcsolyáztak kitartóan, elhúztak a Darien-szirt előtt, ahol fenyőfák sötétlettek a sziklafokon; fürgén bekanyarodtak a Holly Howe-öbölbe, és szívből remélték, hogy a beckfooti szán meg az öt sarkkutató mégiscsak megvárta őket. Az öböl üres volt, csak két fóka lézengett a közepén, hármasokat, nyolcasokat írtak a jégre, mintha ez lenne a világon a legeslegfontosabb.

- Elmentek - mondta Dick.

- Nem biztos - szólt Dorothea. - Talán fent vannak még a tanyán. És ha elmentek, talán hagytak üzenetet.

- Jól van - egyezett bele Dick. - Hozd be lassan a szánkót, én meg felhúzom a nyúlcipőt, és megnézem, mi a helyzet.

És már száguldott is, olyan sebesen, hogy még a nyolcas- és hármasbajnokok is tátott szájjal bámultak utána. Dick azonban mit sem tudott erről. Szélsebesen korcsolyázott be a Holly Howe-i mólóhoz, a nádon át partra evickélt, leszerelte korcsolyáját, és felfutott a mezőn. Hiába próbálta a nyomokból kikövetkeztetni, vajon mire készülnek a többiek, mert annyi nyom volt, hogy sehogy sem tudott közöttük eligazodni. Lélekszakadva száguldott be az udvarra, és nyitott be a konyhába.

- Bizony lekéste őket - fogadta Jacksonné. - Ma ugyancsak igyekeztek. Reggeli után felmentek a rét végébe, aztán visszajövet arról beszéltek, hogy Nancy kisasszony jelzést küld Beckfootból. Zászlóval, azt mondták. Gyorsan becsomagoltak, és olyan sietősen mentek el, mint még soha.

- Gondoltam - lihegett Dick. - Köszönöm szépen! - Azzal már kint is volt, és rohant le a réten.

- Jackson néni azt mondja, amint meglátták a jelzést, már indultak is - zihált Dick. - Gyerünk, Dot! Nem lesz semmi baj. Peggy azt mondta, nem lehet eltéveszteni. És különben is amint odaérnek, felvonják a zászlót, és azt úgyis észrevesszük.

- Nem juthattak még nagyon messzire - vélte Dorothea. - Hiszen Tittyt és Rogert még láttad.

Húztak, húztak - bal, jobb, bal, jobb -, és már kint voltak a Holly Howe-öbölből, Long Island meg a szárazföld között, elhaladtak a hajóépítő műhelyek előtt, aztán átvágtak a gőzhajóbója meg a Tyúk- és a Csirke-zátony mellett.

A Riói-öböl aznap a rendesnél is zsúfoltabb volt. Úgy látszik, mindenki attól tartott, hogy hamarosan felenged a fagy, és igyekezett az időt kihasználni. Fél tucat gramofon zengett egyszerre, mindegyik más nótát. A Dék kénytelenek voltak lassítani, hogy össze ne ütközzenek a fókákkal. Kétszer-háromszor is úgy vélték, a sarkkutatók szőrkucsmáját pillantják meg, ám mindannyiszor akadályba ütköztek: egy csomó jégkorongozóba, vagy éppenséggel nem tudtak átvergődni a tömeg sűrűjén, még csak át sem láttak rajta.

- Nem baj - mondta Dick. - Tudjuk, hova kell menni. És ha sikerül ebből kivergődni, majd meglátjuk őket.

Egy férfi kávémérést szerelt egy szánkóra, és ide-oda tologatta a korcsolyázók között. Dick és Dorothea észrevették, hogy nemcsak forró kávét, hanem apró, gőzölgő húspogácsát is árul.

- Vegyünk? - kérdezte Dick.

- Kávét nem - mondta Dorothea.

- Nem - hagyta rá Dick. - Nagyon forró, soká tartana, míg megisszuk. Meg a poharat is vissza kell adni. De mi volna, ha húspogácsát vennénk? Jó lenne takarékoskodni az élelmiszerkészletünkkel.

- Veszek kettőt - mondta Dorothea. - Fogd meg addig a kötelemet.

Végtére jó sokáig kell még ebéd nélkül kibírniuk. És a húspogácsát korcsolyázás közben is vígan el lehet fogyasztani. Dorothea zsebében ott volt a pénztárcája, benne egy hatpennys. Odakorcsolyázott a mozgó kávéméréshez.

- Két penny a húspogácsa! - kiabált az árus. Dorothea kért kettőt.

- Jó a hidegben a forró pogácsa, kisasszonyka - mondta a férfi.

- Hát melegben mit árul? - tudakolta Dorothea.

- Fagylaltot! - vágta rá az árus. - Kávé helyett meg limonádét. Nyáron ott áll a bódém, a gőzhajókikötőnél.

Dick tovább húzta a szánkót, de Dorothea hamar utolérte, és átvette megint a kötelét. Húztak tovább, eszegették a pogácsát.

- Finom.

Dorothea bólintott. Arra gondolt, amikor Titty végignézett a korcsolyázó tömegen, és azt mondta: „Majd azt mondjuk, hogy fókák." Márpedig fókától aligha lehet húspogácsát vásárolni. Dorothea szívesebben gondolt a korcsolyázókra úgy, mint csupa emberi lényre. Rengetegen vannak, beláthatatlanul sokan, mindenkit a maga dolga foglalkoztat, nem is sejti senki, hogy ő meg Dick egy északi-sarki expedíció tagjai, hogy a szánkójuk meg van rakva medvebőrrel, és hogy micsoda értékes felszerelési tárgyakat cipelnek: lámpást, hegymászó kötelet,

füstölt nyelvet és egyéb nélkülözhetetlen holmit. Vajon mit szóltak, amikor megpillantották a derékhadat: az öt kutyát, amint a hatalmas beckfooti szánt húzza? Kis híján a kávéárushoz fordult, nem látta-e őket elhaladni - ámbár ha a többiek fókának tekintik, akkor nem is illendő ilyesmit kérdezni tőle.

Nagy nehezen kievickéltek a tömegből, s már ott jártak a kis sziget közelében, ahol rejtekhelyet készítettek „legészakibb pontjuk" jelzésére.

- Biztosan hagytak benne üzenetet - szólalt meg Dorothea. A gyömbérsörös üvegbe dugott cédulára gondolt, ahogy a sziget mindjobban közeledett.

Dick nyomban tudta, mi jár a fejében.

- Egy pillanat alatt megnézhetjük - bólintott. - Különben is jeleznünk kell, hogy itt jártunk.

Meg is álltak. A szánkót a jégen hagyták, aztán úgy, ahogy voltak, korcsolyástul, átvergődtek árkon, bokron, sziklán, egészen a kis kőrakásig, amelybe az üveget rejtették. Dick kibontotta a rejtekhelyet, és kivette az üveget.

- Szerencse, hogy a dugó nem nagyon szoros. - A következő pillanatban már húzta is ki óvatosan az üveg szűk nyakán a papírdarabkát. Csalódást okozott.

- Elfelejtették - állapította meg Dick. - Iszonyúan siethettek.

- Talán volt a környéken egy csomó eszkimó, és nem akarták felfedni a rejtekhelyet, mert még beleszimatolnának, ha ők már elmentek - vélte Dorothea.

Szemügyre vette a papírt. Semmi új nem volt rajta: minden ugyanúgy volt, ahogy annak idején hagyták. *Az északi szélességnek e pontjára értünk január 28-án, F.-k, F.-k és Dék. Északi-sarki Expedíció.*

- Mit írjunk? - kérdezte Dorothea.

- „Útban észak felé elhaladtunk a Rejtekhely-sziget mellett február 10-én" - vágta rá Dick.

- És semmi üzenetet? - kérdezte bánatosan Dorothea. - Talán soha többé nem jövünk ide vissza.

Dick rábámult. Mik jutnak Dorothea eszébe!

- No jó - állt rá. - Hadd lássa a többi kutató.

Dorothea ceruzával a papírra rótta a rövid, egyszerű ténymegállapítást; azután ki-ki oda-biggyesztette a maga D-jét. Dick összecsavarta a papírt, betolta a gyömbérsörös üvegbe, a dugót benyomta, aztán visszarejtette a palackot a kövek közötti rejtekhelyre.

- Majd visszafelé megnézetjük velük - mondta Dorothea.

- Gyerünk - szólt Dick. - Jó néhány percet elvesztegettünk.

Visszabukdácsoltak a jégre, befogták magukat a szánkó elé, aztán - bal, jobb, bal, jobb - folytatták útjukat.

Végre kiértek a szigetek közül, és előttük terült el a befagyott Sarki-tenger. Itt már kevesebben korcsolyáztak, de azért a hamisítatlan sarkvidéki magányhoz még így is sokan. „Talán mégiscsak Tittynek van igaza - gondolta Dorothea -, és ezek csakugyan fókák. De hol lehet Titty meg a többiek?" A tó túlsó végén magaslottak a hegyek, a villogó fehér hótól sötétkék árnyék választotta el élesen a szakadékokat, ahová a napfény nem hatolt be. Dick és Dorothea a messzeségbe bámult, néztek jobbra, néztek balra, néztek előre. Tekintetük a szánt kereste meg az öt kutyát vagy talán egy vitorlázó szánt, árboccal meg a magukéhoz hasonló sárga

zászlóval, vagy éppenséggel két szánt egymás mellett. De akárhogy fürkészték a messzeséget, a végtelen jégtakarón sehol sem volt nyoma az expedíció derékhadának.

A tó túlsó partján, a beckfooti hegyfokon most is fennen lobogtatta a szél Nancy vörös zászlóját.

- És épp ma kellett elkésnünk! - sóhajtott Dick. - Semmi baj nem lett volna, ha idejében meglátom a jelzést. Most már biztosan a tó végénél járnak.

- Mindenképpen ők érnek oda először - mondta Dorothea. - Peggy ismeri a járást. Mit gondolsz, vajon Nancy is ott van? Lehet, hogy Flint kapitánnyal már rég elértek az Északi-sarkra. Persze nem számít; az a fő, hogy odaérjünk, mielőtt elindulnának visszafelé.

- Erősebb a szél - állapította meg Dick. - Mi lenne, ha felszerelnénk a vitorlát?

Dorotheának azonban nem akarózott megállnia. Amíg korcsolyáznak, nem veszítenek időt, de ha megállnak, és felhúzzák a vitorlát, hamarosan talán szerelhetik is le az egészet. Igaz, szerette volna, ha Dick is ott vitorlázik a többiekkel - de hát hol vannak a többiek? Annyira megelőzték őket, hogy nekik most egy a dolguk: sietni, hogy utolérjék őket. De az bizonyos, hogy a szél erősebben fúj, mint amikor útra keltek, sőt, mint az elmúlt néhány napon.

- Biztosan elég lenne - mondta Dick. Akkor már jó ideje kitartóan korcsolyáztak, maguk mögött hagyták Beckfootot, és a jégnek már azon a részén futottak, amelyet eddig csupán Felső-Grönlandról láttak. - Nézz csak hátra, Dot. Percenként erősödik a szél. John is azt mondaná. Nézd csak azt a felhőt.

Dorothea hátrapillantott.

Bárki láthatta, hogy valami készül. Hatalmas, sötétszürke felhő lógott a hegyek fölött, a tó déli partján. Mintha egészen más világ lenne, mint az előttük csillogó-villogó, napsütötte hegyoldal. A tó egyik felét mintha puha, szürke függöny borítaná. Ott vannak a szigetek, kétoldalt a hegyek - de azon túl csak merő szürkeség.

- Biztosan hó lesz - mondta Dorothea.

- És szél - tette hozzá Dick. - Érezni is már. Gyerünk, szereljük fel azt a vitorlát. Mi értelme különben, hogy annyit vesződtünk az árboccal meg mindennel? Különben is kétszer olyan gyorsan fogunk haladni. Gondold csak el, hogy száguldott hátszéllel az ő szánjuk!

- Jó - adta be a derekát Dorothea -, de ha nincs elég szél, szereljük le rögtön, és legyünk megint kutyák.

- Helyes - mondta Dick. - Távolodni, fékezni.

Már nem hajtottak, és kettejük közé csúsztatták a szánkót. Meg is állt mindjárt.

- No most - kezdte Dick, amint gyors kézzel bontogatta az árbocot meg a vitorlát rögzítő köteleket. - Jó, hogy ilyen gyorsan jöttünk, és a kezünk nem hideg. - Lehúzta ormótlan szőrmekesztyűjét.

Nekiveselkedett az árbocnak, de korcsolyával a lábán sehogy sem tudott megbirkózni vele. Bármennyire otthonosan mozgott a jégen, a lába minduntalan önálló csúszkálásra indult, amikor pedig nyugton kellett volna maradnia. Dick leült a szánkóra, és lecsatolta korcsolyáját.

- Aztán csatold majd vissza - mondta Dorothea.

- Ha rendesen vitorlázunk, nem kell - felelte Dick. - És rendesen fogunk vitorlázni, majd meglátod.

Fokozódott a szél. Dorothea a szánkóra térdelt, úgy segített Dicknek. Végül sikerült felállítani az árbocot, és beleilleszteni a tartójába, amelyet Dickson úr és Silas fabrikált. Dick kétoldalt rögzítette az árbocmerevítő kötelet, aztán a vitorlával viaskodott, amely vadul csattogott, miközben ő buzgón igyekezett felvonni az árbocra.

- Igazán nem mondhatod, hogy nincs elég szelünk - zihálta. - Figyelj, Dot! Ülj rá az egész mindenségre, és kapaszkodj a kötélbe! Dorothea az árboc mellé ült, és teljes erejével húzta a kötelet.

Szerencsére a szél egy pillanatra alábbhagyott, és Dicknek sikerült az árboccsúcsra erősített jókora függönykarikára felvonni a vitorlát. Most már könnyebb volt a dolguk. A keresztárboc, amely eddig minden igyekezetével azon volt, hogy főbe kólintsa Dicket, most végre lecsillapodott, és a vitorla, amely vadul igyekezett köréje tekeredni, most ernyedten csüggött, akár a vizes rongy.

- Figyelj csak! - szólalt meg hirtelen Dorothea. - Mindenki elmegy a jégről.

Dick azonban észre sem vette a part felé iramodó korcsolyázókat. Mit számít az efféle semmiség, hogy a tó elnéptelenedik? Senki és semmi nem létezett most Dick számára, csak a vitorla. Most itt az alkalom. A keresztárboc két végéről lógó kötelet rögzítette, úgy, ahogy a Nansen-féle képeken látta. Azután a vitorla két alsó sarkán levő kötelek következtek. Mire azonban mindennel elkészült, elült a szél.

Dick hátranézett. Hát hiába volt ennyi vesződség?

Már majd a nyakukon volt a szürke felhőfüggöny. A Rio közelében fekvő szigetek homályba borultak, mintha fátyol mögé rejtőznének.

- Havazik - mondta Dorothea.

- Fúj a szél! - kiáltott fel hirtelen Dick. - Rajta!

A szánkó orrát a tó vége felé irányította. A szél egyszer csak belekapott a vitorlába, felduzzasztotta; akkorára dagadt, mint valami óriás léggömb. De nem történt semmi. Dick megtaszította a szánkót. A vitorla meglibbent, aztán ernyedten csüggött megint. A következő pillanatban csapkodó, verdeső zaj hallatszott. Dick épp a birkabőrök alá dugta korcsolyáját, amikor érezte, hogy mozdul a szánkó.

- Mozog! Mozog!

A szánkó kisiklott a keze közül. Egyre gyorsabban. A szél mintha nagyot sóhajtott volna, és új erőre kapott. Dick alól kicsúszott a lába. Egy kesztyű lepottyant a szánkóról, és elmaradt.

- Ne ereszd! Ne ereszd! - sikított Dorothea.

Fejvesztett kapkodás következett. Dorothea kétségbeesetten markolta Dick vállát. Dick pedig hasmánt felhúzódzkodott a birkabőrök tetejére. A kesztyű mindörökre elveszett. A párját legalább igyekezett megmenteni. A kékesszürke jég egyre gyorsabban suhant mellettük.

- Kapaszkodj, Dot! - kiáltott Dick. - Vitorlázunk!

És akkor érték utol őket az első hópelyhek.

Eltűntek a part felé iramodó apró szürke, korcsolyázó szellemalakok. Eltűntek a tó két partján a hegyek. A beckfooti hegyfoknak nyoma veszett.

Messze, a tó túlsó végén, a hófödte hegytetőkön megcsillant a napfény - aztán a következő pillanatban eltűntek a hegyek is. A sebesen örvénylő hózápor kellős közepén pedig ott vitorlázott Dick és Dorothea a szánkón, vitorlájuk előttük duzzadozott, a kis, sárga veszteg-

zárzászló repült az árboccsúcson. Semmi mást nem láttak, csak hópelyheket és néhány méternyi jeget, amely egyre sebesebben siklott alattuk, és a hó hátán jött hatalmas szél úgy kergette őket a tavon, mint a száraz levelet.

- Hol vagyunk? - kérdezte Dorothea.

- Mondtam, hogy sikerül, ha szelet kapunk! - mondta Dick.

- De hol vagyunk? - firtatta Dorothea.

- Kapaszkodj! - mondta Dick. - Laposan feküdj. Nem hiszem, hogy John szánja gyorsabban menne. Figyeld csak meg.

És az aprócska szán süvítve száguldott a hóvihar szárnyán észak felé.

HADITANÁCS A FEDÉLZETEN

- Ördög bújjék a Dékbe - mondta Peggy, aztán eszébe jutott, mit mondana Nancy kapitány, és sürgősen hozzátette: - Megérdemelnék, hogy kikössük őket az árbochoz! Elkésni a haditanácsról!

- Nem is tudják, hogy haditanács van - vetette közbe Titty.

- Biztos, hogy jó jelzést akasztottatok ki? - kérdezte Flint kapitány.

- Persze - mondta John.

- Az expedícióhoz működtek valamin - emlékeztette a többieket Susan. - Talán nem készültek el vele tegnap.

- Valakinek fel kéne menni, és lezavarni őket - mondta Peggy.

- Adjunk nekik még egy félórát - javasolta Flint kapitány. - Nancy úgysem ér ide egy óra előtt. Legkorábban tizenkettőkor szabadul Beckfootból. Éktelen nagy fertőtlenítés lesz, és mikor ideér, úgy szaglik majd, mint egy egész patika.

Roger kiment őrt állni a fedélzetre, de hidegnek találta. Visszatért hát a kabinba, és még egyszer megszemlélte a kabinasztalon tornyosuló narancshegyeket, csokoládétömeget meg az óriási tortát, amelynek cukormáza makulátlan hómezőt ábrázolt, rajta pedig nyolc apró eszkimó gyülekezett, három szánkóval, egy jókora gyertya körül, amely az Északi-sarkot volt hivatva jelképezni. Flint kapitány hatalmas lakomát rendezett Nancy visszatérésének örömére. Peggy és Titty krumplit hámozott. Susan a spirituszfőzővel vesződött, és Flint kapitány megmutatta, hogyan kell lecsavarni a kupakot, és lejjebb engedni a kanócot. John pedig eközben Peary *Északi-sark* című könyvét böngészte, abban a reményben, hogy hasznos tudnivalókat talál benne a másnapi útra.

Eltelt a félóra, aztán még egy, és végül rászánták a harmadikat is. Kezdetben nem számított, hogy a Dék késnek, végtére a haditanácsot úgyis csak akkor lehet elkezdeni, ha Nancy megérkezik. Ám ahogy a kabin óráján lassan körbe-körbe kúszott a mutató, a helyzet komolyra fordult.

- Ide hallgass, John - szólalt meg végül Flint kapitány, amikor a szakácsok már a legeslegnagyobb lábasba rakták az óriási szilvapudingot. - Ide hallgass, John: mi volna, ha átugranál Dicksonékhoz, és kizavarnád a Déket a sutból? Nancy ugyan még nem indulhatott el, de nem szeretném, ha előbb ideérne, mint ők. Azt gondoltam, eléje mehetnénk. De mindenképpen úgy volna jó, ha együtt lennénk valamennyien, és kellő üdvrivalgással fogadnánk.

- Fél perc, és hozom őket - mondta John, felkapta a korcsolyáját, és már ott se volt.

Eltelt tíz perc, eltelt egy negyedóra. Titty végzett a krumpliadagjával, és belepillantott Nansen *A távoli Északon*jába - ám azt tapasztalta, hogy alig látja a betűket.

- Borzasztó sötét van - mondta.

- Jönnek! - szólalt meg ugyanakkor Roger, és kitárta a kabin ajtaját, mert kint korcsolya pottyant a fedélzetre, és lépés koppant a hágcsón.

De csak John volt az, egymagában.

- Nincsenek a tanyán - jelentette még odakintről. - Figyeljetek csak! Nézzétek az eget!

- Mi van? - kérdezte Peggy.

- Gyere, nézd meg - mondta John.

Valamennyien az ajtóhoz sereglettek. Johnnak olyan különös volt a hangja, hogy még Susan is ott hagyta egy percre a főzést.

- Havazik - állapította meg Flint kapitány. Szürke felhő vonult a kis öböl fölé, az sötétítette el az eget.

- Nézzétek, hogy pucolnak - mondta Roger.

Long Island végénél a korcsolyázók mind Rio felé igyekeztek. Már alig néhányan voltak a jégen.

- Közeledik - mondta Flint kapitány. - Rárakom a sipkát a kéményre. Még kialszik a tűz. - Fekete fémsisakot halászott elő a kabin mélyéről, és a kályhacső végére illesztette, hogy a hó a kályhába ne hulljon.

- A tó alsó végében már nagy a zuhé - mondta. - Mit mondtál, hol az a két gyerek?

- Nincsenek a tanyán - válaszolt John.

- No, akárhol vannak, remélem, nem mozdulnak ki - mondta Flint kapitány.

- Hahó, egy hópehely! - kiáltott fel Roger.

- Nem is egy - mondta Titty.

Flint kapitány bebújt a kabinba, és az órára nézett.

- Még jó, hogy most eredt el - mondta. - Nancy még nem indulhatott el. Még nincs tizenkettő, és van annyi esze, hogy ilyen időben nem indul. Meg aztán az anyja úgysem engedné.

Az első néhány hópehely szelídnek, ártalmatlannak látszott. Roger el akart fogni egyet, de már ezrével örvénylettek, fehér volt a levegő; mintha pehelypárna szakadt volna ki. Hózápor szakadt a fedélzetre, utat talált a hasadékokba, megállt a kabinfal tövében. Csupa hó lett Titty haja, Rogernek meg még a zsebébe is belebújtak a hópelyhek. Peggy vadul rázta a haját, mert a nyakába hulló hó megolvadt, és végigcsorgott a hátán. John összehúzott szemmel meredt a hóviharba. Olyan ereje volt a szélnek, hogy meggörnyedtek előtte.

- Nem úgy nézem, hogy egyhamar eláll - vélte Flint kapitány. - Ma már nem látjuk Nancyt.

- Nincs haditanács! - kiáltott fel csalódottan Titty.

- Nincs lakoma! - búsongott Roger.

- A lakomát nem halasztjuk el - jelentette ki Flint kapitány. - Majd Nancy tiszteletére rendezünk másikat.

- Irtó dühös lesz, ha nem jöhet át ma - mondta Peggy.

- Nézz csak ki - ajánlotta Flint kapitány.

- Ne hordjátok be a havat a kabinba! - szólt rájuk Susan. - Vigyázz, Roger. Előbb verd le magadról.

Néhány pillanat alatt valóságos hópajzs rakódott mindannyiuk zekéjére, pulóverére. Roger megpróbálta a magáét egy darabban leszedni.

- Nem látszik a sziget - állapította meg.

- Még az öböl partja sem - tódította Titty.

- Rosszabb, mint a köd - vélte Peggy.

- Siessetek - mondta Susan. - Csukjuk már be azt az ajtót!

Délre járt, de lámpát kellett gyújtani. A viharos szél még a kabinba is behatolt.

- Remélem, a Déknek van annyi eszük, hogy fedél alá húzódnak, míg el nem ül a vihar - mondta Flint kapitány. - Ez ugyanis szabályos hóvihar, és ha sokáig tart, eltorlaszolja valamennyi utat, és hóeke nélkül mozdulni sem lehet. Ki volt a tanyán, John?

- Mrs. Dickson épp akkor ért haza Rióból, és azt mondta, a Dék reggeli után már útra készen voltak. Legalábbis Dorothea. Dick még felszaladt az öreg istállóhoz…

Flint kapitány a térdére csapott.

- El lehet látni odaföntről Beckfootig? - kérdezte. - Megláthatták Nancy vörös lobogóját?

- Könnyen - mondta John. - Dick mindig távcsövet használ.

- Hát ez történt! - mondta Flint kapitány. - Észrevették szegény jó Nancy jelzését, és egyenesen odamentek, megtudni, hogy vajon mit akar.

- Egész biztos ez történt! - derült fel Titty.

- Anyátok nem lesz elragadtatva - fordult Peggyhez Flint kapitány -, de hát majd kihajtja addig őket a kertbe, szaladgálni, míg nem végeztek a fertőtlenítéssel.

- Nancy biztos boldog, hogy beszélhet velük - mondta Peggy.

- Csak ez történhetett - jelentette ki Flint kapitány. - Nincs semmi bajuk, ott ülnek Beckfootban Nancyvel, és szeretnének néha ők is szóhoz jutni. Amíg ez az ítéletidő el nem ül, nem is látjuk őket, úgyhogy jobb lesz, ha nekilátunk a lakomának. Végtére nem kívánhatják, hogy éhen pusztuljunk.

- Eszerint két haditanács ülésezik - állapította meg Peggy. - Mi itt, Nancy meg a Dék Beckfootban. Biztos mindent elmond nekik, úgyhogy te is elárulhatnád végre.

- Lássuk előbb az elemózsiát - mondta Flint kapitány. Alaposan megkönnyebbült a gondolatra, hogy az a két mafla Dé nem keveredett semmi slamasztikába, hanem Beckfootban ül, az ebédlőasztalnál, és hallgatja Nancyt.

A hófödte torta a nyolc sarkkutatóval a cukorba ágyazott Északi-sark körül szomorúan emlékeztette őket, hogy olyik terv füstbe megy. Peggy, a négy Fecske és Flint kapitány mindenesetre derekasan nekilátott, hogy legalább a lakoma veszendőbe ne menjen. Tomboljon bár odakünn a hóvihar, temesse el a világot a hófúvás, de idebent, a *Fram* kabinjában, a vígan égő kályha melegében valamennyien átadták magukat a hideg pulykasült, a karácsonyi szilvapuding (ez utóbbit Flint kapitány az előfedélzeten meggyújtotta, és diadalmasan hozta be a lángoló műremeket), a forró tea, a narancs élvezetének. A sült gesztenye finom szaga elkeveredett a puding ínycsiklandó illatával. Szomorú, hogy a sarkkutatók nincsenek itt teljes számban, csak az a jó, hogy a Dék legalább vigaszt nyújtanak szegény Nancynek magányában, és nem bánkódik túlságosan, hogy első szabad délutánját tönkreteszi a hóvihar. Meg aztán - mit is tehetnének? Holnap már útra kelnek a szánok az emberláb nem tapodta jégmezőn. Holnap a sarkkutatók csapata már az Északi-sark felé menetel. Holnap a derék kutyafogat nekifekszik a vontatókötélnek. Ma még a *Fram* melege, biztonsága megvédi őket az elemek háborgásától, békésen üldögélnek, lakmároznak, tervezgetnek, illetve pontosabban: meghallgatják, mit tervezett Nancy és Flint kapitány.

A főbb pontokban valamennyien egyetértettek. Három szánnal indulnak: a nagy beckfooti szánnal Peggy és a Fecskék, a Dickson-tanyai szánkóval a Dék, Flint kapitány kis szánkójának pedig Nancy kapitány a parancsnoka, Flint kapitány a segédtisztje.

- Nancynek jut a legerősebb kutya - állapította meg Roger a lakoma vége felé, két gerezd narancs között.

- Köszönöm - hajolt meg Flint kapitány.

- Így igazságos - mondta John. - Gondolj arra, mennyit edzettünk mi.

- És mi lesz, ha elérjük az Északi-sarkot? - tudakolta Roger.

- Majd ha odaérsz, meglátod - mondta Flint kapitány. - Ha odaérsz… ha bármelyikünk odaér… Mert ha így megy tovább, el sem indulhatunk - tette hozzá, ahogy kinézett a kabinablakon az odakint tomboló hóförgetegre.

És a hóvihar csak tombolt; nem hagyott alább egész délután. Sötét este volt már; Susan minduntalan aggodalmas pillantásokat vetett az órára, amikor megszűnt a havazás, és elült a szél. Flint kapitány alaposan körülnézett odakint a fedélzeten, és kijelentette: most már megkockáztathatják az átkelést Holly Howe-ba.

- A szél tisztára söpörte a jeget - mondta -, de a parton mély hótorlaszokra számíthattok. Veletek megyek, megvárom, míg fölértek a réten. Aztán átmegyek Beckfootba, megvigasztalom szegény jó Nancyt, és hazaviszem a Déket.

A félhomályban sötét volt a jég; a félelmetes erejű szél elsöpörte a havat. Hanem az Úszóházöböl északi végében a fák mintha térdig hóban gázolnának. Hatalmas hótorlasz emelkedett Darien sziklája alatt is, de szerencsére a Holly Howe-i csónakháztól a rétre vezető ösvény szélárnyékban feküdt, és nem lepte be a hó. A rét felső végében kellett csak hóban gázolniuk, hogy elérjék a kertkaput, aztán már várt rájuk a nappali szobában a vígan pattogó tűz, a lámpafény, a gőzölgő teaüst és maga Mrs. Jackson, aki egyre csak azt hajtogatta, hogy emberemlékezet óta ilyen vihar nem volt errefelé, s micsoda szerencse, hogy a legkomiszabbját fedél alatt vészelték át.

- Nem járt erre a Dickson-tanyáról az a két gyerek? - kérdezte Flint kapitány.

- Csak reggel, Mr. Turner - válaszolt Jacksonné. - Azóta színüket sem láttam. A fiú bekukkantott reggel, aztán mindjárt el is futott, mihelyt elmondtam neki, micsoda sietségben voltak a mieink a Nancy kisasszonyka jelzése miatt.

- Nem látta, merre ment? - kérdezte Flint kapitány.

- Nem - rázta a fejét Mrs. Jackson. - Épp csak bedugta a fejét a konyhaajtón, aztán már itt se volt.

- Biztosan Beckfootban vannak - mondta Flint kapitány. - Indulok is mindjárt.

Sehogy sem volt maradása, még Jacksonné teája sem ingatta meg elhatározásában. Egy percet sem késlekedett, hanem fürgén lefele tartott a mezőn a tóhoz.

Jacksonné vacsorának is beillő uzsonnával várta a társaságot. Jó étvággyal nekiláttak - a *Fram* fedélzetén elköltött lakomát jóformán már el is felejtették. De csak Roger, Titty és Peggy volt beszédes kedvében. John és Susan figyelmét nem kerülte el Flint kapitány szokatlan sietsége: csak nem aggódik a Dék miatt? Mi lesz, ha Dick és Dorothea mégsincs Beckfootban?

Uzsonna után John szótlanul fogta a lámpást, és kisurrant. Susan követte.

- Sosem lehet tudni, mibe keveredett az a két gyerek - mondta John. - Lehet, hogy az igluban rekedtek, belepte őket a hó vagy valami.

- De hát oda sem tudsz jutni! - mondta Susan.

- Dehogyisnem - mondta John. - Mindig a fal mellett megyek. És viszek egy jó hosszú botot, hogy kitapogassam, milyen mély a hó.

- Miért nem szólsz Mr. Jacksonnak, hogy menjen veled?

- Nincs is itthon. Kiment megnézni, mi van a birkákkal.

- Akkor hadd menjek veled én.

- Ha nem maradsz itt velük, Roger és Titty is utánunk jön. Emlékezz, mi volt akkor éjszaka, a *Fram*mal.

Susan tétovázott. Nem szívesen gondolt vissza arra az éjszakára. John elment. Susan figyelte, amint a lámpás fénye gyorsan távolodik felfele a mezőn, nem az ösvény mentén, hanem a fal mellett. Aztán a fénypont felemelkedett és eltűnt - John kimászott az útra. A fal túlsó oldalán, kint az úton, megint felbukkant a fénypont. Eltűnt, felvillant, újra meg újra, lassan felfele a domboldalon, az erdő felé.

Susan felsóhajtott. John tudja, mit csinál. De azért nem bánta volna, ha azok a Dék tartják magukat az aznapi jelzéshez, és lemennek a *Fram*ra. Mi értelme az egész jelzésrendszernek, ha egyesek fogják magukat, sutba vágják az egészet, és mennek a maguk feje után? Susan visszament a házba, és segített Rogernek meg Tittynek, akik buzgón fényesítették korcsolyájukat, készítették sarkkutató-felszerelésüket másnapra, Peggy meg jegyzékbe foglalta mindazt, amit magukkal kell vinniük.

Ideje lett volna már, hogy az ifjabb sarkkutatók lefeküdjenek, amikor topogás hallatszott odakintről; valaki a havat verte a bakancsáról. Hamarosan felcsendült Flint kapitány hangja a folyosón.

- Mrs. Jackson - szólt -, kaphatnék kölcsön egy lámpást? Át kell mennem Dicksonékhoz, és nem szeretnék hógörgetegbe pottyanni.

- Hol vannak a Dék?! - kiáltotta Peggy és Roger, és már rohantak is ki Flint kapitány elé.

- Nem találta meg őket! - mondta Titty.

- Nem voltak Beckfootban - közölte Flint kapitány.

- Mi van Nancyvel? - kérdezte Peggy.

- Kutya baja - mondta Flint kapitány. - Igyekszik behozni a fertőtlenítéssel, füstöléssel, égetéssel elvesztegetett időt. Olyan az a ház, mintha kalózok dúlták volna fel.

- Hallottak már ilyet? - bukkant fel az ajtóban Jacksonné. - Sehol sem lelem a lámpást!

- Jaj! - kiáltott fel Susan. - Hisz John elvitte! - Elhallgatott, de azután azt gondolta, most már úgyis hiába, úgyhogy hozzátette: - Elment megnézni, nincsenek-e az igluban a Dék.

- Derék - bólintott Flint kapitány.

- És minket nem vitt el! - méltatlankodott Roger.

- Árulás! - jelentette ki Peggy.

- Van még egy lámpás, odakint a tehénistállóban - mondta Jacksonné. - Várjanak egy kicsikét, mindjárt letörölgetem.

- Jó lesz így is - mondta Flint kapitány. - Az a két gyerek biztosan hazaért már a Dickson-tanyára, de azért jobb, ha utánuk nézek.

- Borzasztóan siet - állapította meg Titty, amint Flint kapitány mögött becsapódott a kapu.

- Bárcsak itt lenne már John! - sóhajtott Susan.

Flint kapitány még jóformán ki sem juthatott az országútra, amikor John tetőtől talpig havasan, lélekszakadva berobbant a konyhába.

- Gyorsan, Susan! - zihálta. - Gyorsan! Nincs veszteni való idő! Azonnal indulnunk kell! Megtöltöm olajjal a lámpást.

- Mi történt?!

- Rendben feljutottam az igluhoz. Senki. Aztán az istállójuk jutott eszembe. Nem volt csekélység feljutni. Senki se volt ott, de a jelzésüket láttam. Még le is húztam, hogy meggyőződjem felőle. Egész nap ott lóghatott.

- De mi volt az? Mit üzentek?

- Északi-sark - mondta John. - Odamentek.

- De hiszen ma reggel a *Fram*ra hívott a jelzés - mondta Titty. - Vajon miért változtatták meg?

- Hát maguk meg miben sántikálnak? - tudakolta Jacksonné. - Dorotheát és Dicket kint érte a vihar. Elmentek a… Peggy tudja, hogy hova. Gyerünk, Peggy. Azonnal utánuk kell mennünk. Mrs. Jackson, tessék megmondani Flint kapitánynak… mármint Mr. Turnernek. Legyen szíves megmondani, hogy azok ketten magukban indultak el északnak, és mi mentőexpedíciót indítunk utánuk. Kérünk még egy kis olajat a lámpásba. Kialudt, míg lefelé jöttem a mezőn. Gyerünk, Peggy! Te tudod, hova mentek.

Peggy már sálat kanyarított a nyakára, és fejébe csapta nyúlbőr kucsmáját.

- Ha elkapta őket a hóvihar - mondta Susan -, bármi megtörténhetett. - Önkéntelenül Tittyre és Rogerre pillantott, hálatelt szívvel, amiért legalább ezek ketten biztonságban vannak.

Egyetlen másodpercet sem vesztegettek. John megtöltötte a lámpást, és elmagyarázta a dolgot Mrs. Jacksonnak. Peggy birkabőröket rakott a szánra. Azok a Dék talán már félholtra fagytak. Susan három termoszt töltött meg forró teával. - Ki tudja, talán éheznek - mondta. - Dorotheára ilyesmiben nem lehet számítani.

Ha Mrs. Dicksonnal van dolguk, biztos, hogy nem eresztette volna el őket. Szerencsére Mrs. Jacksonnak lassúbb volt az esze járása.

- Nehogy aztán messzire menjenek! - figyelmeztette őket. - És ne maradjanak el sokáig!

- Ha Jim bácsi visszajön - mondta Peggy -, annyit tessék csak mondani: Északi-sark. Ebből már megérti.

- De hát mit csináltok? - kérdezte Roger.

- Mentőexpedíció - magyarázta John. - Vissza kell hoznunk őket. Mozogj, Susan! Le kell mennünk a jégre. Az úton nagy a hó. Elmentek.

- Igazán disznóság! - morgott Roger.

- Mindenünk kész van - mondta Titty.

Jacksonné kihordta az edényt a konyhába.

- No - szólalt meg, amikor visszatért -, maguk ketten meg mehetnek lefeküdni.

Semmi válasz.

- Ejha! Hogy nem láttam, mikor elmentek! - csóválta a fejét Jacksonné. - De hát velük van Susan kisasszonyka, nem lesz semmi bajuk.

John kapitány meg a két kormányos, Susan és Peggy levitte a szánt a tóig, a jégre csúsztatták, aztán a lámpás fényénél felcsatolták a korcsolyájukat, és elindultak.

Mögöttük maradt Holly Howe-öböl. A part mentén haladtak, a hajóépítő szín előtt, amikor mögöttük a messzeségből kiáltás hallatszott:

- Állj! Állj!

- Ördögadta! - kiáltott fel Susan. - Roger zseblámpája. Meg kellett volna ígértetnem velük, hogy lefeküsznek, és ki se mozdulnak.

Mi mást tehettek volna: vártak.

- Várjatok egy percet, míg rendbe szedem a korcsolyámat - mondta Roger, mihelyt a közelükbe ért: - Nagyon gyorsan csatoltam fel, és Titty nem tartotta rendesen a zseblámpát.

- Egyáltalán: mit kerestek ti itt? - tudakolta Susan. - Tessék azonnal hazamenni.

- Ez nem járja - morgott Roger.

- Bármi megtörténhetett - érvelt Titty. - Te magad mondtad. Lehet, hogy valamennyiünkre szükség lesz a mentésnél.

- Ne vesztegessük az időt - szólt rájuk John.

- Minél több a kutya, annál jobb - jelentette ki Roger.

Susan hátranézett a sötétségbe. Ha visszaküldi őket, velük kell mennie, ha meg akar róla győződni, hogy biztonságban hazaértek. Míg együtt vannak, nincs miért aggódnia. Elég baj már az is, hogy a Dék elvesztek. De ha Titty és Roger is magában kószál éjnek évadján…

- Nem tudom, anya mit szólna…

- De hát a Dék elvesztek! - mondta Titty. - Meg kell keresni őket. Tudod, mit mond mindig apa: ha élet-halál forog kockán, semmiféle szabály nem érvényes.

- Gyerünk! - mondta John. - Most Peggy viszi a lámpást. Mi négyen meg húzzuk a szánt.

Titty és Roger ledobták hátizsákjukat, és a szánra szíjazták, a többi holmi tetejébe. Aztán bebújtak a hámba, és indulásra készen álltak.

- Ne menj ki nagyon a tóra, Peggy - mondta John. - Útközben bárhol utolérhette őket a hóvihar, és biztosan menedéket igyekeztek keresni. Maradjunk inkább egészen a part mellett, akkor nem kerülhetjük el őket.

A Riói-öbölben ezúttal nyoma sem volt máglyának, tűzijátéknak, még a lámpák is csak pislákoltak. A hóvihar elkergette a korcsolyázókat, és estére elcsendesült a jég. Az utakat hó torlaszolta el. Imitt-amott a part mentén a gőzhajókikötő mellett behavazott autókat lapátoltak ki. Vastag hótakaró fedte a tájat, kint a tavon azonban mintha ezer seprű tisztította volna el a havat a jégtükörről. A sima felületen a félelmetes erejű szélben nem maradt meg egy szemernyi hó sem. A szél maga előtt kergette a havat, és most tisztán, tükörsimán, hívogatón terült el előttük a jég. De korcsolyázóknak semmi nyoma. Emberi szem nem látta, amint a sarkvidéki mentőexpedíció kisiklik az öbölből, és beleveti magát a sarki éjszakába.

Nancy délben épp indult volna a *Fram*ra, hogy végre-valahára találkozzék az expedíció többi tagjával, akik az ő szenvedései árán egy havi pótszünidőt nyertek. A hófúvás azonban úgy tombolt, hogy egy métert sem lehetett haladni, és Mrs. Blackett kereken kijelentette: amíg az ítéletidő el nem múlik, Nancy nem mozdulhat a házból egy tapodtat sem. És az idő nemhogy javult volna: egyre komiszabb lett. Nancy ugyancsak elkeseredett, ám szinte feledte csalódottságát, amikor arra gondolt: mi lesz, ha a tó végén a partot olyan mély hó lepi el, hogy netán el kell halasztaniuk a másnapra tervezett sarkutazást?! Búfelejtőül szenvedélyesen belevetette magát a fertőtlenítő hadjáratba. Estére járt, mire vége elült a szél, akkor aztán - habár a haditanácsot jóváthetetlenül elmulasztotta - Nancy végre-valahára fejébe csapta kucsmáját, felhúzta szőrmekesztyűjét, és kiment a kertbe. Bánatában-magányában épp térdig gázolt a hóban, amikor végre-valahára megpillantotta szövetségesét, Flint kapitányt, amint bekorcsolyázott a folyótorkolatba.

- Hahó! - kiáltott Nancy, amint a halvány alak lecsatolta korcsolyáját a parton. - Mi volt a haditanácsban? Megmondtad nekik, hogy holnap indulunk? Mert indulunk, ugye?

- Hahó! - viszonozta az üdvözlést Flint kapitány. - Mit csináltál a Dékkel?

- Nem is láttam őket - mondta Nancy.

- Hát akkor meg hol a csudában bujkálnak? - kérdezte Flint kapitány. - Anyád hol van?

Nancy utána sietett, be a házba. Flint kapitány felrohant a lépcsőn, és Mrs. Blackettet szólította. Nancy szapora, izgatott szóváltást hallott.

- Igen. Komoly lehet, ha kint érte őket a vihar. Sammy ott van? Szaladj át, mondd meg neki. Én meg megyek egyenesen vissza, hátha azóta már hazaértek Dicksonékhoz.

És Flint kapitány futóléptekkel átvágott megint a kerten.

- A Dék elvesztek? - kérdezte Nancy.

- Pillanatnyilag - vetette oda Flint kapitány, és már el is tűnt. Nancy utána sietett, de mire leért a csónakházhoz, Flint kapitány már felcsatolta korcsolyáját, és elszáguldott.

A Dék elvesztek? Nancy felidézte maga előtt az iszonyú hóvihart, amint végigsöpört a tavon, míg ő meg anyja buzgón gyújtogatták a kéngyertyákat, papírszalagot ragasztottak az ablaktáblák meg a betegszoba ajtaja köré. Nancy akkor elképzelte, amint a többiek ott ülnek a *Fram* jó meleg kabinjában, körülöttük tombol a hóvihar. És erre tessék: a Dék nem voltak ott. Vajon hol lehettek? Az igluban? Vagy fent az istállóban, és nem tudtak hazavergődni? Nancy lassan végigtapogatózott a part mentén, a csónakháztól ki egészen az öböl végéig. Sötét volt, csak a távoli hegyeken fehérlett a hó. És hideg. Nancy iszonyúan félt, hogy olvadást hoz a hóvihar. A mindenit a Déknek, épp most kellett elveszniük! Flint kapitány meg elrohan, egy szót sem szól, hogy mi történt a haditanácson. No mindegy, elkészültek mindennel, most az a fő, hogy holnap jó idő legyen. Nancy állt, és nézett észak felé, bele a feketeségbe. Ott van valahol messze az Északi-sark, épp ahogy tervezte. Még jobb is, mint amit remélt, hála Flint kapitánynak, aki váratlanul visszatért. Csak odafent, az északi parton ne legyen nagyon mély a hó! Messze, a hegyek tövében pisla fények hunyorogtak - a falu az, a tó végében, vagy ezerezerötszáz méternyire az Északi-sark túloldalán. És Nancy egyszer csak felkiáltott. Mi az ott? Fény villant, alacsonyabban, közelebb, mint a távoli falu fényei. Fény a parton, a tó végében? De hiszen ott nincs ház. A gőzhajókikötő jobbra van, elég messzire, a csónakkikötő is. Nincs ott semmi más, csak… Nancy bámult bele a sötétségbe. Talán holmi bennszülött keveredett arra, és most elrontja, amit Flint kapitány keserves munkával elkészített? És hirtelen kihunyt a fény… felvillant megint… kihunyt, felvillant, sűrű egymásutánban! Mi az ott?! Jelzés talán? Nancy most már figyelte a villanásokat. Két rövid, egy hosszú, két rövid. Azután szünet. Majd

három rövid villanás. Utána megint szünet, aztán kezdődik elölről, ugyanaz a jelzés. Két rövid, egy hosszú, két rövid. Szünet. Három rövid.

- Ördög és pokol! - kiáltott fel Nancy. - Árbocok és orrvitorlák! Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! É. S… É. S… Ezek ők! Hát persze, hogy ők. Morse-jeleket adnak! Nem lehet más. Elértek az Északi-sarkra! Abban az iszonyú viharban! - És Nancy már futott is lélekszakadva, botladozva a hóban, vissza a házba.

- Hahó! Anya! Hol vagy?

- Az édesanyja átment Mrs. Lewthwaite-hez - mondta a szakács néni.

Mrs. Lewthwaite Sammy rendőr anyja volt.

Nancy nem vesztegette az időt. Hátizsákját már jó előre becsomagolta. Berontott az éléskamrába; az első, keze ügyébe eső holmit felkapta: egy jókora kalács volt. Belenyomta a hátizsákba. Aztán felragadta a korcsolyáját. Előkotort valahonnan egy darab papírt, és sietősen rákörmölte: *Az Északi-sarkon vannak. Én is. Mondd meg Jim bácsinak. Nancy,* és otthagyta a cédulát anyjának.

- De Nancy kisasszonyka… - kezdte szakács néni.

- Csak egy kalácsot vittem el - mondta Nancy. Már csapódott is mögötte az ajtó.

„Micsoda tuskó vagyok, hogy nem hoztam zseblámpát!” mondta, amikor tapogatózva, sötétben csatolta fel a korcsolyáját. Lassan, óvatosan kisiklott a jégre. A fény most is látszott, de már nem villogott. Ám ahogy figyelte, villant megint. „Amíg ég a lámpás, nem tévedhetek el - mondta magában Nancy. - Ördög vigye, bárcsak tudnák a többiek!”

Aztán egyenletesen kihúzott a nyílt jégre, és elindult a néma sarkvidék felé. Szeme a sötétségbe fúródott, a távoli, halvány hegyeket kereste, meg a fényt, a halvány, hunyorgó fényt, amely nem származhat máshonnan, mint az Északi-sarkról.

AZ ÉSZAKI-SARK

Repült a kis szán a hóviharban. Dick és Dorothea a birkabőrök meg a hátizsákok tetejében hasalt és kapaszkodott, ahogy csak tudott. A vörösfenyő árboc hajladozott, csikorgott. A vitorla léggömbnyire duzzadt, ide-oda imbolygott, s vele együtt a szánkó. Csak úgy zengtek a kötelek a szélben. A szánkó vastalpa bömbölve vágtatott a jég hátán.

- Nagyon gyorsan megyünk - mondta Dorothea.

Dick csak annyit látott, hogy a szája mozog.

- Mit mondasz? - ordította.

- Nagyon gyors! - kiáltotta Dorothea. - Óránként ezer kilométer.

- Inkább ötven.

Ötven kilométer óránként: tekintélyes szélsebesség. És a szánkó sem haladhat gyorsabban, mint a szél.

Dick felemelte fejét, megpróbált hátranézni a hóförgetegbe. Szemüvegét abban a pillanatban belepte a hó. Meg akarta törülni, de a szánkó hirtelen megugrott, mert a futótalp valami apró akadályba ütközött - jégdarabba, kőbe, az is lehet, hogy csak egy repedés volt. A szánkó felszökkent, Dick pedig, hiszen csak fél kézzel kapaszkodott, oldalt fordult fektében.

- Kapaszkodj! - sikoltott Dorothea.

- Minden rendben! - kiáltott vissza Dick. Megint két kézzel kapaszkodott. A szemüveg ráér. Látni ugyan nem lát, de a szánkó halad. Dorothea látott ugyan, de édeskeveset. Ott duzzadozott előttük a vitorla, úgy dagasztotta a szél, mintha a szánkó a levegőbe akarna emelkedni. Kétoldalt száguldott mellettük a jég. Kabátok, birkabőrök minden ráncát hó lepte, s a szája is tele lett hóval, valahányszor beszédre nyitotta. De a jégen nem maradt meg a hó, hanem tovasüvített, és vele süvített a szánkó is.

- Hova megyünk? - kiáltotta Dorothea.

Dick felemelte fejét: két nagy fehér korong volt a szemüvege, és az orráig sem látott.

- Egyenesen előre, a tó vége felé. Épp jó.

- Honnan tudod?

- Kétoldalt hegyek! - kiáltotta Dick. - A szél csak egyenesen fújhat! Mintha csőben fújna. Mint a borsópuska. Mi vagyunk a borsó!

Dick keményen kapaszkodott. Nem látott ugyan, de boldog volt.

Ez aztán a vitorlázás, senki sem tagadhatja! Remekül beválik a házi készítésű árboc meg a vitorla. Ha a szél kitart, ledolgozhatják a kései indulással szerzett hátrányt.

- Hol vagyunk? - kiáltott Dorothea.

- A sarkvidéken!

És Dorothea egyszeriben rádöbbent, hogy fél. Hol vannak?! Se előre, se hátra, se oldalt semmi más, csak az örvénylő hó. - Sarkvidék! - Szép, szép. De hol vannak valójában? Mintha már ki is rohantak volna a világból, és itt, ezen a világon nincs más élőlény, csak ők ketten. Ők pedig csak száguldanak a jég hátán, a vakító, szakadó, örvénylő hóban. Tiszta fehér a szán. Dick is,

ahogy keservesen kapaszkodik, tetőtől talpig hófehér. És a szeme helyén az a két behavazott korong… A keze, amelyikről a nyúlbőr kesztyűt elvesztette, szinte kék már, és csurom víz. Dorothea amúgy fektében megpróbálta az egyik birkabőr sarkát ráhúzni Dick csupasz kezére. Már ő is fázott. Amíg a szánt húzva korcsolyáztak, nem érezték a hideget, de most mintha a csontjaikig hatolna. És csak rohannak, rohannak az ismeretlenbe…

Dorothea hirtelen megrázta Dick vállát.

- Álljunk meg! - kiáltotta. - Most rögtön!

Dick a csupasz kezével megkapirgálta az egyik szemüveglencsét. Fél szeme kikukkantott a világba.

- Visszamenni nem tudunk. Ha továbbmegyünk, mindenképpen eljutunk valahova.

Dorothea mérgesen rázta meg öccse vállát. Nem tudhatta, hogy Dick éppen azt számítgatja, milyen sebesen haladnak, és azon töri a fejét, mennyivel csökkenti a sebességet a jégen való súrlódás, feltéve, ha a szél sebessége óránként ötven kilométer. Azonkívül majd szétvetette a boldogság, hogy az ő szánja is épp úgy fut, mint a Johné. Dehogyis akarta megállítani! Hideg? Hát persze hogy hideg van, és persze hogy fogalma sincs, hol vannak, csak annyit tud, hogy jó irányba haladnak. Miért nem tud Dorothea veszteg maradni? Hisz aggodalomra semmi ok. Most még legalábbis… Megpróbált még egy kis havat leszedni a szemüvegéről.

És akkor a szán hirtelen felbillent, a levegőbe szökkent, valami keménységbe ütközött és repült… Dick szája tele lett szúrós hóval. A kucsmája eltűnt. A szán eltűnt. A kabátja ujja csupa hó. Egészen könyékig. És ő maga mélyen, mélyen a hóban, és evickél, mint a vízbe pottyant kutya. Valami szúrja a fülét. A szemüvege leesett, de a fél fülén fennakadt. A másik fülét szúrta valami. Odanyúlt. A füle vérzett egy kicsit. Talán a szemüvege sértette fel. Szerencse, hogy megvan, hogy nem törött el…

Mi történt? Hol a szán? És hol van Dorothea?

- Dot! - kiáltott bele a hóviharba.

- Dick! Dick!

Alig néhány méternyiről hangzott a válasz, de Dick nem látott mást, csak havat, örvénylő, szél kergette havat, minden irányban.

- Dot!

Dick igyekezett az előbbi válaszkiáltás irányába tapogatózni. Dorothea a mély hóban állt, hátát a szélnek vetve.

- Nincs semmi bajod? - kiáltotta, és jóformán Dick karjába zuhant. - Nincs semmi bajod?

Most már nevetett, meglehetősen reszketeg hangon, és belecsimpaszkodott Dick karjába, mintha el se merné többet engedni. Dick vaksin hunyorgott rá a szemüvege mögül, amelyet lassan megint belepett a hó.

- Dot! - szólt meglepetten. - Te sírsz?

- Dehogy, ez csak a hó - mondta gyorsan Dorothea. - Csak nem tudtam, mi történt veled, mikor a szánkó felborult, az árboc meg eltört…

- Az árboc eltört? Honnan tudod?

- Itt van - mondta Dorothea. - Az előbb legalábbis még itt volt.

Az árbocból már alig látszott valami, a vitorla azonban kilátszott a rárakódó hó alól, és a botra kötözött kis sárga vesztegzárzászló is még kikukkantott a hóból.

- Itt a szán is - mondta Dick. - Gyerünk, Dot, mert még azt is elveszítjük.

A felfordult szánt is hó borította. A kötelek jórészt elpattantak, az árboccal együtt, de az egyik árbocmerevítő kötél épségben maradt, úgyhogy a szánkó meg az árboc felső része még összefüggött. Nekiveselkedtek, húzkodták, taszigálták, a hó belefútt a nyakukba, a kabátjuk ujjába, Dicket újra meg újra elvakította, de végül sikerült kivonszolniuk a szánt a hógörgetegből, és talpra is állították. Veszteségük csekélyebbnek bizonyult a vártnál: a birkabőr takaró megvédte a rakományt. Megvolt Dick korcsolyája, és szerencsére a lámpás is épségben került ki a hóból.

Hanem az egyik hátizsák odaveszett - méghozzá az, amelyikbe az elemózsiát pakolták. Nem lehetett messze, de sehogy sem találták a hóban. Keresgélés közben azonban Dick rábukkant elveszettnek hitt nyúlbőr kucsmájára. Kirázta belőle a havat, aztán fejébe csapta, és nekiállt megint a vitorlának. Sikerült is lekötöznie a maradék rakomány tetejére, fölébe meg az árboc maradéka került. Ha elveszett a hátizsák, hát elveszett. Nem fecsérelhetik hasztalan keresgéléssel az időt.

- Most mit csinálunk? - kérdezte Dorothea.

- Nem lehetünk máshol, mint a tó végénél - mondta Dick, de a hangja nem csengett valami magabiztosan. - Nyilván egészen közel vannak a többiek, csak nem látjuk őket. Peggy azt mondta, az Északi-sark nincs messze a parttól.

- Bárcsak Peggy itt volna! - sóhajtott Dorothea.

- Ilyen hófúvásban ő se tudna eligazodni - mondta Dick.

- *Valahova* muszáj eljutnunk - jelentette ki Dorothea. - Itt csak egyre rosszabb lesz.

Ám amíg a hó csak úgy tombolt körülöttük, amíg Dorothea mindjobban elgémberedett a hidegben, és csak azt kívánta: bárcsak állna el a havazás, ha csak két percre is, hogy végre megláthassák: hol vannak - egyszer csak mintha valami változást érzett volna Dickben. Dick elszánta magát valamire, és most a fagyos birkabőrök alatt kotorászott, a szánkó elején.

- Mit keresel?

- A hegymászó kötelet. - És Dick már elő is húzta a nagy tekercs ócska ruhaszárító kötelet, az expedíció derékhadának birtokában levő gyönyörűséges alpesi sziklamászó kötél satnya mását.

- Nem elég erős - mondta Dorothea. Szörnyű csalódottság fogta el. Azt hitte, Dicknek holmi pompás gondolata támadt, pedig láthatólag csak az elroncsolt kötélzetet akarja kifoltozni.

- Nem valami erős - hagyta helyben Dick -, de azért jó lesz. Azt hiszem okosabb, ha leveszed a korcsolyádat.

Dick ugyanis nem a kötélzetre gondolt. Kibontotta a tekercset, és a szánkóra fektette. A kötél egyik végét hozzákötötte a törött árbochoz.

- Hogy bátran indulhassunk - magyarázta. - Így nem veszítjük el egymást. Gyerünk. Te mész a szánkó másik oldalán.

- De hova? - kérdezte Dorothea.

- Még egy darabig északnak - mondta Dick. - Amerre a szél fúj. Aztán ameddig a kötél engedi, eltávolodom a szántól, és kitapasztalom, hol vagyunk. Így könnyen visszajuthatok a szánhoz. A többiek most már biztosan egészen közel vannak.

- És ha kiabálnánk?

- Megpróbálhatjuk.

- Hahó! Hahó! - kiáltották torkukszakadtából. Háromszor, négyszer is megismételték. De mintha sűrű vattába kiáltottak volna. Ugyan ki hallhatná a hangjukat a tomboló hófúvásban? Válasz természetesen nem érkezett.

- No induljunk - mondta Dick.

Vastag hóréteg rakódott már a szánra. Nekiindultak, lépésről lépésre vergődtek előre; a száguldó hópelyhek iránya volt az iránytűjük.

- Idővel csak elérkezünk az országúthoz - bizakodott Dorothea.

Dick nem szólt semmit. Vagy tíz métert tehettek meg botladozva a hóban, vonszolva a szánt a hógörgetegen át, és Dick már tudta, hogy aligha tudják így elérni a sarkvidéken túl, messze húzódó országutat.

Még tíz métert bukdácsoltak előre, aztán még húszat, de addigra már Dorothea úgy érezte, vagy itt hagyják a szánt, vagy egy lépést sem bír továbbmenni. Márpedig az iszonyú kudarc volna. Az elemózsiájuk odaveszett. Az expedíció derékhada előttük érte el az Északi-sarkot. És most, hogy átkeltek a sarkvidék jégtakaróján, hogy kiértek a szárazföldre - mindezt csak azért, hogy elvergődjenek a legközelebbi országútig, hogy még csak ne is lássák magát a Sarkot, és hogy úgy baktassanak haza, szégyenszemre, a szánkójuk nélkül… nem, ez rosszabb minden kudarcnál. Pedig ő annyira bízott abban, hogy Dick felülkerekedik minden nehézségen, hogy talál megoldást… Már szinte látta, amint a többiek hátba veregetik, már hallotta Nancy vidám, harsány hangját, amint közli Dickkel: méltó a kalóz névre…

De még ha elhagyják is a szánt, még ha teher nélkül valahogy továbbjutnak is, vajon számíthatnak-e arra, hogy elérik azt az országutat, amelyen a doktor vitte őket autón, vissza Beckfootból, aznap, amikor Nancyn kitört a mumpsz?

Dorothea szíve legmélyén tudta, hogy nem érik el.

- Te maradj csak itt - mondotta Dick. - Én fogom a kötelet, és elmegyek, ameddig enged. Nem veszhetem el.

- El ne ereszd! - mondta Dorothea. Ő úgy érezte, hogy máris elvesztek.

- Rántsd meg, és én is megrántom válaszul - mondta Dick. - Mint a búvárok. Csak ne rángasd nagyon. Nem valami erős ez a hegymászó kötél.

Felemelte a kötéltekercset, fél kézzel szemüvegét ernyőzte, hogy be ne lepje a hó, aztán elindult jobbra, bukdácsolva, és a következő pillanatban elnyelte a hófúvás.

Dorothea tudta ugyan, hogy Dick ott van néhány méternyire, mégis megrántotta a kötelet.

Két rángatás válaszolt; a következő percben pedig megjelent maga Dick, vadul törölgette szemüvegét, és küszködve vágott utat a hóviharban.

- Hiszen én nem is hívtalak - mondta Dorothea.

- Azt gondoltam, talán láttál valamit - köhécselt Dick.

Nekiindult megint, de most bal felé. Amarra, jobbra, reménytelenül üresnek tetszett minden, s habár ez igazán nem volt tudományos magatartás, Dick úgy érezte, talán inkább a másik oldallal kell előbb próbálkozni.

Alig tűnt el ismét a hóviharban, Dorothea máris kétségbeesett vágyat érzett: tudnia kell, hogy Dick ott van a kötél végén. De erőt vett magán, és nem rántotta meg. Két perc telt el. Három. Talán több is. A kötél, szinte magától, megrándult; jeges hó permetezett róla. Dick lassan mozgott a túlsó végén. Dorothea megfogta a kötelet - csak érezni akarta, hogy nincs egyedül. Aztán egyszer csak erőteljes rándítást érzett, még egyet, aztán még hármat-négyet. És kiáltást hallott.

Dick visszavergődött a szánhoz. A kötelet a hóban hagyta, hogy eltaláljanak az iménti helyre, és visszabukdácsolt Dorotheához.

- Ott egy ház! - zihálta. - Az előbb láttam. Gyerünk!

Elindultak hát, gázoltak a hóban, vonszolták a szánt, felemelték a hóban heverő kötelet: az volt a vezérfonaluk.

- Biztos, hogy láttad? - kérdezte Dorothea, amikor a kötél végéhez értek. Dick csak állt, állt, kezében a kötéllel, körülnézett, de látni mást nem látott, mint a kavargó hópelyheket.

- Pedig láttam - erősködött Dick. És ebben a pillanatban alábbhagyott a szél, a hó már nem hullott oly sűrűn, és alig tízméternyire, egy kis magaslaton, mindketten megpillantották egy apró épület szürke, elmosódó alakját. Arrafelé bukdácsoltak. Minden lépés egyre keservesebb volt. A szán futótalpa elmerült a hóban, ők is térdig gázoltak, már-már úgy érezték, elnyeli őket a hó.

A ház szürke alakja egy pillanatnyi hófuvalomban eltűnt, azután megint elébük magasodott. Kisebbnek bizonyult, mint Dick gondolta, amikor megpillantotta a hó kellős közepén. Különös alakja volt - háznak alig is lehetett nevezni. A feléjük eső vége szinte csupa üveg, olyasféle, mint egy csukott veranda. Az üvegtáblákat vastag hó fedte. A földszintes kis épület hátsó végéből kémény nyúlt ki. Tetejét is hó borította, és a tetőből magányos zászlórúd nyúlt a viharos égbe.

A ház elejét magas hó takarta. Az utolsó néhány méter lett volna a legkomiszabb, ha a ház nem ad friss reményt. Dorothea boldogan dőlt a falnak az ablakok tövében. Dick ott hagyta, és tovább nyomult. Nem lehet, hogy itt más sincs, csak ablak. Lépcsőre és ajtóra bukkant. Dörömbölt. Válasz nem érkezett. Lenyomta a kilincset - az ajtó befelé nyílt, és Dick kis híján bezuhant a kis szobába.

Vagy száz esztendeje egy öregember építette ezt a házikót, hogy az év minden szakában biztos fedél alól szemlélhesse a tó és a környező hegyek szüntelenül változó, szépséges látványát. Itt ülhetett viharban is, a csukott ablak védelmében, nyáron pedig szép időben kitárhatta az ablakot. A tél hidege ellen meg kandallót épített. Az öregember már közel száz esztendeje meghalt, de az öreg kilátóház, ahogy a környéken nevezték, épségben maradt. Az örökösök jó karban tartották. Ide botlott be most Dick. Ő persze mit sem tudott a házikó történetéről. Menedék volt, és nekik most ez volt a legfontosabb.

- Dot! - kiáltotta el magát. És a következő percben már fedél alatt voltak mind a ketten. Kicsukták a vihart, és a nehéz küzdelem után fáradtan pihegve álltak meg a házban.

- Oda nézz, Dick! - kiáltott fel Dorothea.

- Egy pillanat - válaszolt Dick. Buzgón törölgette a havat a szemüvegéről. Hunyorgott, nem látott szinte semmit. Dorothea egy óriási ládára mutatott. Dick feltette szemüvegét, és odanézett.

Különös helyre kerültek. A fal mentén kárpitozott támlájú fapad futott körbe az ablak alatt, és a kis kandalló két oldalán; de a szoba közepén is holmi hatszögletű ülésféle állt, a közepéből pedig zászlórúd nyúlt a magasba, ki a tetőn. Kicsit hasonlított a parkban a nagy fák köré épített ülésekhez. A kandalló meg volt rakva; egyetlen szál gyufára várt csak. Ott is feküdt mellette a gyufásdoboz. Egy szurtos kis zsák mintha szenet rejtett volna. A kandallón teásüst állt, benne jéggé fagyott víz. És végül a zászlórúd meg a tűzhely között jókora láda állt, alaposan átkötve, mintha szállításra várna. A tetején pedig, ormótlan fekete betűkkel, ez a három betű:

É. S. E.

Dicknek nem volt ideje eltűnődni, mit jelentenek a betűk. A ládának az ajtó felőli oldalán ugyanis a következő felirat vonta magára a figyelmet:

ÉSZAKI-SARKI EXPEDÍCIÓ

F.-k, F.-k és D.-k

a zászlórúdhoz közel eső oldalán pedig:

AKI ELSŐNEK ÉR AZ ÉSZAKI-SARKRA, NYISSA KI!

- Biztos egész közel vagyunk már az Északi-sarkhoz - mondta Dorothea. - Flint kapitány nem véletlenül hagyta ezt itt. De vajon miért nem nyitották ki a többiek?

- Pedig itt a kalapács meg az ék - mutatta Dick.

- De hol vannak a többiek? - kérdezte Dorothea.

- Talán tovább kellene mennünk - vélte Dick. - Megint kimehetek a kötéllel.

- Előbb melegedjünk meg egy kicsit - ajánlotta Dorothea.

Ám ebben a pillanatban észrevettek a magasban a zászlórúdon - amely mintha a padlóból nőtt volna ki, és átbújt a tetőn - egy fehér papírlapot. Dick feltérdelt az ülésre, és felolvasta a nagybetűs írást:

ÉSZAKI-SARK

- Dot! - kiáltott fel, és nagyot csapott a zászlórúdra. - Ez az! Itt vagyunk! Ez itt az Északi-sark! Ezért van itt a láda! Tudtam, hogy jó irányba visz a szél! Megérkeztünk! Itt vagyunk! És még csak nem is utolsónak…

- De hát hova lettek a többiek? - kérdezte Dorothea. - Az nem lehet, hogy máris elmentek!

- Lehet, hogy elhúztunk mellettük a szánnal - mondta Dick. - Mit gondolsz, van kötél ezen a zászlórúdon?

Leugrott az ülésről, és kinyitotta az ajtót. A szél nyomban valóságos hózivatart zúdított a szobába.

- Gyorsan csukd be! - kiáltott Dorothea. - Ne menj ki!

Történetek kiagyalásában Dorothea túltett bárkin, de a gyakorlati életben Dick gondolt sok mindenre, amit Dorothea elfelejtett. Mihelyt valamit a fejébe vett, semmi el nem térítheté. Elérték az Északi-sarkot. Méghozzá elsőnek érték el. Hol van az a vesztegzárzászló?

Dick lebukfencezett a lépcsőn, bele a hóba, de nyomban talpon volt megint. A szánkót kis híján belepte a hó, de tudta, hol kell keresnie az árbocmaradványt, a lecsüngő kötélvégeket meg a kis, sárga zászlót. A szélvédett helyen töltött néhány perc még a kesztyűtlen kezét is új életre keltette. Dick megtalálta a kis zászlót, és kiszabadította madzagostul, peckestül. Aztán átvergődött a házikó túlsó oldalára. Még hamarabb is, mint gondolta volna. És ott az egyik ablak mellett vadonatúj, fehér felhúzókötél csüngött a zászlórúd tetejéről, és hurkolódott lazán egy faléc köré. Flint kapitány tudta, hogy az Északi-sark felfedezésének elengedhetetlen tartozéka a zászlófelvonás. Dick fagyos, suta ujjakkal verte le a havat a kis, sárga selyemdarabról, a kötélre erősítette, és épp húzta fel, amikor Dorothea, aki sehogy sem érezte jól magát egymagában odabent, kimerészkedett a hóba, hogy megkeresse öccsét.

A kis sárga zászló úgy csattogott, ahogy szállt fölfelé, hogy már-már attól tartottak: széthasad. De csak felkúszott vitézül az irgalmatlan hóviharban a zászlórúd legislegtetejére. Hanem azt a csomót, amellyel Dick a felhúzókötelet megerősítette, se Nancy kapitány, se John kapitány nem tartotta volna elismerésre méltónak…

Dorothea torka elszorult, ahogy felpillantott, és ott látta a halványsárga kis rongyot lobogni a hópelyhek forgatagában.

- Gyönyörű! - kiáltott fel.

- Micsoda? - kiáltott vissza Dick.

- A zászló! - kiabálta a fülébe Dorothea.

Dick reménytelenül kapargatta a szemüvegére rakódó havat.

- Gyerünk, Dot - fordult sarkon. - Rakodjunk le. Ideértünk. Meg kell várnunk a többieket. Vigyük be a holmit.

Becipelték a felszerelést a házikóba. Amennyire tudták, lerázták a havat a birkabőrökről, vitték a hátizsákot - benne a csillagkönyvet -, a korcsolyákat meg az oly hasznosnak bizonyult ruhaszárító kötelet. Valahol, a jég szélén, mély hó alatt rejtőzködik a hátizsák az elemózsiával. És elveszett Dick fél kesztyűje. Az árboc ripityára tört. Hazafelé már nem vitorlázhatnak, még ha megfordul is a szél. Hanem az a fődolog, hogy menedékre leltek - és felfedezték az Északi-sarkot. A többi nem számít.

A szánkót a falnak támasztották, aztán megint felbukdácsoltak a lépcsőn, be a házikóba. Az ajtóval vesződtek egy darabig. Hó került az ajtó meg a keret közé. És amíg becipelték a felszerelést, jó adag havat is behordtak a padlóra. Amíg kitakarították, újabb hótömeg zúdult be. De végül mégis sikerült becsukni az ajtót, és csak álltak ott, és mosolyogtak egymásra - boldogan, hogy fedél alá kerültek, hogy meg tudnak állni a lábukon, hogy körülnézhetnek, és nem vakítja el őket az örvénylő, kavargó, kegyetlen hóvihar.

- Tudom, mi történt - szólalt meg végül Dorothea. - Emlékszel, amikor az eszkimók mind kirohantak a partra, hogy ne érje utol őket a hóvihar? Susan is látta közeledni, és nem akarta, hogy Titty meg Roger belekerüljön. Biztosan jóval előbb észrevették, mint mi, és a parton, az erdőben kerestek menedéket. Mi meg szépen elszáguldottunk mellettük, és nem vettük észre őket. Mihelyt elül a vihar, majd megjönnek. Én azt mondom, készüljünk fel a fogadásukra.

Dick figyelmesen szemlélte a hatalmas ládát.

- „Aki elsőnek ér az Északi-sarkra, nyissa ki!” - olvasta hangosan. - Csak ne volna olyan fagyos a kezem! - Megdörzsölte, megfúvogatta. Fájt, ha hozzáért bármihez. De azoknak a csomóknak mégiscsak neki kell látni. Elég rég ismerte már Johnt és Tittyt, tudta jól, mit mondanának, ha arra érkeznének meg, hogy az Északi-sarki expedíció egy tagja késsel ment neki az értékes kötélnek…

- Begyújtok! - jelentette ki Dorothea. - Biztosan még nálunk is jobban fáznak, ha annyit vártak kint a parton.

MENTŐEXPEDÍCIÓ

A Riói-öböl fényei megfogyatkoztak, de pisla világuk mögött csak még feketébbnek látszott az éjszaka. Mihelyt azonban a mentőexpedíció tagjai maguk mögött hagyták az öböl lámpáit, hozzászokott a szemük a sötétséghez, kibontakozott előttük a hegyek halvány körvonala, a hóporos jég meg a szigeteket jelző csupasz fák.

John azt mondta ugyan, hogy a part mentén haladnak, mert úgy gondolta, a hóvihar bizonyára a parti erdőbe kergette a Déket. Hanem ahogy megpillantotta a hó halvány világánál a szigetek homályos körvonalát, más gondolata támadt.

- Jobb lesz, ha megnézzük - szólalt meg John. - Kutyaszán, balra kanyarodj!

- De minek? - kérdezte Peggy. Előttük korcsolyázott, vitte a lámpást, figyelte: hol állt meg a hó a jégen, s igyekezett arrafelé vezetni a száncsapatot, amerre a szél tisztára söpörte a jeget.

- Ott a Rejtekhely-sziget - mondta John. - Talán hagytak üzenetet.

- Biztosan nem is nyúltak hozzá - vélekedett Susan.

- Ha rendesen akarták csinálni a dolgot - mondta Titty -, akkor feltétlenül kellett hagyniuk üzenetet.

- Már hogy csinálták volna rendesen a dolgot?! - fortyant föl Peggy. - Elmenni egy árva szó nélkül! Nem is tudom, mit szól majd hozzá Nancy!

- Nancy mindenesetre megnézné a rejtekhelyet - mondta Titty. - Nézzük csak meg mi is.

- Gyerünk! - szólt Peggy. A kutyaszán balra kanyarodott, a kis sziget irányába, amelyet inkább csak sejteni lehetett a sötétségben, mint látni. Peggy, a csapat ideiglenes vezetője előreiramodott; lengő lámpása mutatta az utat. Igen, Tittynek igaza van. Nancy kapitány nem tekintené időveszteségnek, ha felnyitnák a rejtekhelyet: vajon nem rejtőzik-e benne üzenet.

Mire a kutyaszán a szigethez ért, Peggy már a hóban térdepelt, és a feltornyozott kövek között turkált.

- Megvan! - jelentette. - Tessék, kapitány. - Nappal persze más lett volna a helyzet, kivált mert Peggy volt köztük az egyetlen, aki ismerte a tó északi vidékét. Éjjel azonban mi sem természetesebb, mint hogy John a parancsnok. Neki kell hát megnéznie, vár-e rájuk üzenet.

- Itt voltak! - mondta abban a pillanatban, amint a magasba emelt lámpás fényénél szemügyre vette a palackot. - Valaki mindenképpen járt itt. Én biztosan nem nyomtam így be a dugót. - A dugó ugyanis szinte tövig be volt nyomva. John foggal-körömmel nagy nehezen kifeszítette. Közben majd odafagyott az ajka az üveghez. De végre-valahára sikerült a dugót kiszabadítani. John széthajtogatta a papírt. Ott volt eredeti üzenetük, a „legészakibb pont”-ról. De mi ez itt alatta, halványabb ceruzaírással?

- Ha nem tartod mozdulatlanul a lámpást, nem tudja elolvasni - mondta Susan. - Majd segítek.

- Van valami újabb írás? - kérdezte Peggy.

- Kinél van zseblámpa?

Két lámpa villant egyszerre - Rogeré és Tittyé.

John felolvasta az üzenetet: *Útban észak felé elhaladtunk a Rejtekhely-sziget mellett február 10-én. D., D.*

- Tehát jártak itt - állapította meg John. - Gyerünk tovább.

- Csak épp arról nem írnak egy szót sem, hogy miért indultak el - méltatlankodott Peggy.

- Biztos még akkor voltak itt, amikor nem havazott - mondta Susan.

- Mi meg ott ültünk a *Fram*on, és vártunk rájuk - tette hozzá Titty -, és a nap besütött az ablakon… még mielőtt úgy elsötétedett volna az ég.

- Hirtelen jött a vihar - mondta John. - Nem juthattak messzire, amikor elkapta őket. Bármelyik pillanatban rájuk bukkanhatunk. Amint eleredt a hó, biztosan kimenekültek a jégről.

- Ha ugyan volt annyi sütnivalójuk - mondta Susan. - De sajnos nincs, legalábbis nem ilyenfajta. Gyerekeknek nem volna szabad városban nevelkedni.

- Most te viszed a lámpást, Susan - szólt Peggy. - Melyik a te köteled?

- Fél pillanat - szólalt meg John. - Nem kéne nekünk is üzenetet hagynunk?

- Majd holnap - mondta Susan. - Akkor lesz rá időnk. Most menjünk, és keressük meg őket.

- De lehet, hogy elkerüljük egymást - mondta John. Gyorsan ráfirkantotta a papírra: *Mentőexpedíció elhaladt a Rejtekhely-sziget mellett február 10-én.* - Hány óra? Nincs nálam az órám.

- Iszonyúan késő van - mondta Susan.

John még odaírta: „Éjszaka”, aztán összehajtogatta a papírt, visszatolta; az üvegbe, benyomta a dugót, átvergődött a sziklákon, és a régi helyére rejtette a palackot. Mire visszaért a jégre, a szán már megfordult, és a többi kutya meg a lámpáshordozó készenlétben várakozott.

- Part felé húzzunk, Susan - mondta John, és már úton is voltak.

- Hu! - szólalt meg Roger, félúton a sziget meg a szárazföld között. - Huuuuuu! - Ennyit mondott csak, de többre nem is volt szükség. Megértette mindenki. Hideg van; rajtuk kívül nincs senki az egész világon - no és még valami. Odakint, azon a néptelen, végtelen jégmezőn valamennyien felfogták, mit jelent ez a bagolyhuhogás. A lámpás pislákolt, imbolygott előttük. Susan egyenletes iramban haladt. Egymást alig látták a homályban, mintha csak kísértetek volnának valamennyien. A feneketlen csöndben nem hallatszott más nesz, csak a korcsolyák, a szántalpak súrlódása a jégen.

John hangosan diktálta a tempót:

- Egy, kettő, egy, kettő.

- A Déknek sokkal rosszabb - mondta Titty. - Hiszen csak ketten vannak.

- Talán már éhen is haltak - tűnődött Roger. - Sose gondolnak rá, hogy jókora csokoládéporciót vigyenek.

- Szamárság! - mordult rá Peggy.

- De *te* már megkaptad a napi adagodat - szólt öccsére John.

- És mi lesz az éjszakaival? - tudakolta Roger.

Nevettek; holott a szívük mélyén egyáltalán nem volt nevethetnékjük. Tittynek eszébe jutott, amikor Rogerrel eltévedtek fenn a hegyoldalban, a nyári ködben. Az is komisz dolog volt - de télen, hóviharban eltévedni százszorta komiszabb!

- Amint észreveszik a lámpást, tudni fogják, hogy közeledik a mentőexpedíció - mondta Titty.

- Hacsak nem reménytelenül fafejűek - hümmögött Peggy.

Húztak, húztak a jégen, és szüntelenül arra vártak: mikor harsan már kiáltás a sötétségből.

- Mikor ült el a hóvihar? - szólalt meg hirtelen John.

- Már jóval sötétedés után - felelte Peggy.

- Hisz alig láttunk, mikor felmentünk a réten - mondta Titty. - Pedig ahogy elállt, nyomban indultunk haza a *Fram*ról.

- Ha partra kerültek, nyilván nem siettek onnan - vélekedett John. - És mire a vihar elállt, már nem tudtak az országúton hazamenni. Vissza kell jönniük a jégre. És ha nem akarnak eltévedni, a part mellett kell maradniuk. Csak azt nem értem, hogyhogy nem vágtak át egyenesen Beckfootba, mihelyt látták, hogy közeledik a vihar?

- Nem tudták, hogy Nancy már szabadlábon van - mondta Susan. - Hiszen mi is csak tegnap délután tudtuk meg.

- Ide figyeljetek! - szólalt meg Peggy. - Nem kéne átmennünk Nancyhez, és elhívni őt is? Borzasztó dühös lesz, hogy kihagytuk, ha megtudja.

John egy percig tétovázott. Odaát, a tó túlsó partján, ahol a Kangcsendzönga irdatlan tömege magasodik a dombok mögött - ott bújik meg valahol az Amazon-folyó torkolata. Ott van Beckfoot, és ott van Nancy, aki az egész expedíciót kitervezte. Most már elmúlt a fertőzési veszély, de a haditanácsra nem tudott eljönni: megakadályozta a hóvihar. És Nancy most ott ül gyanútlanul; nem is sejti, hogy az expedíció részben már meg is kezdődött, az egyik portya elveszett, a másik meg mentőcsapatként száguld észak felé a koromsötétben. Szégyen, gyalázat! De hát azt nem szabad elfelejteni, hogy minden perc számít. John Dorotheára gondolt: városi kislány, nem olyan edzett, mint ők, és egész nap kint van az ádáz hóviharban. És Dick: tele van a feje jobbnál jobb ötletekkel, de valahogy sosem az jut eszébe, aminek kéne. Korcsolyázni tudnak, azt meg kell hagyni, de ilyen ítéletidőben, mint a mai, alighanem mind a ketten elvesztették a fejüket. És megint Nancy kapitányhoz kanyarodtak vissza a gondolatai, akinek a mumpsza nélkül már valamennyien ott porosodnának az iskolában.

- Hahó, Susan! - kiáltott John.

- Hahó! - A lámpás fénye megállapodott, aztán gyorsan feléjük közeledett. - Mi baj? Kifáradt a legénység?

- Nem kéne átmennünk Nancyért? - kérdezte John.

- Biztosan lefeküdt már - mondta Susan. - Uzsonna után nyilván ágyba küldték. Beteg volt. Semmiképpen sem eresztenék ki ilyenkor éjszaka.

- Erre nem gondoltam - ismerte be John. Susannak igaza van. Csak időfecsérlés volna átmenni a tavon, egészen Beckfootig, és Nancyt ágyban találni. És akkor is itt kellene maradni valamelyiküknek, mert még elkerülnék egymást a Dékkel, azok ugyanis talán már hazafelé igyekeznek. Vagyis ketté kellene oszlania a portyának, és ugyancsak valószínű, hogy valami galibába keverednének. Az is elég baj, hogy a Dék elvesztek - legalább a többiek maradjanak biztonságban.

Vajon Nancy ablakából szűrődik-e ki a fény? Nagyon valószínű, vélte Peggy. Igazán szánták Nancyt, de nem tehettek érte semmit. És a fény csakhamar ki is hunyt. Tovább korcsolyáztak. John vette át a lámpást, utána megint Peggy. A nagyok észrevették, hogy Titty és Roger mind kevesebbet szól, és attól tartottak: kifáradnak, mielőtt megtalálnák a Déket. Először tehát

Rogernek, utána meg Tittynek kellett a megrakott szán tetejére hasalnia, úgyhogy kutyából átmenetileg utassá váltak. De persze hideg volt ahhoz, hogy bárki sokáig utas legyen.

Egészen partközelben haladtak, míg bele nem futottak egy hógörgetegbe. Ezután már igyekeztek messzebb maradni a parttól, de azért még jócskán hallótávolságon belül, ha netán valaki odakintről utánuk kurjantana. Ahány kis öblöcskébe kanyarodtak, ahány partig ereszkedő havas lankát pillantottak meg, mindig azt remélték, egyszer csak meglátják Dicket és Dorotheát.

- Hiába is várjuk, hogy tüzet gyújtottak - mondta Susan. - Hóviharban meg még úgyse tudták meggyújtani. Valószínűleg nincs is náluk gyufa.

Roger megveregette zsebét, hogy hallja a dobozukban zörgő gyufaszálak megnyugtató neszét. Kellemes tudat, hogy az ő felszerelése hiánytalan.

- Nem hiszem, hogy eljutottak idáig - mondta John. - A vihar kitörése előtt semmi esetre sem.

- Borzasztó gyorsan tudnak korcsolyázni - vetette közbe Titty.

- Csak nem voltak olyan vadszamarak, hogy tovább menjenek a hóviharban! - kiáltott fel Peggy.

- Nem is látták, merre mennek - mondta Roger. - Mi se láttuk a partot, mikor kinéztünk a *Fram*ról.

- De hát mit csinálhattak? - kérdezte Titty. - Valamit csak csináltak! Talán megpróbáltak visszafordulni, és útközben eltévedtek… Keringtek, mint mi a ködben.

- Mennyire vagyunk a tó végétől? - kérdezte John.

- Még jó messzire - felelte Peggy.

- Akkor se vágjunk át - mondta John. - Maradjunk ezen az oldalon, aztán ha nem találjuk meg őket, majd a másik oldalon jövünk vissza.

És csak húztak, húztak tovább. Titty és Roger már rég nem szólt egy szót sem. John komoran diktálta az ütemet: - Egy, kettő, egy, kettő. - Valamennyien elkedvetlenedtek. A havas hegyek mintha közelednének kétoldalt. Messze előttük, a tó végében pislákoló fényfüzér jelezte a domb tövében megbúvó falut. Alig néhány fénypont hunyorgott csak - az emberek már többnyire lefeküdtek. És ami még nagyobb baj: minél északabbra kerültek, annál rosszabb volt a jég. Itt már vastagon belepte a hó, és nem egy fáradt kutya botlott meg benne.

- Állj! - kiáltotta nagy sokára John. - Kár tovább vesződni a korcsolyával. Csatoljuk le inkább.

Így már könnyebb volt. Titty már jó ideje törte a fejét: vajon meddig bírja a sípcsontját szaggató fájdalmat - majdnem olyan komisz volt, mint a korcsolyázás hajnalán, a pocséta jegén. Villámsebesen lekerültek a korcsolyák, fel a szánra, ők meg nekifeküdtek újra a köteleknek. Így már jobb volt, de azért alaposan meg kellett dolgozniuk minden lépésért. A jég csúszott a hó alatt, de még ez is különb volt, mint vaksötétben korcsolyázni, amikor az ember bármelyik pillanatban hógörgetegbe akadhat, aztán már terül is el, akár a béka.

Végül, jobb kéz felé, távolodott az erdős part. Mély öbölbe kanyarodtak. A parton kihunyt egy fénypont.

- Lehet, hogy ők azok? - kérdezte Titty.

- Nem tudom - mondta John.

Állhatatosan nyomultak előre az öbölben, igyekeztek nem szem elől veszíteni a partot, ha netalán segélykiáltások hangzanának fel az éjszakában. És egyszer csak fekete gőzhajókikötő magasodott előttük a sötétségben.

- Tudom, hol vagyunk! - kiáltott fel Peggy. - Közel a tó végéhez. Ennél messzebbre nemigen juthattak. Vigadjatok, szívecskéim. Ha nappal volna, egy-két percen belül megpillantanánk az Északi-sarkot!

Titty és Roger igyekezett pislogás nélkül a sötétségbe meredni. Magát az Északi-sarkot! Most aztán kár volna elaludni. Közelednek az Északi-sarkhoz! Minden percben odaérhetnek! Ez már valami!

- Akkor sem megyünk el odáig - mondta John. - Megkerüljük a tó végét, aztán le a túlsó oldalon Beckfootig.

- Nem kerülhettük el őket! - mondta Susan.

- Meg kell keresnünk a folyótorkolatot. Ott van a túloldalon - mondta Peggy. - Flint kapitány azt mondja, ott sosem fagy be egészen a tó.

- Micsoda? - kapta fel a fejét John.

- Rossz a jég - magyarázta Peggy. - A folyótorkolat körül nem biztonságos.

Iszonyú gondolatuk támadt. Mi történhetett, ha a Dék a hóviharban vakon tovább korcsolyáztak, és elhagyták a biztonságos jeget? Mögöttük maradt a móló meg a kikötő kis öble. Továbbnyomultak, a halványan fehérlő part mentén, mélyen gázoltak a hóban. Már a tó vége körül kanyarodtak.

- Mi az ott? Ház? - kérdezte John.

Ahogy kiértek a hegyfok mögül, amely eddig eltakarta, valamennyien megpillantották. Ablakból csillogott vidáman a fény, méghozzá hatalmas ablakból, akkora volt, mint holmi világítótoronyé, nem messze a jég szélétől, fölöttük a hóban.

- De hiszen itt nincs ház - mondta Peggy. - Mind ott vannak a kikötő körül. Itt nincs más, csak… Szent Habakuk! Mozgás! Szedjétek a tuskóitokat! Hisz ez maga az Északi-sark. Nem lehet más! És ott van valaki…

Mintha elfújták volna a fáradtságukat. Rohanvást iramodtak a partra. Keservesen botladoztak a jégen, a mély hóban. A fény hívogatóan sütött feléjük.

- Oda nézzetek! - kiáltotta Titty.

Ő a fogat bal oldalán haladt, és meglátott valamit a hóban a lámpás fényénél, amelyet John igyekezett minél magasabbra tartani. Lábnyomok, mély, ormótlan lyukak a hóban, tartottak egyenesen a fény felé.

- Egy pár nyom - állapította meg John. - Nem lehet az övék.

- Mindjárt megtudjuk.

- Fogjátok jó erősen a kötelet. Egyre mélyebb a hó. Még néhány méter. Miféle ház ez itt? - John felemelte a lámpást, de a szemébe sütött és elvakította. - Hol vannak azok a zseblámpák?

- Itt!

- Itt!

Titty és Roger büszkén villantották zseblámpájuk fényét a kis épületre, amely már közvetlenül előttük magasodott a hóban. Az eleje mintha csupa-csupa ablak volna. És az ott, az oldalán, csak nem zászlófelhúzó kötél? A zseblámpák fénykévéje feljebb kúszott. Hófödte tető. Zászlórúd, és… mi az a halvány holmi az árboccsúcson?

Hirtelen örömkiáltás szakadt ki az egész mentőexpedícióból.

- Hurrá! Hurrá! Itt vannak!

Mert egy hirtelen szélroham egyszer csak kifeszítette a házikó fölött csüngő sárga rongydarabot. És ahogy a sötétségbe meredtek, meglátták a zseblámpák felfelé irányuló fehér fényében az aprócska vesztegzárzászlót, amint vígan lobogtatta a szél.

SARKI ÉJSZAKA

Teltek-múltak az órák. Végére járt a kurta téli nap, Dorothea és Dick még akkor is egyedül volt az Északi-sarkon. És odakint még akkor is fel-feltámadt a szél, felkavarta a havat. Odabent egészen más volt már a kis házikó; nem az a sivár hely, amelyre Dick rábukkant. Víg tűz pattogott a zümmögő teaüst alatt. Dick egész délután havat olvasztott, hogy elég vizük legyen, mire a többiek megérkeznek. A nagy ládából elsőnek egy jókora fazék került elő, azt színig megtöltötték vízzel, és a tűzhelyre állították. Dorothea mindent kicsomagolt a ládából, és a tartalmát szépen elrendezte az egyik padon. Annyi elemózsia került elő, hogy egy tucat ember egész nap jóllakott volna belőle: két hideg csirke, egy egész karácsonyi puding, minden, mi szem-szájnak ingere, és hozzá egy csomó tányér, kés, villa, kanál, bögre. Meg is számolta gyorsan: kilenc volt mindenből. Vagyis Nancy is jön meg Flint kapitány, aki jócskán meg is érdemli, gondolta Dorothea, ha ilyen gondosan előkészített mindent. Maga a láda felfordított helyzetben asztalul szolgált, és a házikó egyik sarka szinte olyan volt, mint egy valóságos éléskamra. Dorothea titkon arra gondolt, talán még Susan sem talál kivetnivalót abban, ahogy ő elrendezkedett az északi-sarki háztartásban.

Kezdetben úgy vélték, hamarosan eláll a vihar, és megjelenik az expedíció derékhada, úgyhogy Dorothea egyelőre nem akarta megdézsmálni az eleségkészletet. Dick azonban éhes volt - mi tagadás, ő is -, úgyhogy végül felbátorodtak a láda oldalán olvasható felirattól, teát főztek, kinyitottak egy doboz sűrített tejet meg egy húskrémes konzervet, kivettek hozzá néhány szelet kétszersültet, és fejenként két zsemlét engedélyeztek maguknak (a zsemlék száma idővel négyre emelkedett).

- Már nem havazik annyira - állapította meg késő délután Dick. - És a szél sem fúj olyan erősen.

- Amint látnak egy kicsit, biztosan elindulnak - mondta Dorothea. - Lehet, hogy már egész közel vannak.

De aztán eltelt a nap utolsó világos félórája, és a sötétség körülzárta a házikót. Meggyújtották a lámpást, annak a fényénél üldögéltek.

Elült a szél. Dick ablakot nyitott, és kinézett a sötétségbe.

- Hamarosan megjönnek - mondta. - Nem is havazik. Akasszuk valami jó helyre a lámpást.

Száz esztendeje senki soha nem használta éjszaka a kilátóházat, úgyhogy nem találtak megfelelő kampót, ahová a lámpást akaszthatták volna. Dick kihúzott egy szöget a nagy láda fedeléből, és beverte a zászlórúd egy repedésébe, jó magasan.

- Ez valamennyi ablakon át látszik - mondta. - Akárhol vannak, észre kell venniük.

- Ha mind együtt vagyunk, nem tesz olyan rossz sötétben visszamenni - mondta Dorothea -, de iszonyatosan későn érünk haza.

Odalépett Dick mellé a nyitott ablakhoz, és kinézett a hóra vetülő árnyékukra.

- De jó! - szólalt meg hirtelen Dick. - Csillagok! Ott az Orion.

A déli ég egy felhőtlen darabján csillagok tündököltek, közöttük az Orion övének három fényes csillaga. Dick kimászott az ablakon, és lezöttyent a hóba.

- Derékig ér! - szólt fel vidáman.

- Hová mész?

- Megkeresem a sarkcsillagot. Persze nem lesz pontosan a fejünk fölött, de azért…

És a hóban bukdácsolva megkerülte a házikót.

- Dick! Gyere vissza! - kiáltott Dorothea. - Gyere vissza azonnal!

- Mi van? - Dick nagy nehezen visszavergődött a nyitott ablakhoz.

- Igazából semmi - mondta Dorothea. Szégyenkezett egy kicsit. - De jobb volna, ha csukva tartanánk az ablakot. Kihűl a ház. És a zsákban nincs valami sok szén.

- Hát csak csukd be az ablakot - mondta Dick. - Én meg eltakarítom egy kicsit a havat az ajtó elől, hogy nyugodtan kinyithassuk.

Azzal eltűnt. Dorothea hallotta, amint az ajtónál kapirgál. És nemsokára meg is jelent az ajtónyílásban; a legfelső lépcsőn verte le magáról a havat.

- Olyan az ajtó előtt, mintha úszna az ember - jelentette Dick. - Jó mély. A sarkcsillagot sajnos nem látni. Csupa felhő. Na nem baj. Az Orion kardját egész tisztán láttam egy pillanatra, észak-déli irányban. A markolata egyenesen felénk mutatott.

Eltelt még egy félóra. Dorothea megint főzött teát, megint megettek két-két zsemlét (eddig összesen hatot-hatot) meg egypár szelet kétszersültet. És most már egyre bizonyosabbak voltak benne, hogy valami nagy baj történt. Hol lehetnek a többiek?!

- Biztos, hogy nem adták föl! - mondta Dick.

- Lehet, hogy velük van Flint kapitány is - mondta Dorothea. - Meg Nancy. Talán Flint kapitány indította haza őket, amikor elállt a hó.

- Nem mennének - rázta a fejét Dick. - Nélkülünk nem.

- Elindultak nélkülünk - emlékeztette Dorothea.

Dick egy-két percig hallgatott. Megint az ablakhoz lépett, s ahol a tűz melege megolvasztotta az ablaktáblán a havat, kinézett a tópart távoli fényeire.

- Talán azt gondolják, nem jutottunk messzire - szólalt meg végül. - Nem tudják, hogy vitorlánk van.

- Épp ez az - mondta Dorothea. - Nyugodtan visszafordulnak, mert azt hiszik, ott vagyunk valahol mögöttük.

Dick hirtelen elfordult az ablaktól, felpillantott a lámpásra, aztán a tűz táncoló árnyát vette szemügyre a falon.

- Majd mindjárt megmutatjuk nekik, hol vagyunk - szólt. - Toljuk csak azt a ládát a tűz elé, hogy ne lássék a fénye! Akkor jelezhetünk a lámpással.

- Hogyan?

- Mint először. Csak most már szabályos jelzést küldünk. - Előhúzta jegyzőkönyvét, fellapozta a Morse-ábécét. - Csak két betűt kell üzennünk: É. S. - Északi-Sark. Mindjárt megértik. Az É két rövid, egy hosszú, két rövid, az S pedig három rövid. Ők nyomban megértik, de rajtuk kívül más senki.

Felébredt szívükben a reménység. Dorotheának eszébe jutott a Mars-lakóknak küldött sikeres jeladás.

Néhány perc múlva már el is takarta a láda a tűz fényét, Dick és Dorothea pedig az ablaknál buzgólkodott. Felváltva mutogatták a lámpást, aztán eltakarták egy birkabőrrel. Két rövid, egy hosszú, két rövid… Három rövid… Újra meg újra felvillant az éjszakában az É. S. jelzés.

- Szakasztott mintha világítótoronyban volnánk. Ezt mindenhonnan meglátják.

Időnként abbahagyták a jelzést; figyelték, nem érkezik-e válasz. De mintha csak feneketlen kútba küldözgették volna fényjeleiket. Végül belefáradtak.

- Most már biztosan meglátták - mondta Dick, és visszaakasztotta a lámpást a szegre.

És most Dorothea egyszer csak a fejébe vette, hogy most, azonnal, haladéktalanul el kell indulniuk az Északi-sarkról. Rohan az idő. Akármi történt a többiekkel, nekik szembe kell nézniük a küzdelmes úttal a havon át, hazafelé a sötétségben. Egyetlen percig sem késlekedhetnek.

- Dick - mondta Dorothea, és pillantását végigjártatta a gyönyörűséges éléskamrán. - Rakjunk vissza mindent. Haza kell mennünk.

- Most? Amikor jelzést küldtünk? - méltatlankodott Dick. Hisz azt közöltük velük, hogy itt vagyunk! Már biztosan jönnek is, és a sötétben el fogjuk kerülni őket.

Csöbörből vödörbe. Dorothea tanácstalan volt. Ez nem olyan, mint az ő meséi, ahol könnyű így vagy úgy forgatni a dolgokat, esetleg vissza is lehet menni két-három oldalt, és újrakezdeni valamit, ami nem sikerült. Persze egészen más lenne a helyzet, ha üzenetet hagytak volna a Dickson-tanyán, hogy később mennek haza. Dorothea Dicksonnéra gondolt, Dickson úrra meg az öreg Silasre; réges-régen besötétedett, és a konyhaasztal mellett két hely üres. Dicknek persze eszébe sem jut ilyesmi. De hát mit tehetnének? Itt vannak az Északi-sarkon. A többiek kint kószálnak valahol a sarki éjszakában. Jelzést küldtek nekik. Most már késő a jeladást visszavonni. Dicknek igaza van. Nem tehetnek mást - várni kell.

Dorothea megadta magát. Nagyon-nagyon elfáradt. Szó, ami szó, Dick nemkülönben. Leterítették a padlóra a báránybőröket, a ládának vetették hátukat, és csak ültek, és bámultak a tűzbe.

- Hahó!

Dorothea megmozdult álmában. Fel kell kelni? Dickson néni más ébresztési módot talált ki?

- Hahó!

Már megint. Méghozzá messziről.

Dorothea kinyitotta szemét. Hol van? A tűz már alig pislákolt, de azért nem messze a lábától jól látszott a vörösen izzó parázs. Gyorsan elrántotta a lábát, de nyomban rájött, hogy nincs semmi baj. Már tudta, hol ébredt. Az a kemény holmi a háta mögött Flint kapitány ládája. Az Északi-sarkon vannak. Dickre pillantott: összegömbölyödve feküdt a birkabőrön. Felébressze vajon? Vagy csak álmában hallotta azt a kiáltást? Rá kell tenni még egy kis szenet a tűzre. Megmozdult, és akkor, most már sokkal közelebbről, megint felhangzott a kiáltás.

- Hahó!

A házikó közepén álló zászlórúdra függesztett lámpás még égett. Az ablakon át csak feketeség látszott, csupán a fagyos hó fehérlett az üveg körül. Sötét éjszaka volt, és a lámpás még sötétebbnek mutatta.

- Hahó! Hahó!

Tompa puffanással az ablakhoz vágódott valami, és ott ragadt fehér pamacs a feketeségen.

- Hahó! Északi-sark, hahó!

- Itt vannak! - kiáltott fel Dorothea. - Megjöttek! - Megrázta Dick vállát. A fiú felriadt, megdörzsölte szemét, aztán amikor meghallotta Dorothea kiáltását - Megjöttek! -, és ráadásul még egy marék hó puffant az ablakon, Dick végre felugrott, és kinyitotta az ajtót. Hideg éjszakai levegő csapott a házikóba, és a lámpás fénycsíkot vetett a hóra.

- Egyenesen az ajtó felé gyertek! - kiáltotta Dick. - Irtó mély volt, de most már jobb!

- Még most is épp elég mély - hangzott fel egy vidám, csengő hang a sötétségből. - Évek óta vergődöm át rajta. Nem hallottátok, hogy ordibáltam?

Dick és Dorothea kibámult az éjszakába, és végre megpillantottak a hóban egy bukdácsoló alakot. A következő pillanatban pedig felbotorkált a lépcsőn Nancy kapitány, vállára vetett korcsolyájával.

- Jaj de jó! - ujjongott Dorothea, és buzgón porolta Nancyről a havat.

Nancyt egy pillanatra iszonyú fáradtság fogta el. Bármennyire igyekezett is edzésben maradni, még nem volt az a kemény kalóz fruska, mint a mumpsz előtt. Megsínylette a meleg szobában, ágyban, párnák közt töltött heteket. A zászlórúd tövében álló ülésre telepedett.

Dick még akkor is az éjszakát fürkészte.

- De hát hol vannak a többiek? - kérdezte. - Csak nem fordultak vissza?

- Miféle többiek? - bámult Nancy. - Amint megláttam a jelzéseteket, indultam. A többiek Holly Howe-ban vannak. De hát ti meg mért vagytok itt? Minden meg van szervezve. Holnap jövünk valamennyien.

Dick rábámult.

- De hiszen felhúztad a jelzést! - mondta.

- Miféle jelzést? - csodálkozott Nancy.

- A zászlót a beckfooti hegyfokra.

- Ja, azt? Az azt jelenti, hogy elmehetek a *Fram*ra, a haditanácsba. Csakhogy a hóvihar áthúzta a számításaimat. De a többiek ott voltak. Minden rendben. És erre ti máris itt vagytok…

Dick lázasan kotorászott a zsebében. Előkerült egy gombolyag összegubancolódott madzag, egy zsebkendő, egy radírgumi, aztán végül a mindennél fontosabb jegyzőkönyv. Dick sietve visszalapozott, csillagképvázlatok, Nansen-féle szánok rajza és egyebek elé, arra a lapra, amelyre maga Nancy rótta fel a szemaforábécét meg a Morse-kódot, s végül elérkezett a keresett oldalhoz. Ott egy csomó vegyes jegyzet alatt végre megtalálta a bejegyzést, és Nancy orra elé tartotta.

- „Zászló Beckfooton = indulás az Északi-sarkra."

- Akkor írtam le, amikor mondtad - magyarázta Dick. - Fent az obszervatóriumban, aznap, amikor a jelzést tanultuk.

Nancy eltátotta a száját. Aztán ajkába harapott. Felháborodása elpárolgott.

- Ördögadta! - kiáltott fel. - Már emlékszem. Aztán közbejött valami, és a többieknek nem mondtam meg. És utána jött a mumpsz, és nekem tökéletesen kiment a fejemből az egész. És amikor Flint kapitány megkérdezte, elszabadulhatok-e idejében a *Fram*ban tartandó hadi-

tanácsra, azt mondtam, ha mehetek, felhúzom a vörös zászlót, méghozzá jó nagyot. Meg is tettem. Egy ágyterítő volt.

- Mindjárt megláttam - mesélte Dick -, de már amúgy is elkéstünk, úgyhogy azt gondoltam, a többiek már elindultak.

- És ti ketten magatok eljöttetek, és átverekedtétek magatokat a hóviharon? - ámult Nancy. - Hogy a csudába találtátok meg az Északi-sarkot?

- A hóvihar igazából még segített is - mondta Dorothea.

- Vitorláztunk - tette hozzá Dick.

- Ezermilliom kartács és ágyúgolyó! - kiáltott fel Nancy. - Vitorláztatok? Abban az éktelen förgetegben?

- A szél éppen kellő irányba fújt - magyarázta Dick. - Egyenesen ideröpített.

- Hát mondhatom - csóválta a fejét Nancy -, ennél jobbat még életemben nem hallottam! Tisztára, mint a valódi! Csak az a kár, hogy egy nappal előbb jöttetek.

- És megdézsmáltuk az elemózsiát - mondta Dorothea. - Ugyanis az ennivalónk odaveszett, amikor a szán felborult, és az árboc eltörött…

- Hajótörés! - kurjantotta el magát Nancy. - Léket kaptatok! Azt a szerencsés mindeneteket! Hát persze, jól tettétek, hogy nekiláttatok. Hisz azért van itt minden.

Körülnézett; szemügyre vette a szép éléstárat, elolvasta a láda feliratát, és megszemlélte a zászlórúdra erősített papírlapot.

- Egész szép munkát végzett - állapította meg végül. - Elfelejtettem, hogy lesz itt holnapra ellátmány, úgyhogy elcsórtam egy kalácsot, ha netán éheznétek. - Már vette is elő a hátizsákjából, és a padra tette, a többi ennivaló mellé. - Vacsoráztatok már?

- Amúgy rendesen még nem - mondta Dorothea.

- Hát akkor rajta - mondta Nancy. - Én is segítek. - Vizet honnan szereztetek?

- Volt itt egy teli üst - mondta Dick -, aztán megolvasztottunk egy nagy rakás havat.

- Derék - bólintott Nancy. - Na, lássuk azt a vacsorát. Igazán nem veheti zokon tőlünk senki. Most úgysem indulhatunk vissza. Én legalábbis nem tudok. Lehetőleg takarékosan bánjunk a szénnel.

Kalapáccsal, vésővel feltörte a láda tetejét. A tűz a száraz fától derekasan fellángolt. Hamarosan felforrt a teavíz. És Nancy közben kérdezett, kérdezett, fáradhatatlanul. Közel egyhavi kérdéstömeg fortyogott benne, és már majd szétvetette. A hóviharban való vitorlázás legapróbb részletére is kíváncsi volt. No de el kellett mondani a sziklán rekedt bárány izgalmas históriáját is, amelyről csak másodkézből értesült, nem utolsósorban pedig hiteles beszámolót akart hallani arról, hogy s mint találta hosszú távolléte után a gyanútlan Flint kapitány az Úszóházat.

- Ördög és pokol! - kiáltott fel Nancy kapitány. Egy birkabőrön üldögélt a tűz előtt, fél kezében egy bögre forró teát tartott, a másikban meg egy csirkecombot. - Ördög és pokol! Na, sajnálhatják a többiek, hogy mindezt elmulasztják!

- Mit fognak csinálni? - tudakolta Dorothea.

- Majd eljönnek holnap - mondta Nancy. - Fényes nappal. Gyönyörű időben. Flint kapitány segédletével. Hagytam nekik üzenetet; tudják, hogy itt vagyunk. Majd ő reggel összeszedi őket, aztán szép jámboran ideballagnak…

Ám ebben a pillanatban harsány „Hurrá!" hangzott odakintről, több torokból. A mentőexpedíció tagjai a világos ablakok felé vergődve a partról ebben a pillanatban fedezték fel a zászlófelhúzó kötelet, fordították égnek a zseblámpákat, és pillantották meg a kis, sárga vesztegzárzászlót, amely tudatta velük, hogy célhoz értek.

Nancy már talpon is volt, és kitárta az ajtót.

A mentőcsapat hurrázása meglepett kiabálásba csapott.

- Nancy! Nancy is itt van! De hiszen Flint kapitány azt mondta, Beckfootban vagy!

- Ott is voltam - bólintott Nancy. - Csak aztán észrevettem a fényjelzésüket. Ezúttal szabályos volt. Morse. É.-S. - azaz Északi-sark.

- Lámpással? - kérdezte John. - Mi nem is láttuk.

- De hát hogy kerültek ide? - kérdezte Susan.

- Miért nem jöttek el a haditanácsba? - firtatta Peggy.

Mindenki mindent tudni akart, méghozzá egyszerre. Nancy hatalmasan hátba veregetett mindenkit, ördögöt-poklot, árbocokat és orrvitorlákat emlegetett, boldogan, hogy végre megint együtt lehet a többiekkel. És John meg Susan ugyancsak örült, hogy véget ért a kutatás, mert tudták, hogy Titty és Roger már aligha tudott volna továbbvánszorogni. Titty és Roger meg mindenáron az út valamennyi részletét óhajtotta elmesélni. Dick és Dorothea pedig roppant aggodalmasan igyekezett megmagyarázni, hogy igazából nem az ő hibájuk, hogy egy nappal hamarabb indultak. Peggy rettentően remélte, hogy Nancy kapitány nem lesz túlságosan elítélő véleménnyel a működéséről, és titokban nagyon örült, hogy átadhatja a parancsnokságot. Boldogan tért vissza kormányosi posztjára.

Nancy egyszer csak észrevette, hogy John, Susan és Peggy, akik ugyan mentőexpedíciónak érkeztek, ugyancsak ferde szemmel méregetik a Déket.

- Nem ők tehetnek róla - szólalt meg gyorsan. - Az én hibám az egész. - Elmagyarázta a jelzés körüli félreértést. - Tökéletesen megfeledkeztem róla, mikor közbejött a mumpszom.

- Nincs semmi baj - bólintott John. - Én gondoltam, hogy nem rossz szándékkal csinálták.

- De azért nem baj, hogy megtaláltuk őket - jelentette ki Susan. - Csak azt nem tudom, hogyan pihenjük ki magunkat holnapig annyira, hogy elölről kezdjük. Titty és Roger már alig szuszog.

- Én is - közölte derűsen Nancy. - És valamennyien. Ez benne a legjobb. Most, hogy valamennyien együtt vagyunk, nem is kell újra megcsinálni. Mert megcsináltuk. Valamennyien. Ez százszor jobb, mint ahogy terveztük… Vitorlás szánon az Északi-sarkig, hóviharban, orkánban…

- Vitorlás szánon? - csodálkozott John.

- Azon bizony - bólintott Nancy. - Vitorlázva… és senki se tudta, hol vannak a többiek, és a ti óriási szánutatok a sarki éjszakában… Hiszen holnap nagyon is könnyű lenne minden. Kész iskolai kirándulás. De ez, ez az igazi! Hisz a Dék még sose voltak északabbra az Amazonfolyónál, és a maguk erejéből felfedezték az Északi-sarkot! - Aztán olyasmiket mesélt a Dék hősies vitorlázásáról a hóvihar megpróbáltatásai közepette, hogy Dick sietősen félbeszakította: csak véletlen baleset volt, mondta, és Dorotheát közben majd szétvetette a büszkeség. Ez a

Dick! Előbb a bárány, most meg a vitorlázás! Most legalább láthatják valamennyien, hogy nemcsak egyszerű csillagász.

- Mindenki derekasan dolgozott - állapította meg Nancy.

- Flint kapitány is! - jelentette ki Roger, és elismerő pillantást vetett az éléstárra. Aztán észrevette a szeneszsákot. - Hát ezért volt olyan kormos-piszkos a szánkója!

És aztán persze a mentőexpedíció - bármennyire jóllakott is indulás előtt - úgy vette észre, hogy a sarkutazás határozottan használt az étvágyának. Lepakoltak a nagy beckfooti szánról. Behordták a báránybőröket, hátizsákokat.

- Hiába - mondta Susan. - Kénytelenek vagyunk itt éjszakázni. Anya biztosan nem haragudna. Az a fontos, hogy valamennyien együtt vagyunk.

MÁSNAP

Tittynek és Rogernek igazából már akkor ágyban lett volna a helye, amikor elindultak az Északi-sark felé. Rendes körülmények között Peggy, John és Susan is rég lefeküdt már ilyenkor. Ami meg Nancyt illeti, lábadozása idején jóval korábban elaludt minden este, mint máskor. Dick és Dorothea aludt ugyan már egy keveset, de nagyon fáradtak voltak. A kései, sarki vacsora víg hangulatban kezdődött, de még el sem fogyasztották az ínycsiklandozó lakomát, már le-lecsukódott a szemük, a mondatok befejezetlenül maradtak, és az ember rendszerint el is felejtette, mit akart mondani. A derék sarkutazók sorra elbóbiskoltak, ahol épp ültek, a padon vagy a zászlórúd tövében, vagy éppenséggel a birkabőrre heveredve a tűz előtt.

- Mi? Hogy? Elnézést… - motyogta Nancy. - Figyeljetek csak! Nem aludhatunk el valamennyien. Valakinek őrködni kell. Majd váltjuk egymást.

Susan némán Dickre, Tittyre, Rogerre mutatott: mélyen aludtak. John a tűz előtt pislogott. Peggy ásított, vidáman Nancyre mosolygott, megint ásított, aztán a feje alá húzott egy hátizsákot. Susan összekotorta a tüzet, és rátette a zsák aljában lapuló maradék szenet. Dorothea félálomban látta, amint Susan ráborít még egypár birkabőrt Tittyre és Rogerre. Nancy szeme lecsukódott. Senki sem tudott ébren maradni. A sarki éjszaka csöndjét hamarosan csak a tűz pattogása és a nyolc sarkkutató egyenletes szuszogása törte meg.

Alaposan benne jártak már az éjszakában, amikor Dorothea felriadt. Dick lámpása kialudt ugyan vacsora közben - az olajból valószínűleg jócskán kifolyt, amikor a szán felborult -, de John lámpása égett, a tűz azonban alig pislákolt már. Dorothea Dickre pillantott: édesdeden aludt, mintha a tulajdon ágyában szenderegne, fejét karján nyugtatva. Jól van. De vajon őt mi ébresztette fel? Tittyre nézett: oldalára hengeredett, arcát a birkabőrbe fúrta. Susan ülve aludt el a sarokban. John az egyik keskeny padon nyújtózott el.

Dorotheát ismét elnyomta az álom. Még azt is mintha álmodta volna, hogy csikorog a hó, és valaki halkan elneveti magát. Amikor később mindent megbeszéltek, akkor sem tudta biztosan, vajon álmában vagy ébren érzett-e hideg légáramlatot az arcán, és tudta, hogy a házikó ajtaja kinyílik a sarki éjszakára és a házikóban emberek járkálnak, eszkimók, barátságos eszkimók, akiknek nem szabad felébreszteniük a többieket. Hó csikordult az ajtóban, aztán halkan csukódott az ajtó.

- Pszt! - mondta Dorothea, de nem nyitotta ki a szemét.

- Pszt! - hangzott a megnyugtató válasz.

Hosszú órák teltek el, mire Dorothea új napra ébredt. Susan lenézett rá, ajkára tette ujját.

Susan maga mögé mutatott. Az ajtóval szemközti padon ülve aludt Flint, kapitány. Mellette a húga, Mrs. Blackett, a Fruskák édesanyja, fejét Flint kapitány vállán nyugtatya. Aludt ő is.

- Te élesztetted fel a tüzet? - suttogta Susan.

- Nem! - súgta Dorothea.

- Biztosan ők voltak. Hogy jutottak be, hogy nem ébredtünk fel? Ne keltsük fel a többieket, ha lehet.

Susan megkotorta a tüzet, a fazékból vizet töltött a teaüstbe, aztán igen-igen halkan a tűz fölé állította. Egy darabka szén azonban lepottyant a rostélyon át a tűzre. Nancy felriadt.

- Pszt! - szólt Dorothea, szakasztott úgy, mint álmában.

- Szent Habakuk! - Nancy tekintete követte Susan mutatóujját. Derék dolog, anya!

- Hány óra? - ásított John.

- Csitt! - suttogta Susan, mire John felült, és az alvó eszkimókra bámult.

Titty ébredt fel következőnek, hátára hengeredett, és felemelte borzas fejét.

- Susan - motyogta -, hol a…?

Susan felemelte kezét, és Titty fülébe suttogott valamit.

Peggy, Roger és Dick zavartalanul tovább aludt, a többiek meg Susant nézték, aki a tűz meg az éléstár körül buzgólkodott, olyan hangtalanul, ahogy csak ő tudott, senki más.

Dorothea a középső ablakhoz osont és kinézett. A februári hajnal legeslegelső jelei mutatkoztak odakint. Fehér hó, sarki jég, messze pedig elmosódó sötét foltok jelzik a kopár erdőt. Az ablak alatt mély lábnyomok, szánkónyomok a hóban. Amióta a mentőexpedíció megérkezett, nem havazott, és látszott, milyen nehezen jutottak ide. A tó két partján felsejlettek a havas hegyek. Északi-sark? Nos, valóban elképzelni sem lehet magányosabb, téliesebb látványt.

És aztán Dorothea sarkon fordult, és szemügyre vette a barátságos, békés képet. A lámpás függ a zászlórúdról, a papírlap most is ott ékeskedik a helyén, jelzi az Északi-sarkot. Alusznak a sarkkutatók, és alszik Flint kapitány meg Mrs. Blackett is. Titty megint elbóbiskolt. Gőz fodorodott elő a teaüst csőrén. Nancy és Susan suttogva tárgyalt; fát kellett volna még feltördelni a tűzhöz, de nem akartak zajt csapni.

- Most már lehet - vélekedett Susan. - Úgyis mindjárt forr a víz.

- Helyes - bólintott Nancy. - Hát akkor: raj-ta! - Reccsenés, hasadás, ahogy vésővel-kalapáccsal újabb deszkát feszegetett le a ládáról. - Ideje, hogy felébredjen végre a társaság.

Az alvók felriadtak, és kábán körülnéztek.

- De hogy került ide anya? - dörzsölte a szemét Peggy.

- Hahó! - szólalt meg Roger. - Reggeli?

- Ruth, te rémes teremtés! - mondta Mrs. Blackett.

- Ruth? - horkant fel Nancy. De azért megölelte édesanyját.

- Nem bánom, akkor Nancy, te semmirekellő, így elszökni, mikor már ágyban lett volna a helyed! És Peggy. És én évek óta mást se mondogatok, mint hogy Susan az egyetlen józan ember az egész társaságban… Közben biztosan ki fog derülni, hogy Jim bácsikátok keze van a dologban…

- Tévedsz, Molly - mondta Flint kapitány. - Én ebben a vállalkozásban csak teherhordó szamár voltam. Különben is ha minden terv szerint bonyolódik, ma délelőtt jövünk fel, szépen megebédelünk, aztán az országúton visszafuvaroznak minket. Mi lehetett volna ennél ártatlanabb?

- Vagy unalmasabb? - kérdezte Nancy. - Milliószor jobb így, ahogy történt! Képzeld csak el, anya, ha úgy történik, ahogy terveztük, te soha el nem jutsz az Északi-sarkra! Legalábbis nem éjnek éjszakáján. Pedig ezt biztosan nem adnád semmiért, ugye?

- Hát… - pislogott Mrs. Blackett.

- Hogy a csudába kerültetek ide tegnap? - fordult Flint kapitány Dorotheához.

Nancy nyomban magyarázkodásba fogott. Szegény Dickkel megint elővetette jegyzőkönyvét; megmutatta, mi került be oda az ő diktálása nyomán, és elmesélte, hogyan kerekedtek fel a Dék, mert azt hitték, az expedíció már javában úton van.

- És mi volt a hóviharban?

- Mindent egybevetve, mozgalmas éjszakát szereztetek egy csomó embernek - közölte Flint kapitány, amikor a sarkkutatók egy pillanatra lélegzetet vettek az izgatott hadarás közepette. - Dicksonék fél éjszaka fent voltak, én meg még a rendőrséget is mozgósítottam. És amikor mindenki már épp indult volna a Dék keresésére, megjelent Mrs. Jackson, mint valami tyúkanyó, aki elvesztette a kiscsibéit, és kétségbeesetten kotyogta, hogy az övéi is kirepültek, nem találja őket sehol…

- És Nancytől egy kurta üzenet, hogy az Északi-sarkra ment! - vetette közbe Mrs. Blackett. - Még hogy az Északi-sarkra! Azt sem tudtam, hol van a drágalátos csemetém, míg át nem mentem Sammyvel Holly Howe-ba, ott aztán ráleltem a bácsikátokra, de kiderült, hogy Peggynek meg a többieknek is nyomuk veszett! Már előbb is ideértünk volna, de Jim bácsitok előbb elrohant, és leállította a mentőosztagokat…

- Mentőosztagokat? - kérdezte Nancy felcsillanó szemmel.

- Bizony - bólintott Flint kapitány. - Akár hiszitek, akár nem, akadnak emberek, akik hajlandók feláldozni az éjszakai nyugodalmukat, hogy megkeressenek egy csomó haszontalan gyereket.

- És te leállítottad őket! - mondta szemrehányó hangon Nancy. Dorothea szeme csillogott. Rémes, persze, de azért csodálatos. Látta, amint sorra indulnak a mentőosztagok az éjszakába, lámpással világítva az utat. Látta, amint az eltévedtek az úttalan hósivatagban bukdácsolnak. Napok telnek. És folyik tovább a kutatás. Ásnak a hóban… Egy birkabőr… Egy ócska hátizsák… és aztán, oh jaj! Az ifjú sarkkutatók jéggé dermedt teste ott, ahol leverte őket lábukról a vihar, és betemette a hó… Micsoda regényt kerekíthetne ebből, ha volna rá ideje! Azután Dickre pillantott, aki épp zsebre vágta a jegyzőkönyvét. Dorothea visszatért a valóságba. Mindenki elérte végül az Északi-sarkot, és senki sem veszett el. Mit beszél Mrs. Blackett az iskoláról…?

- Hány cukorral tetszik inni a teát? - fordult Susan Mrs. Blacketthez, oly mindennapi hangon, hogy Mrs. Blackett így válaszolt:

- Két kockát kérek, ha lennél szíves - mintha csak látogatóban volna, és nem az Északi-sarkon fogyasztaná reggelijét.

Flint kapitány felnevetett.

- Sarkvidéki vendéglátás - mondta. - Köszönöm, Susan. Hármat kérek, mint rendesen.

- De hiszen Flint kapitánynak kell mindent megköszönnünk! - kiáltott fel egyszer csak Dorothea. - Dick meg én valamennyi elemózsiánkat elveszítettük a hóviharban, és talán éhen is pusztulunk, ha nincs itt ez a dús éléstár!

- Ó, semmiség - szabadkozott Flint kapitány. - Egyébként az ötlet Nancytől származik.

- Csak ne titkolta volna annyira! - sóhajtott fel Nancy édesanyja.

- Nem lehetett másképp - magyarázta Peggy. - Ördög és pokol! Ha mind tudtunk volna róla, hol marad a meglepetés?

- Micsoda?! - kiáltott fel meglepetten Nancy. - Miket beszélsz te itt? Ördög és pokol?

- Csak amíg te nem voltál itt… - mondta zavartan Peggy. Nancy egy percig megdöbbent, hogy Peggy szájából a tulajdon szavait hallja, de aztán eszébe jutott, hogy az elmúlt hetekben Peggy volt az egyetlen Fruska tényleges szolgálatban.

- Nem baj - mondta kegyesen. - Valamennyi szólásomat használtad?

- Hát egypárat - ismerte be Peggy.

- Árbocok és orrvitorlák?

- Azt igen.

- Ezermilliom kartács és ágyúgolyó?

- Azt is.

- Még vadszamarazott is minket! - árulkodott Roger.

- Na, nem baj - sóhajtott Nancy. - Remélem, használt.

- Az eredményből ítélve, feltétlenül - bólintott Flint kapitány. - Várj csak, Susan, majd én feldarabolom azt a sült csirkét.

.oOo.